

KRISTUS MŪSU TAISNĪBA.

Patiesības - "Taisnība Ticībā"
pamatlikumu pētījums, kā tā atklāta Dieva
Vārdā un Pravieša Gara Rakstos.

"Jēzus iet no durvīm uz durvīm, apstājas katra dvēseles tempļa priekšā un atklāti apliecina: "Es stāvu pie durvīm un klaudzinu." Kā Debesu tirgotājs Viņš atver Savu dārgumu mantu namu un sauc: "Pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts; un baltas drēbes, lai tu apsegotos un tava kailuma kauns neatklātos."

... Atdari savas durvis, saka lielais Tirgotājs, garīgo bagātību īpašnieks, un noslēdz darījumu ar Mani. Tas esmu Es, tavs Pestītājs, kas tev dod padomu pirkt no Manis."

E.G. White.

SATURS

Priekšvārds4

I daļa - Patiesības „Taisnība Ticībā” formulējums Rakstos.

I. Kristus - mūsu taisnība.....8

II daļa - Pravieša Gara Liecība.

II. Ārkārtīgi svarīga vēsts.....17

III. Sagatavojošās vēstis.....20

IV. Mineapoles Konferencē sniegtā vēsts.....29

V. Jauna ēra trešā, eņģeļa vēsts sludināšana.....39

VI. Trešā eņģeļa vēsts patiesā būtība.....44

III daļa - Pārdomas par temata "Taisnība Ticība" darbības sfēru.

VII. Būtiska, visu aptveroša patiesība.....49

VIII. Ārkārtējas ar formālismu saistītas briesmas.....52

IX. Lielā patiesība pazaudēta no redzes loka.....60

X. Ir nodrošināta pilnīga atjaunošana.....66

XI. Patiesības "Taisnība Ticībā" ieaušana dzīvē.....72

Pielikums.....78

Priekšvārds

Sludinātāju Savienības Konsultatīvās Padomes locekļu sanāksmē, kas notika 1924.gada 22. oktobrī Des Moines, Aijovā.

"Nolēma lūgt vecāko Danielu sakopot E.G.Whites rakstus par tematu "Taisnošana Ticībā."

Šis oficiālais lūgums izteica daudzu mūsu darbinieku un ļaužu jau sen izjustu un Ūnijas konferencē atkārtoti apliecinātu vēlēšanos, kas atspoguļojusies arī hronikā. Sastrādājot ar saviem darba biedriem Sludinātāju Savienības kantori, uzņēmās norādīto uzdevumu.

Saskaņā ar galveno mērķi sakopot E.G.Whites rakstus par tematu "Taisnošana Ticībā", tika rūpīgi izskatīti visi pravieša gara raksti, kas mums kā tautai uzticēti gan iesietos sējumos, gan arī iespiesti mūsu draudzes žurnālos, aptverot 25 gadu ilgu laika posmu - no 1887.g. līdz 1912.gadam. Studiju lauks bija tik plašs, apslēptie patiesības dārgakmeņi, kas nāca gaismā, bija tik brīnišķīgi un deva tik lielu gaismu, ka mani samulsināja un izraisīja dziļu godbijību man uzliktais svinīgais pienākums šos dārgakmeņus izcelt no tumsas un parādīt visā spožumā un skaistumā, lai tie atlikušo draudzei uzticētā darba godības pilnajā noslēgumā tiktu pareizi novērtēti un ieņemtu tiem pienākošos vietu.

Meklējot padomu no saviem kolēģiem, es viņiem aizsūtīju sava rokraksta daļas, lai tās rūpīgi izlasītu un izteiktu savus priekšlikumus. Darba biedru atsaucība visā Ziemeļamerikas laukā ir bijusi sevišķi iedrošinoša un atbilstošo rakstura, un ir uzsvērta šī darba nepieciešamība. Pateicoties vairāku sludinātāju ierosinājumam, sagatavota 9.nodaļa, kurā temats par "Taisnību Ticībā" ir apskatīts no Bībeles viedokļa un kas kalpo kā ievads pravieša gara rakstu sakopojumam. Mēs ticam, ka šī nodaļa apzīmogos ar Svēto Bakstu autoritāti un nemainīgumu tematu, kam ir tik būtiski svarīga nozīme Dieva ļaudīm šai laikā.

Dieva Vārds skaidri parāda ceļu, kā saņemama taisnība ticībai praviešu gara raksti šo jautājumu lielā mērā paplašina un pār to izlej spožu gaismu. Savas sirds aklumā un neprātā mēs esam tālu nomaldījusies no ceļa un daudzus gadus neesam sapratuši un pieņēmuši šo cildeno patiesību. Bet visu laiku mūsu lielais Vadonis ir

aicinājis savus ļaudis nostāties uz šī varenā evaņģēlija pamata, - ticībā pieņemot pieskaitīto Kristus taisnību par pagātnē darītajiem grēkiem un piešķirto taisnību, kas cilvēcīgā miesā rada dievišķīgu dabu.

Lai šim sakopojumam būtu sevišķi liela vērtība, likās nepieciešami darīt kaut ko vairāk par dažādu atsevišķu izvilkumu garu virkņu sakopošanu. Vajadzēja tos atbilstoši sakārtot un sargāt, un svarīga bija hronoloģiskās secības ievērošana; bez tam vajadzīgs pareizi saprast apstākļus, kādos šīs liecības dotas, un iemeslus, kāpēc tās rakstītas. Neņemot to vērā, sakopojums varētu iznākt mulsinošs un garlaicīgs.

Rūpīga, pārdomāta pravieša gara rakstu pētišana par tematu "taisnība ticībā" ir vadījusi pie noteiktas pārliecības, ka tie apskata divus jautājumus: pirmkārt, lielo, apbrīnojamo patiesību, ka, ticot Dieva Dēlam, grēcinieki var saņemt Dieva taisnību un, otrkārt, Dieva aizgādību un nolūku, sūtot Saviem ļaudīm, kas 1888-gadā bija sapulcējušies ģenerālkonferencē Linnespoles pilsētā, Minesotā, īpašu vēsti par Dieva taisnības saņemšanu ticībā. Šo pēdējo patiesību Septītās Dienas Adventisti nevar atstāt neievērotu, nepazaudējot sevišķi svarīgo mācību, ko Kungs nodomājis mums mācīt. Pamatojoties uz šo pārliecību, sakopojumā ir ietvertas mācības, kas dotas sakarā ar piedzīvojumiem un notikumiem Linnespoles Konferences laikā un tai sekojošos gados.

Lielākā daļa mūsu draudzes locekļu ir nākuši draudzē pēc šiem piedzīvojumiem. Viņiem tie ir sveši, bet tiem vajadzīga vēsts, kā arī mācībās, ko sniedza toreizējie piedzīvojumi. Tādēļ nepieciešams atdzīvināt vismaz daļu no tad dotajām pamācībām un īsi paskaidrot, kādos apstākļos tās sniegtas.

Tie, kas pilnīgi uzticas atlikušo draudzei dotajai pravieša gara dāvanai, augstu vērtēs šeit sakopotās liecības. Tikai nedaudzas no tām ir no jauna izdotas pēc tam, kad tās parādījās Review and Herald slejās. Vairākums pazuda no redzesloka līdz ar Review izdevumu, kurā tās bija iespiestas. Nav neviena cita raksta, izņemot šos kurā tās visas būtu sistemātiski un hronoloģiski sakopotas. Lai šīs vēstis dara tām nozīmēto darbu visu to dzīvē, kas lasīs šīs lappuses. Brīnišķīga ir svētība, kuru Debesis ilgojas dāvināt !

"Tērptai Kristus taisnības
bruņās, draudzei jāuzsāk sava pēdējā cīņa."

E.G.White

"Kristus kronēšanas dienā Viņš nevienu neatzīs par Savējo, kam
būs kāds traips, grumba vai cita kāda vaina. Bet Saviem uzticīgajiem
Viņš dos neiznīcīgās godības vainagus. Tie, kas nevēlējās, lai Viņš pār
tiem valda, redzēs Viņu atpestīto pulka vidū, kurā ikviens nes zīmi:
"Kungs - mūsu taisnība."

E.G.White.

I. Dala

Patiesības "Taisnība ticībā" formulējums rakstos

"Kungs ir taisns, Viņš mīl taisnību."
Ps. 11,8.

"netaisnības nav pie Viņa."
Ps. 92,15.

"Uzmostieties taisnībai un negrēkojiet."(pēc angļu tulk.)
I.Kor. 15,54

I. Kristus – Mūsu taisnība

Kristus - mūsu taisnība ir varena Svētos Rakstos izskaidrota vēsts. Lai arī cik dažāda ir forma un izteiksme, kādā šī vēsts ietverta un atklāta, tomēr vienmēr katram apļa punktam centrālais vadošais temats ir Kristus -mūsu taisnība.

Radīšanas ziņojums atklāj Kristus brīnišķīgo gudrību un spēku, ar kādu radītas visas lietas. Kol.1,14-16. Pirmā Ādama grēks ar visām tā briesmīgajām sekām ir atstāstīts tādēļ, lai kā Glābējs un Atjaunotājs varētu tikt apsveikts Kristus, pēdējais Ādams. Rom.5,12.21. Mums ir parādīta nāve ar visām tā šausmām, lai Kristus varētu tikt paaugstināts un godināts kā Dzīvības Devējs. 1.Kor.15. 22. Vilšanās, bēdas un traģēdijas šai dzīvē kalpo vienam mērķim - ierosināt meklēt Kristu kā lielo iepriecinātāju un atbrīvotāju. Jāņa.16,33 Mūsu grēcīgā daba ir parādīta tumšās, drūmās krāsās, lai grieztos pie Kristus ar lūgumu mūs šķīstīt un lai Viņš tiešām varētu mums būt "Kungs -mūsu taisnība."

Tādā veidā visā Svētajā Grāmatā, -katrā patiesības atklāsmes posmā, ir norādīts uz Kristu kā mūsu taisnību.

Bet plašu vietu Dieva Vārdā ieņem taisnība kā īpašs, skaidri noteikts temats, kam vitāli svarīga nozīme. Šai vienreizējā autoritatīvajā mācību grāmatā par taisnību ir ļoti skaidri parādīts tās avots, tās daba, grēcinieku iespējas to iegūt un nosacījumi, ar kādiem tā nodrošināma.

Par taisnības avotu mēs lasām. „Tu, Kungs, esi taisns". Dan.9,7» "Kungs ir taisns visos Savos ceļos". Tava taisnība stāv tāpat kā Dieva kalni." Ps.145.17 "Tava taisnība ir taisnība mūžīgi." Ps.119,142. "Kungs ir taisns, Viņš mīlo taisnību." Ps.11.7. "Netaisnības nav pie Viņa". Ps.92,15.

Par taisnības dabu Raksti runā sevišķi skaidri. Tā ir parādīta kā tiešs grēka pretstats un savienota ar svētumu un dievbijību. "Uzmostieties taisnībai un negrēkojiet." (Pēc angļu tulk.) l.Kor.15,34 „Līdz ar agrāko dzīves veidu jāatmet vecais cilvēks, kas, savu kārību pievilts, iet bojā. Un jāatjaunojas savā sirds prātā un garā.

Un jāapgērbj jaunais cilvēks, kas radīts pēc Dieva patiesā taisnībā un svētumā." Efez.4,22-24. "Gaismas auglis viscaur ir lēnprātība, taisnība, patiesība." Efes.5,9.

"Dzenies pēc taisnības, Dieva bijāšanas, ticības, mīlestības, pacietības laipnības." 1.Tim. 6,11. „Ikviens netaisnība ir grēks" 1.Jāņa 5,17

Iespējams, ka visā Dieva Vārdā visjaukāmais un visapgarojošākais ziņojums par taisnību ir sekojošais, kas attiecas uz Kristu: "Tu esi mīlējis taisnību un ienīdis netaisnību, tāpēc Dievs, Tavs Dievs, ir svaidījis Tevi ar prieka eļļu vairāk par Taviem biedriem." Ebr.1,9.

Tas taisnību nostāda tieši pretī netaisnībai jeb grēkam. Tā Vārds vēstī, ka Dievs ir taisnības avots un ka taisnība ir viena no Viņa dievišķajām, svētajām īpašībām.

Tematā par Dieva taisnību galvenais jautājums, jautājums, kurā mēs esam visdziļāk ieinteresēti un kas mums sevišķi nozīmīgs, ir mūsu personībās attiecības ar šo taisnību. Vai taisnība zināmā pakāpē piemīt cilvēcīgai dabai? Ja tā ir, tad kā to iespējams izkopt un attīstīt? Ja taisnības nav, vai ir kāds ceļš, lai to iegūtu? Ja tāds ir, tad ar kādiem līdzekļiem un kad?

Dieva Vārda nemācītam un neapgaismotam prātam šī ir liela, tumša un sarežģīta problēma. Pūloties to atrisināt, cilvēks tiešām ir devies uz daudz gudrošanām. Bet nedrošība un apjukums jautājumā par mūsu attiecībām pret Dieva taisnību ir pavisam nevietā, jo patiesais stāvoklis ir skaidri atklāts Patiesības Rakstos.

Raksti ziņo, ka "visi ir grēkojuši, un tiem trūkst noteikšanas Dieva priekšā"; (Rom.3.23) ka mēs esam "miesīgi, pārdoti zem grēka" (Rom.7,14) ka "nav neviena taisna, it ne viena (Rom.3,10); ka mūsu miesā "nemīt nekas labs" (Rom.7,18); un beidzot, ka mēs esam piepildīti "ar visādu netaisnību" (Rom.1,29). Sacītais skaidri atbild uz jautājumu, vai cilvēka dabai kaut kādā mērā piemīt taisnība. Taisnības nav. Tieši pretēji, cilvēcīga daba ir piepildīta ar netaisnību.

Tomēr šai pašā Vārdā mēs atrodam labo, priecīgo vēsti, ka Dievs ir paredzējis veidu kā mēs varam tikt

šķīstīti no mūsu netaisnības un apgērbti un piepildīti ar Viņa pilnīgo taisnību. Mēs atrodam, ka šis lēmums ir pieņemts un atklāts Ādamam tūlīt pēc viņa krišanas no sava augstā un svētā stāvokļa. Jau pašā nežēlīgās, nevienlīdzīgās cīņās ar grēku iesākumā kritušie, netaisnie vīri un sievas ir sapratuši un satvēruši šo žēlastības sniegto iespēju izglābties. To mēs uzzinām no sekojošām Rakstu liecībām:

1. Kādā no Savām svētrunām Kristus atsaucās uz Ādama otro dēlu un runā par viņu kā "taisno Ābelu. Mat.23,35. Un Pāvils paskaidro, ka Ābels „liecību ir dabūjis, ka viņš taisns." Ēbr.11.4

2. "Kungs sacīja uz Nou: Ej šķirstā, tu un viss tavš nams, Jo tevi Es esmu redzējis Manā priekšā taisnu šinī ciltī" 1.Moz.7.1 "Noa bija taisns, nenoziedzīgs visi savā cilti, un Viņš staigāja ar Dievu." 1.Moz.6,9

3. "Ābrams ticēja Dievam, un tas viņam Tika pielīdzināts par taisnību." Rom.4.3

4. "Viņš izglāba taisno Latu, kam bezdievju netiklā dzīve sagādāja ciešanas (jo taisnais, kas dzīvoja viņu vidū mocījās savā taisnajā dvēselē dienu no dienas, redzēdams un dzirdēdams viņu negantos darbus)". 2.Pēt.2.7-8.

5. Par Cakariju un Elizabeti, kas dzīvoja tieši pirms Kristus dzimšanas, ir sacīts "Šie abi bija taisni Dieva priekšā, nenoziedzīgi staigādami visos Kunga baušļos un likumos." Lūk.1,6.

6. Apustulis Pāvils paskaidro, ka pagāni, kam viņš bija sludinājis evaņģēliju, ir taisnību dabūjuši Rom.9,30; 6,17-22.

Tā redzams, ka kopš apsoliņuma došanas Ādamam līdz apustuļu laika noslēgumam, vienmēr ir bijuši vīri un sievas, kas satvēruši Dieva taisnību un saņēmuši liecību, ka to dzīve bijusi Dievam patīkama.

Ar kādiem noteikumiem?

Kā to sasniedza? Ar kādiem nosacījumiem bija iespēja šī brīnišķīgā pārvēršanās? Vai tā izskaidrojama ar to, ka laiks un apstākļi, kādos šie, viri un sievas dzīvoja, bija labvēlīgi taisnībai? Vai to izraisīja sevišķas, pārākās īpašības, kas piemita tiem, kuri sasniedza dievbijības augstienes?

Visi ziņojumi par laiku un atsevišķām personām dod izsmeļošu atbildi. Tie bija ļaudis ar mums līdzīgu dabu, un to apkārtne "mocīja" viņu taisnās dvēseles dienu pēc dienas. 2.Pēt.2,7.8 Nenovērtējamo taisnības svētību viņi ieguva vienā, vienīgajā ceļā, kādā kopš Ādama krišanas grēkā to iespējams nodrošināt jebkurai cilvēcīgai būtnei.

Jaunajā Derībā sevišķi izcila vieta piešķirta jautājumam, kā iespējams tikt taisnotam. Visskaidrākās un pilnīgākās liecības atrodamas Pāvila vēstulē Romiešiem Savu pierādījumu pamatojumu pašā iesākumā apustulis paskaidro: „Es nekaunos Kristus evaņģēlija

dēļ, jo tas ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic. Jo tanī atklājas Dieva taisnība no ticības uz ticību. Itin kā ir rakstīts Taisnais dzīvos no ticības." Rom.1,16.17

Tas ir evaņģēlijs, kas cilvēkiem atklāj pilnīgo Dieva taisnību. Evaņģēlijs arī parāda ceļu kā taisnību var iegūt grēcīgi cilvēki, proti, caur ticību. Tas sīkāk ir izskaidrots sekojošā ziņojumā:

"Ar bauslības darbiem neviens cilvēks nevar kļūt taisns Viņa priekšā. Jo bauslība dod grēka atziņu. Bet tagad neatkarīgi no bauslības (bauslības darbiem) ir atklājusies Dieva taisnība, ko jau apliecinājuši (atzinuši, pieņēmuši) pravieši: Šī Dieva taisnība dota ticībā uz Jēzu Kristu visiem, kas tic." Rom.3,20-22.

Šīs Rakstu vietas pirmajā daļā apustulis rāda likuma nozīmi taisnošanas problēmā. "Bauslība dod grēka atziņu." Grēka atziņu, ne atbrīvošanu no grēka. Bauslība vērš uzmanību uz grēku. To darot, tā paziņo, ka visa pasaule ir noziedzīga Dieva priekšā. Rom.3.nod. Bet bauslība nevar atbrīvot no grēka. Nekādas grēcinieka pūles paklausīt likumam nevar izdzēst viņa vainu, vai sniegt viņam Dieva taisnību. Šī taisnība, Pāvils paskaidro, ir "dota ticībā uz Jēzu Kristu:... To Dievs ir nolīcis par salīdzināšanu (salīdzinošu upuri, caur ticību Viņa asinīm, tā parādīdams Savu taisnību, jo Viņš piedod visus agrāk, dievišķās pacietības laikā nodarītos grēkus." Rom.3,22-25.

Ticot Kristus asinīm, visi ticīgā grēki tiek dzēsti un to vietā ticīgajam tiek pieskaitīta Dieva taisnība.

Ak, kāda brīnišķīga pārvērtība! Kāda dievišķās mīlestības un žēlastības atklāsme! Ir grēkā dzimis cilvēks. Kā Pāvils saka, viņš ir "piepildīts ar visādu netaisnību. Viņa iedzimtās tieksmes uz ļaunu ir spēcīgākas nekā varam sev priekšā stādīties. Viņa apkārtne ir viszemākajā morālajā līmenī. Kaut kādā veidā Dieva mīlestība, kas spīd no Golgātas krusta, sasniedz šī cilvēka sirdi. Viņš pakļaujas, nožēlo, izsūdz grēkus un ticībā pieprasa Kristu kā savu Pestītāju. Tajā mirklī kad tas tiek darīts, viņu pieņem par Dieva bērnu. Visi viņa grēki ir piedoti, viņa noziegums ir dzēsts. Viņš tiek uzskatīts par taisnu un dievišķā likuma priekšā stāv kā atzīts par labu taisnots. Un šī pārsteidzošā, apbrīnojamā pārmaiņa var notikt vienā īsā stundā. Tā ir taisnošana ticībā

Pēc šiem skaidrajiem, spēcīgajiem ziņojumiem par taisnošanas ceļu apustulis šo patiesību aino, rādīdams konkrētu gadījumu. Kā piemēru viņš ņem Ābrama piedzīvojumu.

"Ko nu lai sakām par savu ciltstēvu pēc miesas - Ābramu? Kādu labumu viņš ir panācis?" Rom.4,1.

Paredzot viņa atbildi, mēs atbildam Ābrams ir saņēmis taisnību. Bet kā, kādā veidā? Pāvils mums saka: "Ja Ābrams kļuvis taisns ar saviem darbiem, tad viņš ir liels, bet ne Dieva priekšā." Rom.4,2.

Kļūt taisnam ar darbiem ir priekšlikums, ir ierosinājums, - ja tas vispār būtu iespējams. Vai tas ir ceļš kā iegūt taisnību?

"Ko saka Raksti? Ābrams ticēja Dievam, un tas (viņa ticība) viņam tika pielīdzināts par taisnību." Rom.4,3

Šis piemērs uz visiem laikiem noskaidro ceļu, kādā Ābrams ieguva Dieva taisnību. To nenopelnīja ar darbiem, to saņēma ticībā.

Ābrama ceļš - vienīgais ceļš.

Noskaidrojais jautājumu, kā Ābrams ieguva Dieva taisnību, Pāvils turpina domu, rādot, ka tas ir vienīgais ceļš, kādā jebkurš var iegūt taisnību.

"Kam nav darbu, bet kas tic Tam, Kas grēcīgo dara taisnu, tam viņa ticība tiek pielīdzināta par taisnību." Rom.4,5

Kāda laipnība! Kāda liela līdzjūtība! Kungs, Kurš ir taisns visos Savos ceļos, piedāvā Savu paša pilnīgo taisnību ikvienam nabagam, vājam, bezpalīdzīgam, bez cerības esošam grēciniekam, kurš tic tam, ko "Viņš saka: Izlasīsim to vēlreiz; "Kam nav darbu, bet kas tic Tam, ... viņa ticība tiek pielīdzināta par taisnību."

Tik svarīgs, tik būtisks ir šis taisnības iegūšanas ceļš, ka apustulis visā nodaļā turpina apskatīt, atkārtot un iespiest prātā visiem to, ko viņš tik skaidri pateicis dažos vārdos. Vēl daži no viņa ziņojumiem; "Tāpēc arī Dāvids teic svētīgu tādu cilvēku, kam Dievs piešķir taisnību neatkarīgi no darbiem. Rom .4,6.

"Mēs sakām, ka Ābramam ticība ir pielīdzināta par taisnību." Rom.4,9.

"Pilnīgi pārliecināts, ka Dievs to, ko Viņš apsolījis arī spēj darīt. Tāpēc arī tas viņam tiks pielīdzināts par taisnību. Bet ne jau viņa dēļ vien ir rakstīts, ka tas viņam pielīdzināts, bet arī mūsu dēļ, kam tas tiek pielīdzināts, kas tic Tam, kas mūsu Kungu Jēzu uzmodinājis no miroņiem Viņu, kas nodots nāvē mūsu pārkāpumu (grēku) dēļ un uzmodināts?, lai mēs tiktu taisnoti." Rom.4,21-5

Šis skaidri izteiktais, pārliecinošais ziņojums ikvienai pazudušai dvēselei visos laikos atklāj vienīgo ceļu, kas ved ārā no grēka, vainas un pazudināšanas uz taisnību un atbrīvošanu no soda un nāves. Ar to saskan visi citi Rakstu ziņojumi par taisnošanas lielo problēmu. Trīs vārdi "taisnība caur ticību" izsaka visbrīnišķīgāko pārmaiņu šai materiālajā pasaulē, ko cilvēcīgais prāts var aptvert. Tie izsaka lielāko dāvanu, kādu Dievs Savā bezgalīgajā bagātībā varēja piešķirt cilvēcei. Lielo patiesību, kas ietverta šai triju vārdu frāzē, pagājušajos gadsimtos ir pētījuši, izskaidrojuši un apsveikuši miljoniem cilvēku, un tā vēl joprojām ir visinteresantākais un svarīgākais temats cilvēka ģimenei.

Novērtējot šos ziņojumus, mēs pārliecināsimies, ka Dieva likums prasa taisnību no visiem, kas tam pakļauti. Bet, krituši grēkā visi ir kļuvuši nespēcīgi pienest taisnību, kādu prasa likums? Ko tad lai grēcinieks dara? Pārkāpdams Dieva taisno likumu, viņš ir kļuvis netaisns. Tas viņu ir novedis zem šī likuma soda sprieduma. Notiesātam viņam par pārkāpumu jāmaksā sods. Sods ir nāve. Parāda segšana prasa viņa dzīvību. Viņš ir notiesāts, un spriedums tam pašam nekad nav iespējams atcelt. Tam jāsaņem sods, no kura viņš nekad nevar izglābties. Ko lai tas dara? Vai ir kāda izeja no šī drūmā, bezcerīgā stāvokļa? Jā, ir.

"Bet tagad neatkarīgi no bauslības ir atklājusies Dieva taisnība, ko jau apliecinājuši (atzinuši, pieņēmuši) bauslība un pravieši, šī Dieva taisnība dota ticībā uz Jēzu Kristu visiem kas tic. Rom.3,21.22. Šī Rakstu vieta atklāj ceļu, kā iespējams apmierināt bauslības prasības, un izteiksmīgi paskaidro, ka vienīgais ceļš ir ticība. Dabīgajam neapgaismotajam prātam tumšās problēmas atrisinājums ir noslēpums, likums prasa paklausību: tas prasa dzīvē taisnus darbu. Kā šādas prasības iespējams apmierināt, darbu vietā sniedzot ticību? Atbilde ir dota skaidros vienkāršas vārdos:

"Dievs savā žēlastībā tos taisno bez nopelna, sagādājis tiem pestīšanu Jēzu Kristū: To Dievs ir nolīcis par salīdzināšanu (salīdzinošu upuri), caur ticību Viņa asinīm, tā parādīdams Savu taisnību, jo Viņš piedod visus agrāk, dievišķās patiesības laikā nodarītos grēkus. Rom.3,24.25.

Kāds brīnišķīgs šis drausmīgās grēka problēmas atrisinājums! Vienīgi mūsu līdzjūtīgais Tēvs, kurš ir bezgalīgs gudrībā, varēja un gribēja sagādāt šādu atrisinājumu. Vienīgi inspirētie Raksti var to

atklāt? Un šis grēcinieka taisnošanas ceļš ir atrodams tikai Kristus neaptraipītajā evaņģēlijā.

"Ticībā viņš (grēcinieks, kurš tik smagi grēkojis un apvainojis Dievu)' var Dievam pienest, Kristus nopelnus, un Kungs Sava Dēla paklausību noliek grēcinieka kontā. Cilvēka nespēka vietā tiek pieņemta Kristus taisnība.(R&H 1890.g.4.nov.)

Kristus uz šo pasauli nāca kā mūsu Pestītājs. Viņš kļuva mūsu vietnieks. Viņš nostājas mūsu vietā cīņā ar sātanu un grēku. Viņš tika kārdināts visos punktos tāpat kā mēs, bet nekad negrēkoja. Viņš mīlēja taisnību un ienīda netaisnību. Viņa pilnīgās paklausības dzīve apmierināja likuma augstākās prasības. Un, ak, cik liels brīnums ir tas, ka Dievs Kristus taisnību pieņēma mūsu nespējas, mūsu netaisnības vietā.

Pēc šīs dievišķās kārtības, "Dievs pieņem, piedod, taisno ... un mīl to (grēcinieku) tā, kā Viņš mīl Savu Dēlu."(- Turpat) Nav brīnums, ka Pāvils visai pasaulei pasludināja, ka tā bija Kristus mīlestība, kas viņu spieda dedzīgi strādāt, un ka viņš kā lielu priekšrocību un prieku uzskatīja visu lietu zaudējumu, lai tikai iegūtu Kristu un tiktu ietērpts Viņa taisnībā. Katram ticīgajam vajadzētu pilnīgi saprast šo brīnišķīgo patiesību un tai jāklūst par personīgu piedzīvojumu. Tai vajadzētu mūs atturēt no mūsu pašu darbiem, paļāvīgu, dzīvu uzticēšanos Kristus nopelnam, paklausībai. To mēs varam pienest Dievam savas nespējas vietā. Mums vajadzētu priecīgi pieņemt piedāvāto piedošanu un taisnošanu un tagad baudīt mieru un prieku, kādu šī brīnišķā pārmaiņa spēj nest mūsu sirdij.

"Tad nu mums, ticībā taisnotiem ir miers ar Dievu, caur mūsu Kungu Jēzu Kristu." Rom.5,1.

Daudzi ir izvairījušies iet norādīto ceļu

Cik savādi un cik skumji, ka dabīgai, miesīgai sirdij liekas tik grūti atrast un pieņemt šo vienkāršo, skaisto taisnības ceļu! Pāvilam ļoti sāpēja, ka Izraēla, viņa radi pēc miesas, tik liktenīgi palaida garām šo ceļu. Viņš sacīja: "Izraēls, pēc taisnības bauslības dzīdamies, taisnības bauslību nav panācis. Kādēļ? Tāpēc ka viņš meklēja taisnību nevis ticībā, bet bauslības darbos." Rom.9,31-32.

No otras puses, "pagāni, kas pēc taisnības nedzinās, taisnību dabūjuši proti, to taisnību no ticības." Rom.9,30.

Un tad apustulis atklāj, kur slēpjas Izraēla neveiksmes īstais iemesls.

"Jo, nepazīdami Dieva taisnību un meklēdami uzcelt savu paša taisnību, tie Dieva taisnībai nav paklausījuši. Jo bauslības gals ir Kristus (tas, uz ko norāda bauslība), par taisnību ikvienam, kas tic" Rom.10,3.4

Beidzot apustulis savu šī cildenā temata iztīrījumu noslēdz ar šiem iedrošinošiem vārdiem:

"Bet ko tā saka? Tuvu pie tevis ir tas vārds, tavā mutē un tavā sirdī: proti, tas ticības vārds, ko mēs sludinām. Jo, ja tu ar savu muti apliecināsi Jēzu par Kungu un savā sirdī ticēsi, ka Dievs Viņu uzmodinājis no miroņiem, tu tiks izglābts. Jo ar sirds ticību panākama taisnība un ar mutes liecību - pestīšana." Rom.10, 8-10

"Taisnība ticībā" nav, teorija. Ļaudis var paturēt prātā teoriju par to, un tai pašā laikā, nepazīstot "Dieva taisnību" meklēt "uzcelt savu paša taisnību". "Taisnība ticībā" ir darbība, piedzīvojums. Tā ir pakļaušanās "Dieva taisnībai". Tā ir mūsu nostājas pārmaiņa pret Dievu un Viņa likumu. Tā ir atjaunošanās, jaunpiedzimšana. Bez šīs pārmaiņas grēciniekam nevar būt cerība, jo tad Viņš paliek zem Dieva nemainīgā, svētā likuma nosodījuma! Sods par tā pārkāpšanu vēl vienmēr draud krist uz viņa galvas.

Tas viss rāda, cik ļoti svarīgi ir nepārprotamā piedzīvojumā uzzināt, ka šis lielais, vitāli nepieciešamais darījums, saukts "taisnošana ticībā", Dieva spēkā ir noticis mūsu sirdī» un dzīvē. Tikai tad mēs varam patiesi lūgt Kunga lūgšanu, uzrunādami Dievu par Tēvu: "Mūsu Tēvs Debesis, svētīts lai top Savs Vārdā.

"Šo vārdu svētī Debesu eņģeļi, nekritušo pasaulu iedzīvotāji. Kad jūs lūdzat: "Svētīts lai top Tavs vārds," tad līdz ar to izsakāt savu gribu, lai tas tiktu svētīts šinī pasaulē, svētīts jūsos. Dievs jūs cilvēku un eņģeļu priekšā ir atzinis par Saviem bērniem; lūdziet, lai jūs neapkaunotu "labo vārdu, kas pār jums ir saukts. Dievs jūs sūta pasaulē kā Savus pārstāvjus. Katrā dzīves darbā jums jāapliecina Dieva Vārds. Šī lūgšana prasa, lai tu iegūsti Viņa raksturu. Tas iespējams vienīgi tad, ja pieņemam Kristus žēlastību un taisnību."

"Domas no Svētību Kalna" 158.lpp.

II Daļa.

Praviešu gara liecība

Pārlieciniet viņus pievērst savu uzmanību visvērtīgākās dāvanas nodrošināšanai, kāda vien var tikt dota mirstīgam cilvēkam, Kristus taisnības tērpam".

Liecības IX, 114.lpp.

"Visi, kuri pieņem svētnīcas ārējo greznumu, bet nav apgērbti Kristus taisnībā, parādīsies savā pašu kailuma kaunā."

Liecības V, 81.lpp.

II. Ārkārtīgi svarīga vēsts.

Gandrīz pirms četrdesmit gadiem (1888.g.) Septītās Dienas Adventistu draudze saņēma ļoti noteiktu, pamodinošu vēsti. Tai laikā to apzīmēja kā "Vēsti par taisnību caur ticību". Gan pati vēsts, gan tās nākšanas veids atstāja dziļu un paliekošu iespaidu sludinātāju un ļaužu prātā, un laika gaita nav šo iespaidu izdzēsusi no atmiņas. Līdz šai dienai daudzi no tiem, kas dzirdēja vēsti, kad tā nāca ir dziļi tajā ieinteresēti. Visus šos garos gadus viņi ir saglabājuši stingru pārliecību un lolojuši jauku cerību, ka reiz šai vēstij mūsu vidū ierādīs izcilu vietu un ka tā darīs šķīstījošu, atjaunojošu darbu draudzē, kura veikšanai Kungs, kā viņi ticēja, to būs sūtījis.

Starp iespaidiem, kas vadījuši uz šādu pārliecību, ir dievišķā liecība, kas dota par vēsti "Taisnošana caur Ticību" Vispasaules Savienības sesijā kas notika 1888gadā Mineapoles pilsētā. No paša sākuma pravieša gars uzspieda apstiprinājuma zīmogu vēstij un tās pasludināšanai tai laikā. Visskaidrākajā un vispārliecinošākajā veidā mums tika parādīts, ka Kungs vada un skubina cilvēkus pasludināt šo neteikto vēsti par Taisnību Ticībā. Par šo jauno laikmetu ievadošo Konferenci un cilvēkiem, kuri sniedza īpašo vēsti, ir paskaidrots.

"Kungs Savā lielajā žēlastībā Saviem ļaudīm sūtīja visdārgāko vesti. ... šai vēstij vajadzēja pasaules priekšā spilgtākā gaismā parādīt paaugstināto Pestītāju, upuri par visas pasaules grēkiem. Tā pasludināja taisnošanu ticībā Galvotājam, tā aicināja ļaudis saņemt Kristus taisnību, kas atklājas paklausībā visiem Dieva baušļiem. Daudzi no sava redzes loka pazaudējuši Jēzu. Tiem vajadzēja savas acis vērst uz Viņa dievišķo personu, Viņa nopelnu un Viņa nemainīgo mīlestību uz cilvēku ģimeni. Viņa rokās ir dota visa vara, lai Viņš cilvēkiem varētu izdalīt bagātas dāvanas, piešķirot bezspēcīgajam, cilvēcīgajam pārstāvim Savu paša taisnību. Tā ir vēsts ko Dievs pavēlēja sniegt pasaulei". Tā ir trešā eņģeļa vēsts, kas jāpasludina skaļā balsī un kuru pavadīs Viņa Gara izliešana pilnā mērā." ("Liecības sludinātājiem" 91.92.lpp.)

Katrs teikums šai aptverošajā ziņojumā ir visrūpīgāko studiju cienīgs.

1. Visdārgākā vēsts. "Kungs Savā lielajā žēlastībā saviem ļaudīm sūtīja visdārgāko vēsti."
2. Mērķis. "Šai vēstij vajadzēja pasaules priekšā spilgtākā gaismā parādīt paaugstināto Pestītāja upuri par visas pasaules grēkiem."
3. Darbības Sfēra.
 - a) "Tā pasludināja taisnošanu ticībā Galvotājam."
 - b) "Tā aicināja ļaudis saņemt Kristus taisnību, kas atklājas paklausībā visiem Dieva baušļiem."
4. Vajadzība.
 - a) "Daudzi no sava redzes loka pazaudējuši Jēzu."
 - b) "Tiem vajadzēja savas acis vērst uz Viņa dievišķo personu, Viņa nopelnu un Viņa nemainīgo mīlestību uz cilvēku ģimeni."
5. Iespējas.
 - a) "Viņa rokās ir dota visa vara."
 - b) "Lai Viņš cilvēkiem varētu izdalīt bagātas dāvanas."
 - c) "Piešķirot bezspēcīgajam cilvēcīgajam pārstāvim Savu paša taisnību."
6. Apjoms. Tā ir vēsts, ko Dievs pavēlēja sniegt pasaulei."
7. Kas tā īstenībā ir? "Tā ir trešā eņģeļa vēsts, kas jāpasludina skaļā balsī un kuru pavada Viņa Gara izliešana lielā mērā."

Ir grūti aptvert, kā varēja nesaprast vai šaubīties, kā šo vēsti apstiprina Debesis. Bija skaidri pateikts, ka vēsti sūtījis Kungs un ka Viņš vadījis cilvēku prātus, kurus vēsts bija tik dziļi saviļņojusi un kas ar tādu nopietnību to pasludināja.

Tagad vajadzētu paturēt prātā, ka vēstnešu rīcība sekojošos gados nav saistāma ar noteikto, bieži atkārtoto apliecinājumu, ka Kungs ir tas, kas viņiem licis pasludināt Viņa ļaudīm šai īpašajā laikā šo evaņģēlija pamatpatiesību.

Kunga nodoms neaprobežojās ar šīs vēsts par Taisnību Ticībā sniegšanu draudzei, tā bija jāsludina pasaulei. Un beidzot ir

paskaidrots, ka tā ir trešā eņģeļa vēsts, kuru jāpasludina skaļā balsī un kuru pavadīs Viņa Gara izliešana lielā mērā." Nav šaubu, ka šī vēsts neattiecas tikai uz Mineapoles Konferences laiku, bet, ka tā nepieciešama līdz laika noslēgumam un tā tad tā draudzei šai laikā ir vēl svarīgāka nekā 1888.gadā. Jo tuvāk mēs nākam lielajai Dieva dienai, jo nepieciešamāks būs dvēseles šķīstīšanas darbs, kura dēļ šī vēsts ir sūtīta. Tiešām, mums ir sevišķs pamats no jauna, daudz nopietnāk un ar visu sirdi pētīt un sludināt šo vēsti.

Dieva vēstīm un aizgādībai vienmēr ir liela nozīme. Tās vienmēr ir nepieciešamas sevišķā darba veikšanai, ar ko tās saistītas, Viņš tās sūta Savu nodomu piepildīšanai. Tās nevar nobīdīt malā. Tās nevar ciest neveiksmi. Agrāk vai vēlāk tās saprot, pieņem un tām piešķir īsto vietu. Tāpēc sagaidāms, ka vēstij par Taisnību Ticībā, ko tik nepārprotami draudze saņēma 1888.gadā, lielās kustības, ar ko mēs esam saistīti, noslēguma posmā ierādīs tai pienākošos vadošo vietu.

III. Sagatavojošās vēstis

Bībeles ziņojums par Dieva rīcību ar saviem ļaudīm atlikuma draudzei, ir visdārgāko pamācību pilns. Tas rāda, ka gadsimtu gaitā Viņam ir bijis tikai viens nemainīgs, mūžīgs nodoms. Nekam Viņš nav atļāvis šo plānu izjaukt. Viņš ir stāvējis sardzē visās krīzēs, kas ir izraisījušās, visos notikumos. Viņš ir paredzējis visas briesmas, kas uzglūnēja ceļā, un saviem ļaudīm sūtījis brīdinājumus, lai tos aizsargātu un atbalstītu. Kad tiem bija vajadzīgas pamodinošas, iedvesmojošas un atjaunojošas vēstis, tad Viņš pamodināja vēstnešus tās sniegt. To visu aino ar iziešanu no Ēģiptes un ieiešanu Kanānā saistītā lielā kustībā. Samuela dzīve un Izraēla vēsture, ziņojums par Dāvidu un valsti, ko viņš vēlējās nostiprināt, Jeremijas traģiskie piedzīvojumi Jūda valstī un tās sakāve un gūsts.

Šīs lielās krīzes aprakstos mēs atrodam, ka Dieva vēstis ļaudīm bija divējāda rakstura: Pirmkārt tās norādīja uz maldībām, kādās Viņa ļaudis tiks vadīti, un tos brīdināja no nopietnajām sekām, kas nāks, ja tie neatgriezīsies pie Viņa, otrkārt, tās ļoti skaidri atklāja, kas tieši vajadzīgs, lai tie saņemtu palīdzību, un apliecināja, ka Dievs ne tikai apmierinās visas viņu vajadzības, bet arī tos iedvesmos un stiprinās satvert piedāvāto palīdzību, ja tikai tie to vēlēsies no visas sirds. No Kunga puses netrūka nekā, lai spētu stāties pretī katrai maldībai un briesmām, ar ko sātans centās iznīcināt Dieva ļaudis un izpostīt Viņa darbu.

Notikumi un piedzīvojumi, kas saistās ar vēsts par Taisnību Ticībā došanu 1888 gadā ir pārsteidzoši līdzīgi Dieva ļaužu piedzīvojumiem senatnē. Ir labi pievērst visrūpīgāko uzmanību pravieša Gara vēstīm tieši pirms Mineapoles Konferences 1888.gadā.

Vēstis 1887.g.

Pravieša gara liecības, ko saņēma 1887.g. brīdināja par briesmām. Tās atkal un atkal vārdā nosauca īpašu ļaunumu, maldību, kurā iekritusi draudze. Tika norādīts, ka šī maldība ir postu nesoša kļūda — aizraušanās ar formālismu; sirds piedzīvojums, kura vienīgais avots ir sadraudzība ar Kristu Jēzu, mūsu Kungu, aizstāšana

ar formām, ceremonijām, dogmām, organizatorisko aparātu un darbīgumu. Vēstis, kas parādījās Review and Herald, visu gadu sludināja un ļaužu uzmanību pievērta šim īpašajām briesmām. Lai varētu aptvert stāvokļa nopietnību tai laikā un labāk saprast brīdinājumus, mēs citējam dažas rindkopas, sniedzot arī publicēšanas datumus:

1. "Ir iespējams, ka cilvēks tic, bet viņa ticība ir formāla, vienpusīga, tāds tiks atrasts par vieglu un zaudēs mūžīgo dzīvību. Ir iespējams īstenot dzīvē dažus Bībeles priekšrakstus un tikt uzskatītam par kristieti, un aiziet bojā tādēļ, ka nav svarīgāko īpašību, kas veido kristīgu raksturu." Rev.and Her. 1887. gada 11. janvārī.

2. Dažās nedēļas vēlāk cita vēsts atklāj:

"Ārējo formu ievērošana nekad neapmierinās cilvēka dvēseles lielo vajadzību, nepietiek ar Kristus apliecināšanu tikai vārdos, lai sagatavotos izturēt tiesas pārbaudi." Rev. and Her. 1887.g.25.janvārī.

3. Pēc trim nedēļām sekoja šī skaidrā vēsts:

"Draudzē ir pārāk daudz formalitātes. Dvēsele iet bojā gaismas un atzīšanas trūkuma dēļ. Mums vajadzētu būt tik cieši savienotiem ar gaismas Avotu, lai varētu kalpot par gaismas kanāliem pasaulei. Tie, kas saka, ka vadās no Dieva vārda, var zināt savas ticības pierādījumus un tomēr līdzināties daudzsološajam vīģes kokam, kas pasaules priekšā lielās ar savu lapotni, bet kuru Kungs pārmeklējot atrada esam bez augļiem." Rev. and Her., 1887.g. 15.febr.

4. Vēl pēc divām nedēļām cita svarīguma ziņā līdzīga vēsts:

"Kungs Jēzus uz Eļļas kalna skaidri pateica, ka "tāpēc, ka netaisnība ies vairumā, mīlestība daudzos izdzīsīs." Viņš runā par ļaužu šķiru, kas noslīdējusi no augstā garīguma stāvokļa. Lai tamlīdzīgi izteicieni ar svinīgu, pārbaudošu spēku skar mūsu sirdis. Tie turpina ievērot formālu reliģiskas kalpošanas ciklu; bet kur ir Jēzus mīlestība? Garīgums mirst. Vai mēs saskaņosimies ar Dieva Gara prātu? Vai mēs rūpēsimies vairāk par praktisku dievbijību un daudz mazāk par mehānisku kārtību?" - Uzrakstīts 1887.g. 1.martā; nāk klajā "Liecībās", 5.sēj.538.539.lpp.

Tā visu gadu turpināja nākt vēstis, norādot mums, ka draudze nodevusies ārēju prasību un noteikumu ievērošanai, ka mēs esam pārāk daudz paļāvušies uz formām, ceremonijām, teorijām, mehānisko kārtību un stingru darba ritmu. Tiešām šīs vēstis bija patiesas, un tām vajadzēja atstāt dziļu iespaidu. Bet formālisms ir sevišķi maldinošs un postošs. Tas ir apslēpta, nenojausta klints, uz kuras gadsimtu gaitā draudze bieži ir tikusi gandrīz sadragāta. Pāvils mūs brīdina, ka "dievbijības forma" (angļu tulk.) bez Dieva spēka būs vienas no pēdējo dienu briesmām, un mūs māca novērsties no šīs krāpjošās, apburošās varas. Atkal un atkal caur dažādiem kanāliem Dievs sūta brīdinājumus savai draudzei, lai tā izbēgtu no formālisma briesmām.

Tieši tā arī bija draudošā pievilšanās, pret kuru pravieša gars 1887» gadā atkārtoti brīdināja un, lai glābtu no tās ļaunajām sekām, mums tika sūtīta vēsts par (Taisnošanu Ticībā).

Šī kustība ir no Dieva. Tai ir lemta krāšņa uzvara. Tās organizācija ir Debesu norādīta; tās nozarojumi ir skrituļi skrituļos, visi prasmīgi savienoti. Bet bez Gara, kas skrituļiem dod spēku, ātrumu un sekmes, tie ir nepilnīgi un vienpusīgi. Šos skrituļus izveido vīri un sievas ar viņu darbošanos, un kad cilvēki savā dzīvē saņem Gara spēku, tad brīnišķīgais mehānisms ātri virzās uz priekšu, veicot tam norādīto uzdevumu. To vajag saprast katram personīgi, pirms to var saprast kolektīvi. Cik ārkārtīgi nepieciešama tāpēc mums ir Dieva aizgādība! Bet nāca ne tikai brīdinājumi pret patiesas dievbijības aizstāšanu ar teorijām, formām, darbību un organizācijas mehānismu. Līdz ar šiem brīdinājumiem tika saņemtas tiešas, spēcīgas, noteiktas vēstis, kas jādara, lai glābtos no bīstamā stāvokļa, kurā mēs atradāmies. Šeit nav iespējams atkārtot visu vēsti, jo tā ir gara. Pilnībā tā citēta Pielikumā (Sk.Pielikums.143-149.Ipp.) Tomēr daži izvilcumi ļaus nojaust šīs vēsts ārkārtīgo nozīmi, kā arī cerību, ko tā dotu draudzei, ja pamācība tiktu ievērota.

Lielākā un visspiedošākā vajadzība.

"Vislielākā un spiedošākā no visām mūsu vajadzībām ir īstas dievbijības atmoda mūsu vidū. To meklēt vajadzētu būt mūsu pirmajam darbam. Nopietni jācenšas iegūt Kunga svētību, ne tāpēc, ka Dievs negribētu pār mums izliet Savu svētību, bet tāpēc, ka mēs neesam sagatavojušies to saņemt.

Draudzē ir personas, kas nav atgriezušās un kas nepievienosies nopietnā, uzvarošā lūgšanā. Mums jāstājas darbā personīgi. Mums vajag vairāk lūgt un mazāk runāt, netaisnība vairojas, un ļaudis jā māca nesamierināties ar dievbijības formu bez Gara un spēka.

Briesmas mums draud daudz vairāk no iekšienes nekā no ārienes. Draudzē pašā ir daudz lielāki šķēršļi spēka un sekmju iegūšanai nekā tie, ko rada pasaule.

Sātans ne no kā tik ļoti nebīstas kā no tā, ka Dieva ļaudis notīrīs ceļu atņemot katru šķērslī, kas, liedz Kungam izliet Savu Garu pār pagurušo draudzi un neatgriezto sapulci. Ja sātānam atļautu iet viņam izvēlēto ceļu, tad līdz laika galam nekad vairs nebūtu nevienas atmodas, ne lielas, ne mazas. Bet mums viņa viltīgie plāni nav nepazīstami. Viņa varai ir iespējams pretoties. Kad būs sagatavots ceļš Dieva Garam, tad nāks svētība. Sātans nevar traucēt svētību pārpilnības nonākšanu uz Dieva ļaudīm, tāpat, ka viņš nespēj aizvērt Debesu logus, lai lietus nelītu virs zemes. Ļauni cilvēki un velni nespēj kavēt Dieva darbu vai nepieļaut Viņa klātbūtni. Viņa ļaužu sanāksmēs, ja tie ar klusinātu, sagrauztu sirdi nožēlos un atstās savus grēkus un ticībā pieprasīs Viņa apsoliņumus. Katra kārdināšana, katrs naidīgs iespaids, atklāts vai slepens, var tikt sekmīgi atsists, "ne caur spēku, ne caur varu, bet caur Manu Garu, saka Kungs Cebaots."

Kāds ir mūsu stāvoklis šai bīstamajā un svinīgajā laikā? Ak, vai, kāds lepnums valda draudzē, kāda liekulība, kāda krāpšana, kāda mīlestība uz drēbēm vieglprātību un izpriecām, kāda kāre pēc virskundzības! Visi šie grēki ir aptumšojuši prātu, tā kā mūžīgas lietas nav saskatītas." - Rev. and Her. 1887.g. 22.martā.

Kāda svinīga vēsts un tomēr cik pilna maiguma, noderīgu padomu! Kāda cerība šeit sniegta draudzei, ja tā to tikai sirsnīgi ievēros! Cik skumji, ka šī spēcīgā vēsts it kā pazuda kopā ar Review gada komplektu un tik ilgi gulēja apslāpta! Vai nav laiks no jauna skaidri un spēcīgi pievērst draudzes uzmanību šai vēstij. Kā Ezra atnesa aizmirsto Mozus bauslības grāmatu un lasīja Izraēlim pamācības, ko tā saturēja?

Pielietojamās dziedinošās zāles.

Gadam noslēdzoties, nāca vēsts, kas skaidri un noteikti norādīja uz vienīgajām zālēm to ļaunumu dziedināšanai, kas tik nopietni un atkārtoti tika mums atklāti visa gada laikā. Mums paskaidroja, ka zāles ir savienība ar Kungu Jēzu Kristu.

"Ir liela atšķirība starp liekuļotu savienību un patiesu savienību ar Kristu ticībā. Reliģijas apliecināšana ievēd cilvēku draudzē, bet tas nepierāda, ka viņiem ir dzīva savienība ar dzīvo vīnkoku. Kad ir izveidojušās šīs ciešās saites, tad mūsu grēki ir uzlikti Kristum un mums ir pieskaitīta Viņa taisnība. Viņš ir darīts par grēku mūsu dēļ, lai mēs Viņā varētu kļūt Dieva taisnība.

Ļaunā spēks ir tik ļoti piemērots cilvēka dabai, ka neviens cilvēks nesavienojies ar Kristu, nevar to uzvarēt. Šai savienībā mēs saņemam morālu un garīgu spēku. Ja mums ir Kristus Gars, tad mēs nesīsim taisnības augļus.

Savienība ar Kristu dzīvā ticībā ir pastāvīga; visām citām saitēm ir jāzūd. Kristus pirmais ir mūs izredzējis, samaksājot par mūsu izpirkšanu bezgalīgu cenu un paties ticīgais izvēlās Kristu par pirmo un pēdējo un visā vislabāko. Tomēr šī savienība, mums kaut ko maksā, šīs attiecības no mūsu puses prasa pilnīgu atkarību, sava lepnuma pakļaušanu. Visiem, kas veido šo savienību, jāizjūt, ka tiem nepieciešamas Kristus salīdzinošās asinis. Viņiem nepieciešama sirds pārmaiņa. Tiem sava griba jāpakļauj Dieva gribai. Norisināsies cīņa ar ārējiem un iekšējiem šķēršļiem. Jānotiek sāpīgam atšķiršanas darbam. Lepnums, savtība, iedomība, pasaulīgums - grēks visos tā veidos ir jāuzvar, ja gribam savienoties ar Kristu. Iemesls, kāpēc daudziem kristiešiem dzīve liekas tik nožēlojami smaga, kāpēc viņi ir tik svārstīgi, tik nepastāvīgi, ir cenšanās pieķerties Kristum, iepriekš neatšķiroties no šiem lolotajiem elkiem." Rev. and Her., 1887.g. 13.dec.

Šī vēsts mūs noved tieši evaņģēlija sirdī - savienībā ar Kristu. Bez šīs savienības neviens cilvēks nevar uzvarēt grēku. Kad esam savienoti ar Kristu, tad mūsu grēki tiek uzlikti Viņam un Viņa taisnība pieskaitīta mums. Tā ir īstenība, ne forma vai ceremonija. Tā nav piederība pie draudzes, ne arī prāta piekrišana teorijai vai dogmai. Savienība ar Kristu ir mieru dodoša īstenība visā kristīgajā dzīvē. Tur

atrodas mūsu drošība. Tā bija mūsu lielā vajadzība 1887. gadā, un, lai mums palīdzētu, Kungs sūtīju vēsti par Taisnību Ticībā.

Vēstis 1888.gadā.

Mums ieejot 1888.gadā, pārlicinošās, dziedinošās vēstis, ko iesākām saņemt 1887.gadā, turpināja nākt, pieaugot skaidrībā un spēkā, kā tālāk to redzēsim. Īstais ceļš ir skaidri parādīts, - vienīgais ceļš, kas ved uz patiesu sirsnību, īstenību un uzvaru. Šis īstais ceļš ir sadraudzībā ar mūsu augšām cēlušos Kungu. Ievērojiet sekojošos nozīmīgos vārdus:

Vienīgais īstais ceļš

"Bez Jēzus klātbūtnes sirdī reliģiska kalpošana ir tikai nedzīvs, auksts formālisms. Kad esam apbēdinājuši Dievs Garu, tad ilgas pēc savienības ar Dievu drīz apklust; bet, kad Kristus ir mūsu godības cerība, tad mēs pastāvīgi esam noskaņoti domāt un rīkoties tā, lai viss būtu Dievam par godu." - Rev.and Her.", 1888.gada 17. aprīlī.

"Mums vajadzētu pētīt mūsu Glābēja dzīvi, jo Viņš ir vienīgais pilnīgais piemērs mums cilvēkiem. Mums vajadzētu pārdomāt bezgalīgo Golgātā pienesto upuri un stādīties priekšā grēka ārkārtīgo grēcīguma un likuma taisnību. Šādas nopietnas, dziļas atpestīšanas temata studijas jūs stiprinās to izdaiļos. Jūs dziļāk izpratīsiet Dieva raksturu un, skaidri saprotot visu pestīšanas plānu, jūs spēsiet labāk izpildīt dievišķo uzdevumu. Tad, paši būdami pilnīgi pārlicināti, jūs varēsiet cilvēkiem liecinot par baušļu nemainīgo raksturu, ko atklājusi Kristus nāve pie krusta, par grēka ļauno dabu un Dieva taisnību, Taisnojot to, kas tic Jēzum, ar nosacījumu, ka tas turpmāk paklausīs Dieva valsts likumiem Debesīs un virs zemes." - Rev. and Har., 1888.g.24.apr

Mūsu Pestītājs, Viņa salīdzinošais upuris priekš mums, grēka ļaunā daba, Kristus taisnība, kas saņemama ticībā.

Šo vitāli svarīgo patiesību nopietnā pārdomāšanā un pilnīgā pieņemšanā, atrodama piedošana, taisnošana, miers, prieks un uzvara.

Satraucoša vēsts.

Norādījumiem par vienīgo taisno ceļu, sekoja satraucoša vēsts, ko Kungs deva, lai Viņa ļaudis apzinātos tiem draudošās briesmas un ātri nostātos uz droša ceļa:

"Katram mūsu draudžu loceklim vajadzētu meklēt atbildi uz šādiem svinīgiem jautājumiem. Kā mēs stāvam Dieva priekšā, apliecinot sevi par Jēzus Kristus sekotājiem? Vai mūsu gaisma spīd pasaulei skaidros, nepārtrauktos staros? Vai mēs kā tauta esam svinīgi nodevušies Dievam un pasargājuši savu vienību ar visas gaisma avotu? Vai kristīgo draudžu vidū šodien nav sāpīgi redzami pagrimuma un atkāpšanās simptomi? Garīga nāve ir skārusi ļaudis, kam vajadzētu būt dzīviem un dedzīgiem, skaidriem un svētiem, pilnībā nododoties patiesības lietai. Fakti par šķietamu Dieva ļaužu patieso stāvokli runā daudz skaļāk nekā viņu vārdos izteiktā apliecība, un skaidri rāda, ka ir kāds spēks ir pārgriezis tauvu, kas tos noenkuro mūžīgajā klintī un, ka tie tiek aizdzīti jūrā bez kartes un kompasa." - Rev. and Her., 1888.g. 24. jūlijā.

Ir skaidri pateikts, ka kāds spēks pārgriezis tauvu, kas draudzi noenkuroja mūžīgajā klintī un tās locekļi tiek dzīti jūrā bez kartes un bez kompasa. Kāds stāvoklis varētu būt satraucošāks par šo? Kāds vēl pārliecinošāks pierādījums varētu tikt dots, lai radītu nepieciešamību ar visu sirdi griezties pie Viņa, kas vienīgais spēj mūs stingri turēt?

Atpakaļ drošajā patvērumā .

Pēc tam nāca vēsts, kas tieši pateica, kas nepieciešams, lai ienaidnieka pārgriezto tauvu atkal savienotu un tādā veidā mēs atkal tiktu vadīti atpakaļ drošajā patvērumā. Lasīsim to uzmanīgi: "Nepietiek, ja pazīstam tikai patiesības pierādījumu pamatojumus. Jums jāstāp ļaudis dzīvojot Jēzū. Jūsu darbam tiks piešķirti bagāti panākumi, ja jūsos paliek Jēzus, jo Viņš ir sacījis "Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt." Jēzus stāv klauvējot, klauvējot pie jūsu sirds durvīm, un tomēr, neskatoties uz visu, dažs pastāvīgi saka: Es nevaru viņu atrast. Kāpēc nevar? Viņš sakas „ES stāvu šeit klauvēdams." Kāpēc jūs neatverat durvis un nesakiet: "Ienāc, dārgais Kungs"? Esmu tik

priecīgs par šiem vienkāršajiem norādījumiem, par ceļu, kā atrast Jēzu. Ja to nebūtu tad es nezinātu, kā atrast Viņu, pēc kura klātbūtnes tik ļoti ilgojos. Tūlīt atveriet durvis un iztukšojiet dvēseles templi no pircējiem un pārdevējiem, un lūdziet Kungu ienākt. Sakiet Viņam: "Es tevi gribu mīlēt ar visu dvēseli". Es gribu strādāt taisnības darbus. Es gribu paklausīt Dieva likumiem." Tad jūs sajutīsiet mieru nesošu Jēzus klātbūtni." -Rev.and Her., 1888.g. 23.aug.

Sagatavojošās vēstis sasniedz kulminācijas punktu.

Tieši dažas nedēļas pirms Vispasaules Savienības sapulcēšanās Mineapolē Kungs sūtīja sekojošu iespaidīgu vēsti, kas par šo lielo tematu bija saņemtas mēnesi pēc mēneša gandrīz divus gadus: "Kas ir evaņģēlija sludinātāja darbs? Tas ir pareizi izdalīt patiesības Vārdu neizgudrot jaunu evaņģēliju, bet pareizi izdalīt tiem jau uzticēto evaņģēliju. Viņi nedrīkst apmierināties ar to, ka tiem ir vecas svētrunas, ko teikt savām draudzēm, jo šīs stingri veidotās runas var neatbilst ļaužu vajadzībām un stāvoklim. Ir temati, kas bēdīgi pamesti novārtā un pie kuriem vajadzētu plaši kavēties. Mūsu vēsts smaguma punktam vajadzētu būt Jēzus Kristus misijai un dzīvei. Kavēsimies pie Kristus pazemošanās, pašaieliedzības, lēnprātības un pazemības, lai lepnās un savtīgās sirdis ieraudzītu atšķirību starp sevi un Priekšzīmi un kļūtu pazemīgas. Rādiet saviem klausītājiem Jēzus pretimnākšanu, lai glābtu kritušo cilvēku. Rādiet tiem, ka Viņam, kas bija to drošība, vajadzēja pieņemt cilvēka dabu un to nest cauri tumsai, Tēva lāsta apdraudētam, tāpēc, ka cilvēks bija pārkāpis Dieva likumus, jo Pestītājs ir visās lietās atrasts cilvēkam līdzīgs.

Attēlojiet, cik cilvēka valoda to spēj, Dieva Dēla pazemošanos, un nedomājiet, ka jūs esiet sasnieguši augstāko punktu, kad jūs Viņu redzat apmainām gaismas un godības troni, kas Viņam bija līdz ar Tēvu, pret cilvēka dabu. Viņš no Debesīm nāca uz zemi, un, būdams virs zemes, Viņš kritušās cilvēces vietā nesa Dieva lāstu. Viņš nebija spiests to darīt. Viņš izvēlējās uzņemties Dieva dusmas, kas bija cilvēka daļa, tāpēc, ka tas nebija paklausījis dievišķajam likumam. Viņš izvēlējās cietsirdīgu apsmieklu, zobgalības, mocīšanu un krustā sišanu. "Un, pēc izskata būdams cilvēks, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei:", bet Viņa nāves veids pārsteidza visu universu, jo tā bija nāve pie krusta. Kristus nebija nejūtīgs pret apkaunojošu izturēšanos

un nežēlību. Viņš to visu izjuta ļoti, ļoti asi (rūgti). Viņš to juta par tik dziļāk un asāk, nekā mēs varam sajust ciešanas, par cik Viņa daba bija cēlāka un skaidrāka, un svētāka kā grēcīgas cilvēces daba, kuras vietā Viņš cieta. Viņš bija Debesu Majestāte. Viņš bija līdzīgs Tēvam, tomēr cilvēka dēļ Viņš mira nāvē, kas vairāk par visām citām bija negoda un kauna apņemta. Ak, kaut augstprātīgās cilvēku sirdis spētu to aptverti. Ak, kaut viņi varētu izjust, ko nozīmē atpestīšana, un mācītos Jēzus lēnprātību un pazemību! — Rev. and Her., 1888.g.11.sept.

Šī pamācība sevišķi domāta sludinātājiem - skolotājiem Izraēlī.

1. Viņiem pareizi jāizdala patiesības Vārds.
2. Viņiem nav jāizgudro jauns evaņģēlijs, bet pareizi jāizdala tiem jau uzticētais evaņģēlijs.
3. Viņi nedrīkst turpināt ļaudīm sludināt savas "vecās svētrunas", jo šīs "stingri veidotās runas" var neatbilst lauzu vajadzībām.
4. Viņiem plaši jākavējas pie tematiem, kas bēdīgi pamesti novārtā.
5. Viņu vēsts smaguma punktam vajadzētu būt Jēzus Kristus misijai un dzīvei.

Noslēdzošais īsais raksts ietver šī cildenā temata - Kristus misijas un dzīves - galvenās līnijas

Atskats.

Tagad, skatoties no zināma attāluma, liekas, ka visām šīm tiešajām, skaidrajām, svinīgajām vēstīm vajadzēja atstāt daudz dziļāku iespaidu uz visu sludinātāju prātu. Liktos, viņiem vajadzētu būt pilnīgi sagatavotiem uz klausīt un uzņemt savlaicīgi iedvesmojošo vēsti, kas aicināja uz atmodu, reformu un atdzimšanu un kuru tik skaidri un tādā sirsnīgā nopietnībā pasludināja Kunga pamodināti vēstneši. Kristus pilnīgās taisnības piešķiršana pieviltām, grēcīgām sirdīm bija Kunga sūtīts dziedināšanas līdzeklis. Tas bija tieši tas, kas bija nepieciešams. Kurš var pateikt, kādā stāvoklī būtu draudze un Dieva lieta, ja tai laikā visi pilnīgi un no visas sirds būtu pieņēmuši vēsti par Taisnību Ticībā? Un kurš var novērtēt zaudējumu, kas radies tādēļ, ka daudzi vēsti nepieņēma? Vienīgi mūžība atklās pilnīgu patiesību šai jautājumā.

IV. Mineapoles konferencē sniegtā vēsts.

Vēsts par Taisnību ticībā skaidri un pilnīgi tika atklāta Vispasaules Savienības sanāksmē, kas notika 1888, gada novembrī Mineapolē. Tā kļuva par galveno pestīšanas tematu konferences svētīšanās stundās. Liktos, ka šī temata aplūkošanai vajadzētu būt jau iepriekš paredzētai un kā uzskatīja, ka konference to vispusīgi apspriedīs. Katrā ziņā tā arī notika.

Visi konferences dalībnieki vēsti neuzņēma vienādi, tiešām arī starp vadītājiem atklājās nopietnas domstarpības šai jautājumā. Uzskatu dalīšanos var klasificēt sekojoši:

1. grupa. - Tie, kas šai vēstī saskatīja lielu gaišumu un priecīgi to pieņēma; kas ticēja, ka tā ir evaņģēlija vissvarīgākais posms, un saprata, ka tā sevišķi jāuzsver visās pulēs glābt, pazudušos. Šai grupai vēsts sevī ietvēra īsto uzvarošas dzīves noslēpumu cīņā ar grēku. Tie uzskatīja, ka lielā patiesība par taisnošanu ticībā Dieva Dēlam ir tā, kas atlikušo draudzei visvairāk nepieciešama, lai sagatavotos pārvēršanai, pie Kristus otrās atnākšanas.

2. grupa. - Bija daži, kas "jaunajā mācībā", kā. viņi to nosauca, sajūtās nedroši. Likās, ka viņi nespēj to aptvert. Tie nevarēja pieņemt nekādu slēdzienu. Rezultātā tie samulsa un apjuka. Viņi tai laikā vēsti ne pieņēma, ne noraidīja.

3. grupa. - Bet bija citi, kas apņēmīgi pretojās vēsts sludināšanai. Viņi apgalvoja, "ka patiesību par taisnību ticībā mūsu ļaudis atzinuši jau pašā sākumā, un teorētiskā ziņā tas tiešām bija pareizi. Tāpēc viņi neredzēja pamatojuma tik ļoti lielai šī temata uzsvēršanai, kā tos darīja tās aizstāvji, turklāt, viņi baidījās, ka uzsverot taisnību ticībā, varētu tikt apēnotas mācības, kam no paša mūsu konfesijas iesākuma piešķirta izcila vieta un tā kā tie šo atšķirīgo, īpatnējo mācību sludināšanu uzskatīja par mūsu kustības un spēka izaugsmes noslēpumu, viņi bija nobijušies, ka, ja kāda mācība vai vēsts aptumšotu šos teorētiskos principus, tad mūsu lieta zaudētu savu atšķirīgo raksturu un spēku. Šo bailu ietekmēti, viņi par savu pienākumu izjuta darba un ļaužu sargāšanu, apņēmīgi pretojoties vēstij.

Šī Vadītāju uzskatu dažādība neveda pie nopietnām sekām. Tā izraisīja cīņu un zināmā mērā atsvešināšanos, kas bija sevišķi bēdīgi. Bet sekojošos gados pastāvīgi pieauga ilgas un cerība, ticība - , ka kādā dienā vēsts par Taisnību Ticībā atspīdēs visā savā Vērtībā, godībā un spēkā un tiks pilnā mērā atzīta. Un tai pašā laikā izzuda nepareizie priekšstati un pretestība. Daudzi tagad ir stingri pārliecināti, ka vēsti par Taisnību Ticībā vajag pētīt, mācīt un uzsvērt ar tādu spēku, kādu prasa tās svarīgums.

Netika publicēts neviens pilnīgs paziņojums par to, kā Mineapoles konferencē sludināja un apspieda vēsti par Taisnību Ticībā. Sanāksmes dalībnieki ziņoja tikai mutiski. Sekojošos pravieša gara rakstos ir sniegta informācija par notikumiem, kas saistās ar vēsts došanu un tās pieņemšanu, kā arī noraidīšanu un lai labāk saprastu mūsu patreizējo stāvokli, ir gluži nepieciešami iepazīties ar šīm inspirētajām ziņām. Būtu gan daudz patīkamāk izsvītrot dažus pravieša gara paziņojumus par dažu vadītāju nostāju prot vēsti un vēstnešiem, bet tas nav iespējams, ja nevēlamies konferencē radušos stāvokli raksturot tikai vienpusīgi, tādā veidā atstājot šo jautājumu tītu lielākā vai mazākā noslēpumā.

Avots no kura vēsts nāca.

Kļuva nepieciešams drošs apliecinājums, ka vests par taisnību un Taisnošanu ticībā, ko saņēma tai laikā, bija nākusi tiešā Dieva vadībā, jo pretošanās šai vēstij bija izraisījusi samulsumu. Sekojošajam liecībām vajadzētu atņemt visas šaubas par Mineapoles konferencē sludinātās vests avotu:

"Tagadējā vests - Taisnošana ticībā - ir vēsts no Dievs, tai ir dievišķas pilnvaras, jo tā dod svētuma augli." -
Rev. and Her., 1889.g.3.sept.

"Dievišķi pilnvarotas vēstis ir sūtītas Dieva ļaudīm; ir atklāta Kristus godība, varenība, taisnība, pilna laipnības un patiesības, krāšņa un piemīlīga mums parādīta dievības pilnība Jēzū Kristu, un tā savaldzinās visus, kuru sirdis nav noslēguši aizspriedumi. Mēs zinām, ka mūsu vidū ir strādājis Dievs. Mēs esam redzējuši dvēseles

novēršamies no grēka pie taisnības; mēs esam redzējuši ticību atdzīvinātu sagrauzto sirdīs."

- Rev. and Her., 1890.g.27.maijā.

Dažāda vēsts uzņemšana.

Kā jau iepriekš teikts, daži Mineapoles konferences dalībnieki vēsti par Taisnību Ticībā uzņēma ar lielu gandarījumu. Tā tiem bija dzīvības vēsts. Tā viņiem sniedza jaunu izpratni par Kristu, jaunu atklāsmi par Viņa lielo upuri pie krusta. Tā viņu sirdīm nesa mieru, prieku un cerību. Tā bija augstākais, kas vajadzīgs, lai ļaudis sagatavotu sastapt Dievu.

Šie cilvēki atgriezās savās draudzēs, lai ar jaunu svaidījumu sludinātu evaņģēliju par glābšanu no grēka un palīdzētu saviem brāļiem ticībā pieņemt Kristus taisnību, kā tā atklāta evaņģēlijā. Māsa Vaita pati ļoti rosīgi un sirsnīgi piedalījās šai darbā un dažus savus piedzīvojumus paziņoja caur Review;. Piemērām:

"Mēs no visas sirds pateicamies Kungam, ka mums ir dārga gaisma, ko sludināt ļaudīm, un mēs priecājamies, ka mums ir vēsts šim laikam, kas ir tagadējā patiesība. Jaunās ziņas, ka Kristus ir mūsu taisnība, nesušas atvieglojumu daudzām, daudzām dvēselēm, un Dievs saka Saviem ļaudīm: "Ejiet uz priekšu." Vēsts Laodiķejas draudzei ir piemērota mūsu stāvoklim. Cik skaidri ir attēlots to stāvoklis, kuri tic, ka viņiem ir visa patiesība, kas lepojas ar savām Dieva Vārda zināšanām, kamēr viņu dzīvē nav izjusts Dieva Vārda svētījošais spēks. Viņu sirdīs nav Dieva mīlestības degsmes, bet tieši šī mīlestības degsme Dieva ļaudis dara par pasaules gaismu.

Katrās sapulcēs pēc Vispasaules Savienības sanāksmes dvēseles dedzīgi pieņēmušas dārgo vēsti par Kristus taisnību. Mēs pateicamies Dievam, ka ir dvēseles, kas saprot, ka tām ir vajadzīgs kaut kas, kā viņam nav, ticības un mīlestības zelts, baltas Kristus taisnības drēbes, garīgas uztveres acu zāles. Ja jums ir šīs dārgās dāvanas, tad cilvēka dvēseles templis nelīdzināsies apgānītam šķirstam. Brāļi un māsas, es aicinu jūs, Jēzus Kristus no Nācaretes vārdā strādāt tur, kur strādā Dievs, Tagad ir žēlastības pilnu izdevību un priekšrocību diena." — Rev. and Her., 1889.g.23.jūlijā.

Astoņus mēnešus vēlāk no viņas spalvas nāca klajā sekojošais:
"Es esmu ceļojusi no vietas uz vietu, apmeklējot sapulces, kur tika sludināta vēsts par Kristus taisnību. Es uzskatīju pat priekšrocību ,iespēju ar vēsti, šim laikam sniegt savu liecību, un es redzēju, ka Dieva spēks pavadīja spēku visur, kur to sludināja." - Rev. and Her.,1839.18.martā.

Par sapulci Dienvidu Lankastrā viņa izteicās: "Es nekad nebiju redzējusi atmodu, kas ietu uz priekšu tik pilnīgā mērā un tomēr paliktu brīva no jebkāda nepiemērota uzbudinājuma. Tur nebija dzirdama skubināšana vai lūgšana. Ļaudis netika aicināti iznākt priekšā, bet visi bija svinīgi noskaņoti, saprotot, ka Kristus nenāca aicināts uz atgriešanos no grēkiem taisnus, bet gan grēciniekus. Sirdī godīgie bija gatavi atzīt savus grēkus un nest Dievam augļus nožēlojot un atjaunojoties, cik tālu tas bija viņu spēkos. Likās, ka mēs elpojam īstu Debesu gaisu. Eņģeļi tiešām lidoja ap mums. Piektdienas vakara kopējā sanāksme iesākās piecos un turpinājās līdz deviņiem. Tur bija daudzi, kas liecināja, ka viņi dzirdot pārbaudošās patiesības, ir likuma gaismā sevi atzinuši par pārkāpējiem. Viņi bija paļāvušies uz savu paša taisnību. Tagad viņi ieraudzīja, ka tā, salīdzināta ar Kristus taisnību, kas vienīgā ir Dievam pieņemama, ir kā netīras skrandas. Kaut arī viņi nebija bijuši atklāti pārkāpēji, taču samaitāta un netīra bija to sirds. Savu Debesu Tēvu viņi bija aizstājuši ar citiem dieviem. Viņi bija cīnījušies, lai atturētos no grēka, bet to darīja, paļaujoties uz saviem spēkiem. Mums vajadzētu iet pie Jēzus tieši tādiem, kādi mēs esam, atzīstot savus grēkus un savu bezpalīdzīgo dvēseli paceļot pretī mūsu līdzjūtīgajam Pestītājam. Tādā veidā tiek klusinās lepnā sirds un krustā sist paša es." - 1889.5.III Rev. & Her.

Kāda varena īstas dievbijības atmoda, kāda garīgas dzīves atjaunošana, kāda šķīstīšana no grēka, kāda Gara kristība un kāda dievišķa spēka atklāsme darba nobeigšanai mūsu pašu dzīvē un pasaulē būtu kļuvusi Dieva ļaužu daļa, ja visi mūsu sludinātāji, kas piedalījās konferencē, pēc tam būtu rīkojušies tāpat kā šī uzticīgā, paklausīgā Dieva kalpone.

Pretestība.

Cik skumji, cik dziļi nožēlojami, ka šai vēstij par taisnību Kristū tai laikā, kad tā nāca, vajadzēja sastapties ar pretestību no tādu vīru puses, kas bija nopietni strādnieki Dieva darbā un ar labiem nodomiem! Vēsts nekad nav tikusi tā uzņemta, ne pasludināta, ne arī tai dota tāda brīvība, kāda bija vajadzīga, lai par draudzes daļu kļūtu tajā apslēptās neizmērojamās svētības. Tāda iespaids atstāšanas nopietnība atspoguļojas saņemtajos rājienos. Šie pārmetošie un brīdinošie vārdi tai laikā pelnīja visrūpīgāko apspriešanu: "Dievs ir pamodinājis cilvēkus, kam jāpalīdz šī laika neatliekamajā vajadzībā, kas "sauc skaļi un netaupa", kas pacels savu "balsi kā bazūni un" pasludina Maniem ļaudīm viņu pārkāpumus un Jēkaba namam viņu grēkus." To darbs ir ne tikai likumu sludināt, bet arī patiesību šim laikam, - Kungs mūsu taisnība ...

Bet ir tādi, kas neredz, ka šai laikā nepieciešams sevišķs darbs. Kamēr Dievs strādā, lai pamodinātu ļaudis, tikmēr tie cenšas novirzīt brīdinošo, norājošo un lūdzošo vēsti. To iespaids tiecas klusināt ļaužu bailes un neļauj tiem atmosties, lai apzinātos šī laika svinīgumu. Tie, kas to dara, dod bazūnei neskaidru skaņu. Viņiem vajadzētu būt nomodā un saprast stāvokli, bet viņi ir ienaidnieka savaldzināti." Rev.& Her. 1889.g.13.aug.

Ievērojiet sekojošo nopietno apsūdzību:

„Jūs sastapsiet tādus, kas sacīs: - Jūs šis jautājums ir par daudz satraucis. Jūs par daudz to uzsverat. Jums nevajadzētu sniegties pēc Kristus taisnības un tik ļoti uz to paļauties. Jums jāsludina likums.” Kā tauta mēs esam sludinājuši likumu, līdz esam kļuvuši tik sausi kā Gilboas kalni, kas nav saņēmuši ne rasu, ne lietu. Mums jāpasludina Kristus bauslība, un tur būs sula un barība izsalkušajiem ganāmpulkiem. Mēs nepavisam nedrīkstam paļauties uz savu pašu nopelnu, bet mums jāuzticas Jēzus no Nācaretes nopelnam.” Rev.& Her. 1890.g.11.marts.

Ievērojiet arī nopietno aplinku norādījumu sekojošajās liecībās: „Daži no mūsu brāļiem nepieņem Dieva vēsti par šo jautājumu. Viņi izskaitās norūpējušies, kaut neviens no mūsu sludinātājiem neatkāptos no sava agrākā labo, veco pamatlikumu mācīšanas veida.

Mēs jautājam, vai nav laiks, lai Dieva ļaudīm nāktu jauna gaisma, kas tos pamodinātu lielākai nopietnībai un dedzībai? Svētajos Rakstos mums dotie ārkārtīgi lielie un dārgie apsolījumi lielā mērā ir pazaudēti no redzes loka. Noticis tieši tas, ko visas taisnības ienaidnieks bija nodomājis sasniegt. Viņš starp mums un Dievu ir licis krist savai tumšajai ēnai, lai mēs nesaskatītu Dieva patieso raksturu.” Rev. and Her., 1890.g.l.apr.

"Dievs Saviem ļaudīm ir sūtījis patiesības un taisnības liecības, un viņi ir aicināti paaugstināt Jēzu un pagodināt Viņa taisnību. Tie, kurus Dievs ir sūtījis ar vēsti, ir tikai cilvēki, bet kāds ir to nestās vests raksturs? Vai jūs uzdrošināties no tās novērsties vai nevērtēt brīdinājumus, tāpēc ka Dievs ar jums par to nav apspriedies, kas būtu vairāk jācienī? Dievs aicina cilvēkus, kas runās, kas sauks skaļi un netaupīs. Dievs ir pamodinājis savus vēstnešus darīt Viņa darbu šim laikam. Daži ir novērsušies no vēsts par Kristus taisnību, lai kritizētu, cilvēkus». Rev. and Her., 1890.g.27.maijā.

"Kungs ir sūtījis vēsti, lai paskubinātu savus ļaudis nožēlot un darīt pirmos darbus; bet kā Viņa vēsts ir uzņemta? Kamēr daži to ir ievērosi, citi vēsti un vēstnesi ir nicinājuši un apbēruši ar pārmetumiem» Garīgums ir apslāpēts, pazemība un bērnišķība vienkāršība izzudusi, mehāniska formāla ticības apliecināšana ieņēmusi mīlestības un dievbijības vietu. Vai šim drūmajam stāvoklim jāturpinās? "Vai Dieva mīlestības lukturim jāizdziest tumsā?" - "Rev.and Her. Extra, 1890.g.23»dec.

Lai mēs nezaudētu spēku, kas ir šajās sirdi pārbaudošajās vēstīs, atcerēsimies raksturīgākos punktus:

1. Dievs ir pamodinājis cilvēkus, kam jāpalīdz šī laika neatliekamajā vajadzībā.
2. Daži cenšas novirzīt vēsti un nepieļaut atmodu ļaudīs.

3. Kādas personas bija ienaidnieka savaldzinātas un deva bazūnei neskaidru skaņu.
4. Šie cilvēki paziņoja, ka jāsludina likums, - ne Kristus taisnība.
5. Mēs esam aicināti sludināt Kristus bauslībā.
6. Daži baidījās atkāpties no agrāko, veco labo mācību sludināšanas veida.
7. Dievs pamodināja cilvēkus sniegt vēsti par Taisnību Ticībā.
8. Uzsaukums: "Vai jūs uzdrošināties novērsties vai nevērtēt brīdinājumus?"
9. Vēsts atmešanas divkāršs rezultāts.
 - a) Garīguma apslāpēšana.
 - b) Mehāniska, formāla ticības apliecināšana.
10. Izšķirošs jautājums, "Vai šim drūmajam stāvoklim jāturpinās?"

Tiešām tas ir prātu apskaidrojošs kopsavilkums !

Uzskatu dalīšanās sekas.

Nevienprātība un cīņa, ko vadītāju vidū izraisīja pretestība vēstij par taisnību Kristū, radīja ļoti nelabvēlīgu reakciju. Ierindas locekļi bija samulsināti un nezināja, ko darīt. Par šo reakciju mēs lasām: "Ja visi mūsu brāļi būtu Dieva līdzstrādnieki, tad tie nešaubītos, ka vēsts, ko Viņš mums sūtījis šajos divos gados, ir no Debesīm. Jaunieši skatās uz mūsu vecākajiem brāļiem, un redzot, ka tie vēsti nepieņem, bet izturas pret to tā, it kā tai nebūtu nozīmes. Viņi, tāpēc, ka paši rakstus nepazīst, tiek ietekmēti gaismu atraidīt. Šie cilvēki, kas atsakās pieņemt patiesību, nostājas ļaudīm gaismai priekšā (nostājas starp ļaudīm un gaismu). Bet neviens gaismas atraidītājs nav attaisnojams, jo tā ir atklāta skaidri. Neviens nav spiests palikt nezināšanā. ... Jums vajadzētu nevis spiest ar savu svaru pret patiesības ratiem, lai tos apturētu uz augšup vedošā ceļa, bet gan strādāt ar visu enerģiju, ko spējam sakopot, lai paātrinātu to gaitu." Rev. and Her. 1890.g.18.martā.

"Gandrīz divus gadus mēs esam aicinājuši ļaudis nākt uz priekšu un pieņemt gaismu un patiesību par Kristus taisnību, un viņi nezina,

vai nākt un pieķerties šai dārgajai patiesībai vai ne. Viņi atrodas savu pašu ideju gūstā. Viņi neielaiž Pestītāju." Rev. and Her., 1890.g.11 .martā.

"Daži ir novērsušies no vēsts par Kristus taisnību, lai kritizētu cilvēkus. Trešā eņģeļa vēsti nesaprot, gaismu, kas ar savu godību apgaismo zemi, tie, kas atsakās staigāt tās pieaugošajā spožumā, nosauc par viltus gaismu. Darbu, kuru varēja padarīt, patiesības atraidītāji savas neticības dēļ atstāj nedarītu. Mēs ļoti lūdzam jūs, kas pretojaties patiesībai gaismai, atbrīvot Dieva ļaudīm ceļu, lai Debesu sūtītā gaisma spīd pār tiem skaidros un nepārtrauktos staros." Rev. and Her., 1890. 27.maijā.

"Debesis skumst par daudzu mūsu brāļu garīgo aklumu. Kungs ir pamodinājis vēstnešus un tos apveltījis ar Savu Garu un sacījis: "Sauc pilnā kaklā netaupi, pacel savu balsi kā bazūni un pasludini Maniem ļaudīm viņu pārkāpumus un Jēkaba namam viņa grēkos." Lai neviens neriskē nostāties starp ļaudīm un no Debesīm nākošo vesti. Dieva vests nāks pie ļaudīm: un, ja starp cilvēkiem nebūtu nevienas balss, kas to pasludinātu, tad akmeņi kliegtu. Es aicinu ikvienu sludinātāju meklēt Kungu, nolikt pie malas lepnumu, pārtraukt cīnīties par augstāko varu un pazemot sirdi Dieva priekšā. Draudzes ir vājas un nespēcīgas tāpēc, ka to sirdis, kuriem vajadzētu būt stipriem ticībā, ir aukstas un neticīgas." -Rev. and Her., 1892.g.26.jūlijā.

Nevajadzētu palaist garām neievērotus šīs Debesu dotās vēsts svinīgo nozīmi. Iegaumējiet labi šos kristālskaidros paziņojumus:

1. Vēsts, ko saņēma laikā no 1888. — 1890.gadam, bija no Debesīm.
2. Tās atraidīšana no dažu vispieredzējošāko brāļu puses jaunākajos izraisīja šaubas un samulsumu.
3. Tie, kas atraidīja vesti, nostājās starp ļaudīm un gaismu.
4. Nav nekāda aizbildinājuma, gaisma ir skaidri atklāta.
5. Iemesls, kāpēc cilvēki ir kūtri satvert šo dārgo patiesību, ir tas, ka viņi atrodas savu pašu ideju gūstā
6. Dažu virziens ir bijis - novērsties no vēsts, lai kritizētu vēstnešus.
7. Tie, kas atsakās staigāt šajā pieaugošajā (gaismā) Debesu gaismā, būs nespējīgi saprast Trešā eņģeļa vēsti.

8. Tie, kas atsakās staigāt šai Debesu gaismā, kurai ar savu godību jāapgaismo zeme, sauks to par "viltus gaismu."

9. Viņu neticības rezultātā svarīgs darbs tiek atstāts nedarīts.

10. Svinīgs lūgums tiem, kas pretojas gaismai, - atbrīvot ceļu ļaudīm.

11. Tāds garīgs aklums izraisa skumjas Debesīs .

12. Drošs apliecinājums, ka Dievs ir "pamodinājis vēstnešus un tos apveltījis ar Savu Garu".

13. Ja nepaceltos neviena cilvēka balss, lai pasludinātu vēsti, tad kliegtu akmeņi.

14. Aicinājums ikvienam sludinātājam pazemot sirdi Dieva priekšā, lai draudzē varētu nākt garīgs spēks.

Tiešām paskaidrojumi šādiem svinīgiem brīdinājumiem un lūgumiem būtu lieki.

Ietverti galvenie pamatlikumi.

Pretestības aizmugurē atklājās ļaunuma meistara, visas taisnības ienaidnieka viltīgais plāns. Tieši viņa apņemšanās atņemt vēstij spēku un strādāt pretī tās nenovēršamajai iedarbībai pierādīt tās lielo vērtību un svarīgumu. Cik briesmīgiem jābūt jebkuriem viņa uzvaras rezultātiem, cīnoties pret šo vēsti. Par sātana viltīgo plānu mums dots nepārprotams brīdinājums.

"Cilvēka un Dievs ienaidnieks nevēlas, ka šī patiesība (taisnošana ticībā) tiktu skaidri sludināta jo viņš zina, ka, ja ļaudis to pilnīgi pieņems, tad viņa vara būs salauzta. Ja viņš var pārvaldīt prātu tā, ka to, kuri saucas par Dieva bērniem, piedzīvojumus veido šaubas un neticība un tumsa, tad viņam iespējams tos pārvarēt ar kārdināšanām." Rev. and Her., 1889.g.3.sep.

"Mūsu pašreizējais stāvoklis ir saistošs un bīstams. Briesmām atraidīt no Debesīm nākušo gaismu vajadzētu mūs darīt modrus lūgšanās, lai nevienam no mums nebūtu ļauna, neticīga sirds. Kad, Dieva Jēru Golgātā piesita krustā, tad sātanam atskanēja nāves zvans; un, ja patiesības un taisnības ienaidniekam iespējams no prāta izdzēst domu, ka, lai tiktu glābts nepieciešams paļauties uz Kristus taisnību, tad viņš to darīs. Ja Sātanam izdodas cilvēku pamudināt vērtēt savus paša darbus kā darbus, ar ko var kaut ko nopelnīt un kas dod taisnību,

tad viņš zina, ka var to pārspēt ar savām kārdināšanām un darīt par savu upuri un laupījumu. Paaugstiniet Jēzu ļaužu priekšā. Durvju stenderes aptraipiet ar Golgātas Jēra asinīm, un jūs būsiet drošībā." - Rev. and Her., 1889.3.sept.

Vēlreiz savilksim kopā šīs liecības to tālu ejošās nozīmes dēļ:

1. Tas ir sātans, kas, negrib, ka pasludina patiesību par taisnību ticībā.
2. Iemesls - ja ļaudis šo patiesību pilnīgi pieņem, - viņa vara būs salauzta.
3. Ja sātanam ir iespējams ļaudis apņemt ar neticību un šaubām, tad viņš var tos uzvarēt ar kārdināšanām.
4. Sātans cenšas izdzēst no prāta domu, ka, lai tiktu glābts, nepieciešams paļauties uz Kristus taisnību.
5. Ja sātanam izdodas ierosināt cilvēkus, dzenoties pēc taisnības, paļauties pašiem uz saviem spēkiem, tad viņš ir drošs, ka tie būs viņa upuri.
6. Tāpēc ir atskanējis aicinājums: Paaugstiniet krustā sisto Pestītāju un uzticieties Viņa asinīm.

Kāds aicinājums lūgt! Cik ļoti mums vajadzētu pazemībā meklēt Dievu, lai Viņš mūs svaidītu ar debesu acu zālēm. Vienīgi pilnīgi pieņemot un atzīstot šo brīnišķīgo aizgādību, ļaudis var tikt sagatavoti, lai, Kungam atnākot, svētā Dieva priekša stāvētu bez traipa un grumbām. Vienīgi tādā veida var patiesi ievērot Viņa pavēles, un vienīgi ar šo dievišķo spēku draudzi iespējams izpildīt savu lielo uzdevumu.

V. 1888. Gada vēsts iezīmē jaunu ēru trešā eņģeļa vēsts sludināšana.

Rūpīga pravieša gara doto norādījumu pētīšana ved pie dziļas pārlicības, ka vēsts par Taisnību Ticībā došana Mineapoles Konferencē bija ārkārtēja Dieva aizgādība, - aizgādība, kuras mērķis bija ievadīt jaunas ēras iesākumu Viņa darbu noslēgumā. Sekojošā licība, kas uzrakstīta tieši četrus gadus pēc Mineapoles Konferences 1888.gadā, sniedz pamatojumu šim slēdzienam:

"Pārbaudes laiks ir tieši mūsu priekšā, jo atklāsmē par Kristus taisnību, par grēkus piedodošo Pestītāju jau ir iesācis skanēt trešā eņģeļa spēcīgais sauciens. Tas ir tā eņģeļa gaismas sākums, kura godībai jāpiepilda visa zeme." - Rev. and Her., 1892.gada 22..nov.

Gandrīz trauksmi saceloša rakstura ir licības iepriekšējā rindkopā. Tām ir ļoti svarīga nozīme Septītās Dienas Adventistu darba virzīšanā uz priekšu, un tāpēc tās ir sevišķi saistošas visiem, kas ir savienoti ar trešā eņģeļa vēsts sludināšanas darbu. Lasīsim šo rindkopu vēlreiz un izlasīto analizēsīm:

1. Pārbaudes laiks ir tieši mums priekšā.
2. Trešā eņģeļa spēcīgais sauciens jau ir sācis skanēt.
3. Tas iesākās ar Kristus taisnības paaugstināšanu (1888.gada vēsts).
4. Tas iezīmē tā eņģeļa gaismas sākumu, kura godībai jāpiepilda visa, zeme.

Šai rindkopā minētie notikumi ir tie paši, kas rādīti Atkl.18,1.2: "Pēc tam es redzēju citu eņģeli nokāpjam no debesīm, tam bija liela vara, un zeme kļuva gaiša no viņa spožuma. Viņš sauca spēcīgā balsī: Kritusi, kritusi lielā Bābele: Tā kļuvusi par ļaunu garu mājokli, par visu nešķīsto garu mitekli un par visu nešķīsto un ienīsto putnu mitekli"

Vajadzētu rūpīgi ievērot pravieša gara doto šīs Rakstu vietas izskaidrojumu:

"Es redzēju eņģelus Debesīs steigšus šurp un turp, nokāpjot uz zemi un atkal uzkāpjot Debesīs, sagatavojoties kādam svarīgam notikumam. Tad es redzēju vēl kādu varenu eņģeli, kurš bija pilnvarots nokāpt uz zemi, lai savu balsi savienotu ar trešo eņģeli un viņa vēstij sniegtu varu un spēku. Eņģelim bija dota liela vara un godība, un viņam nokāpjot, zemi apgaismoja viņa godība. Kad viņš spēcīgi ar stipru balsi sauca, tad visur iespiedās šo eņģeļu pavadošā godība.... šī eņģeļa darbs nāk īstā laikā, lai savienotos ar trešā eņģeļa vēsts pēdējo lielo darbu, tam pieaugot spēcīgajā saucienā. Un Dieva ļaudis tādā veidā tiek sagatavoti pastāvēt kārdināšanu stundā, ar ko tiem drīz būs jāstopas. Es redzēju, ka pār tiem, bija liela gaisma, un viņi bezbailīgi savienojās, lai sludinātu trešā eņģeļa vēsti." -"Agrīnie raksti. 277.lpp.

Notikumu panorāma, kas rādīta iepriekšējā rindkopā, ir tik plaša un tik nozīmīga, ka būtu derīgi pievērst uzmanību katram notikumam atsevišķi!

1. Varens eņģelis nonāk no Debesīm uz Zemi.
2. Šī eņģeļa darbs ir:
 - a) Savienot savu balsi ar trešo eņģeli.
 - b) Dot varu un spēku trešā eņģeļa vēstij.
3. Šim eņģelim bija dota liela vara un godība.
 - a) Viņa godība apgaismoja zemi.
 - b) Gaisma iespiedās visur.
4. Šī varene eņģeļa darbs nāk īstā laikā, lai savienotos ar trešā eņģeļa vēsts pēdējo lielo darbu.
5. Šī varene eņģeļa nākšanas rezultātā vēsts pieaug par spēcīgu saucienu
6. Šo varene eņģeli pavadošais spēks sagatavo Dieva ļaudis pastāvēt pārbaudījumu stundā.
7. Dāvinot "lielu gaismu" Dieva ļaudīm, Debesis atzīst sagatavošanos.
8. Visu šo notikumu kulminācijas punkts ir ļaužu savienošanās sludinot trešā eņģeļa vēsti.

Ar šo lielo notikumu programmu nešķirami saistīta ir "vēlā lietus" izliešana pār atlikušo draudzi. Ievērojiet sekojošo rindkopu:
"Pestīšanas darbam noslēdzoties, pār zemi nāks bēdas un tautas būs iedusmojušās, tomēr tās tiks saturētas, lai nekavētu trešā eņģeļa

darbu, šajā laikā nāks "Vēlais lietus" jeb, atspirdzinājums no Kunga klātbūtnes, kas dos spēku trešā eņģeļa spēcīgajam saucienam un sagatavos svētos pastāvēt tad, kad tiks izlietas septiņas pēdējās mocības." - "Agrīnie raksti.", 85.86.lpp.

Tā tad vēlā lietus nākšana ir saistīta ar spēcīgo saucienu, Kristus taisnības atklāsmi un trešā eņģeļa Vēsts gaismas plūdiem pār zemi. Tā ir tiešām satraucošu notikumu programma. To galvenajos vilcienos uzrakstījis pravieša gars jau pašā mūsu kustības sākumā. Un pēc tam, lai mūs pamodinātu un uzmundrinātu ņemt vērā notikušu nopietno svarīgumu, pēc 1888.gada neaizmirstamās konferences par šiem pašiem notikumiem mums dota svinīga un iespaidīga vēsts. No šīs Vēsts citētās sekojošās vitāli svarīgās liecības, atklās aplūkojamā temata sevišķo nozīmi:

1. Notikumiem bagāts laika posms.

"Dienas, kurās mēs dzīvojam, ir notikumiem bagātas un briesmu pilnas. Ap mums sabiezē par gala tuvošanos liecinošas zīmes, un sekos notikumi, kas būs daudz briesmīgāka rakstura, kādus pasaule jebkad ir pieredzējusi.

2. "Spēcīgais sauciens" iesākas.

"Pārbaudes laiks ir tieši mūsu priekšā, jo atklāsmē par Kristus taisnību, par grēku piedodošo Pestītāju jau ir iesācis skanēt trešā eņģeļa spēcīgais sauciens. Tas ir tā eņģeļa gaismas sākums, kura godībai jāpiepilda visa zeme."

3. Nepieciešamā sagatavošanās, lai pastāvētu bēdu laikā.

Ja Jūs vēlaties pastāvēt bēdu laikā, tad jums jāpazīst Kristus un jāpieņem Viņa taisnības dāvana, ko Viņš pieskaita atgrieztajiem grēciniekiem.

4. Vēsts jāsludina.

"Virš zemes jāveic darbs, kas līdzīgs tam, ko darīja tad, kad, Svētajam Garam izlejties pirmo mācekļu dienās, tie sludināja Jēzu un Viņa krustā sišanu. Daudziem jātiek atgriezti vienā dienā, jo vēsts ies ar spēku

"Temats, kas saista grēcinieka sirdi, ir Kristus un Viņa krustā sišana. Pie Golgātas krusta Jēzus pasaulei atklājas nesalīdzināmā mīlestībā. Rādiet Viņu tādu izsalkušajiem pulkiem un Viņa mīlestības gaisma mantos cilvēkus no tumsas gaismai, no grēka paklausībai un īstam svētumam. Nav nekā cita, kas tā varētu atmodināt sirdsapziņu ieraudzīt grēka riebīgo raksturu, kā Jēzus uzlūkošana pie Golgātas krusta.

"Kristus, saistībā ar bauslību, nav parādīts kā uzticīgs un žēlsirdīgs Augstais Priesteris, kas visās lietās kārdināts tāpat kā mēs, tomēr bez grēka. Viņš nav paaugstināts grēcinieka priekšā kā dievišķais upuris. Tikai augsti un pavirši ir runāts par Viņa darbu kā upuri, vietniecību un galvojumu, bet tieši to grēciniekam vajag zināt. Tas ir Krietna Savā pilnībā, kā grēkus piedodošs pestītājs, kas jāredz grēciniekam; jo Kristus nesalīdzināmā mīlestība ar Svētā Gara starpniecību pārlicinās un atgriezīs nocietināto sirdi."

5. Spēks, kas sludināšanu dara auglīgu.

"Svētā gara darbs ir neizmērojami liels. No šī avota Dieva strādniekam nāk spēks un prasme; un Svētais Gars ir Iepriecinātājs kā personīga Kristus klātbūtne dvēselei."

"Kad zemi apgaismos Dieva godība, tad mēs redzēsīm darbu, kas līdzināsies tam, kas tika veikts, kad mācekļi pildīti ar Svēto Garu sludināja augšāmcēlušā Pestītāja slavu.

"Atklāsme par Kristu, ko sniedza Svētais Gars palīdzēja tiem (mācekļiem) saprast Viņa spēku un varenību, un tie izstiepa savas rokas Viņam pretī ticībā, sacīdami: "Es ticu." Tā tas bija agrā lietūs laikā; bet vēlāis lietūs būs daudz bagātāks. Cilvēku Pestītājs tiks pagodināts, un zemi apgaismos Viņa taisnības spožie stari."

Iepriekšējie pieci citāti ir no Rev. and Her., 1892.gada, 22 un 29 nov., zem virsraksta "Pēdējo dienu briesmas un priekšrocības."

Redzam, ka visi šie notikumi ir vienoti un risinās vienā un tai pašā laikā. Dabiski tie seko viens otram šādā kārtībā:

1. Atklāsme par Kristus taisnību un tās piešķiršana ticībā.
2. Vēlā lietūs dāvana.
3. Liela spēka piešķiršana saņēmējiem.
4. Trešā eņģeļa Vests pieaugšana "Spēcīgajā saucienā".
5. Zemes apgaismošana ar "Taisnības spožajiem stariem".

Ir skaidrs, ka visi šie notikumi iesākās vienā un tai pašā laikā. Viena parādīšanās ir zīme visiem citiem.

Un tagad ievērosim drošo paziņojumu:

"Atklāsmē par Kristus taisnību, par grēkus piedodošo Pestītāju jau ir iesācis skanēt trešā eņģeļa spēcīgais sauciens. Tas ir tā eņģeļa gaismas sākums, kura godībai jāpiepilda visa zeme." - Rev. and Her., 1892.g. 22.nov.

To paziņoja 1892.g. Kas iezīmēja svaigo, jeb jauno atklāsmi par Kristus taisnību un spēcīgā sauciena iesākumu. Kā pati liecība norāda, iesākums bija Mineapoles konferencē pasludinātā atklāsme par Kristus taisnību.

Tas viss ir svarīga, Dieva iepriekš paredzēta aizgādība, lai virs zemes varētu tikt pabeigts viņa darbs. Kad šie notikumi iesāka risināties, tie iezīmēja noslēdzošā darba izejas punktu. Šī vieta, šī stunda tika sasniegta 1888.g.

Tas ir briesmīgs slēdziens, bet ko citu var secināt no visām mūsu priekšā esošajām liecībām? Kāpēc šo slēdzienu vajadzētu uzskatīt par neticamu? Mēs ticam, ka liecības ir patiesas. Mēs esam gaidījuši to piepildīšanos. Mūsu gaidīšana uz piepildīšanos ir bijusi nemiera pilna un ilga. Par piepildīšanos kādam ir jāliecina. Kāpēc lai mēs to neredzētu un nebūtu šo notikumu piepildīšanās dalībnieki?

Vai mums nevajadzētu daudz nopietnāk un sirsnīgāk censties uzzināt, kas var kavēt šo liecību piepildīšanos visa spēkā? Un kāpēc mums nevajadzētu lūgt, karsti ilgojoties pilnīgi sadarboties ar Kungu, lai pasteidzinātu Viņa darbu, tā ka tas varētu tikt pabeigts?

VI. Trešās eņģeļa vēsts patiesā būtība.

Dažu, kas Mineopoles konferencē dzirdēja vēsti par Taisnošanu ticībā, prātā radās nopietns jautājums, kādas šai vēstij attiecības ar trešā eņģeļa vesti. Vairāki nesaprašanā rakstīja E.Vaitai, lūdzot paskaidrot, kādi ir viņas uzskati šajā jautājumā.

Par šo lūgumu un atbildi mums ir sekojoša publicēta viņas liecība: "Vairāki man rakstījuši, vaicājot, vai vēsts pa taisnību ticībā ir trešā eņģeļa vēsts, un es esmu atbildējusi: "Jā, tā savā būtībā ir trešā eņģeļa vests." - Rev. .and Her", 1890.g.l.aprīlī.

Šī liecība satur vairāk kā īsu, skaidru, pārlicinātu, atbildi uz jautājumu. Tai ir dziļa, būtiska nozīme. Tajā skan nopietns brīdinājums un arī gudrs, sirsnīgs aicinājums katram, kas tic trešā eņģeļa vēstij. Pētīsim rūpīgi šo liecību.

Tā apstiprina, ka taisnošana ticībā tiešām ir trešā eņģeļa vēsts. Vārdi savā būtībā nozīmē: tiešām, īstenībā. visā patiesībā. Tas nozīmē, ka, vēstij par taisnošanu ticībā un trešā eņģeļa vēstij ir viens un tas pats mērķis, darbības laiks un rezultāti. Taisnošana ticībā ir Dieva ceļš grēcinieku glābšanai. Tas ir Viņa ceļš, lai grēciniekus pārlicinātu par viņu vainu, notiesāšanu, pilnīgo nespēju sevi glābt un pazušanu. Dieva ceļš ir arī viņu vainas dzēšana, to atbrīvošana no soda, ko prasa dievišķais likums, dodot tiem jaunu un pareizu stāvokli Viņa un Viņa svētā likuma priekšā. Taisnošana Ticībā ir Dieva ceļš vāju, grēcinieku, sakāvi cietušu vīru un sievu pārvēršanai stipros, taisnos, uzvarošos kristiešos.

Tagad, ja tā ir patiesība, ka taisnošana "ticībā" savā būtībā ir trešā eņģeļa vēsts, — tiešām, īstenība, tad Dieva plānam jābūt, lai trešā eņģeļa vēsts priekš tiem un tajos, kas to pareizi saprot un neviltoti pieņem, padarītu pilnīgu darbu, taisnojot tos ticībā. Ka tieši šis ir vēsts mērķis, skaidri redzams no sekojošiem apsvērumiem:

1. Lielā trīskārtīgā vēsts Atklāsmes gr. 14. Nodaļai ko pazīstam ar nosaukumu trešā eņģeļa vēsts", ir atzīta par "mūžīgu evaņģēliju". Atkl. 14,6.

2. Vēsts svinīgi sludina, ka ir atnākusi Viņa tiesas stunda.
3. Tā pamāca visus, kam jāstāp Dievs Viņa lielajā tiesas dienā, kad tos tiesās viņa taisnības likums: "Bīstieties Dievu un dodiet Viņam godu" un "pielūdziet To, Kas radījis debesis un zemi."
4. Šīs brīdinošās un pamācošās vēsts rezultāts jeb auglis ir tādu ļaužu izaugšana, par kuriem sacīts: "Še ir Svēto pacietība. Še ir tie, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību."

Tas viss mums liecina, ka notikusi taisnošana ticībā. Vēsts ir evaņģēlijs par glābšanu no grēka, soda un nāves, tiesa liek vīriem un sievietēm vaigu vaigā sastapties ar taisnības likumu, kas ir tos pārbaudošā mēraukla. Savas vainas dēļ, kas tos pazudina, tie tiek brīdināti būt un pielūgt Dievu. Tas sevī ietver pārlicību par savu vainu, nožēlu, atzīšanos un ļaunuma atstāšanu. Tas ir pamats piedošanai, šķīstīšanai un taisnošanai. Tie, kuru daļa ir šis piedzīvojums, šai laikmetā, kuru piepilda nesavaldība un viegli uzliesmojošas dusmas, kas iznīcina cilvēces mieru, laimi un drošību, savā raksturā ir ieaudusi saldo, smaržu izplatošo, skaisto patiesību. Kas gan tas ir, ja ne taisnošana ticībā? Vārds paskaidro, ka mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu." Rom.5,1

Bet vēl vairāk, šie ticīgie, tur Dieva baušļus". Viņos notikusi brīnišķīga pārmaiņa, no Dieva baušļu ienīšanas un pārkāpšanas uz mīlestību pret to taisnajiem priekšrakstiem un to turēšanu. Ir mainījies viņu stāvoklis likuma priekšā. Viņu vaina ir dzēsta, tie vairs netiks notiesāti, nāves spriedums ir atcelts. Pieņemot Kristu kā Pestītāju, tie ir saņēmuši "Viņa taisnību un Viņa dzīvību.

Šī brīnišķā pārveidošanās var notikt vienīgi, pateicoties Dieva žēlastībai un spēkam, un tikai tajos, kas pieķeras Kristum kā savam vietniekam, savam Galvotājam, savam Glābējam. Tāpēc ir sacīts, ka "viņi tur Jēzus ticību". Tas atklāj viņa bagātā, dziļā piedzīvojuma noslēpumu. Viņi satvēruši Jēzus ticību, - to ticību, kurā Viņš uzvarēja tumsas spēkus

"Kad grēcinieks tic, ka Kristus ir viņa personīgais Pestītājs, tad, atbilstoši Saviem uzticamajiem apsolījumiem Dievs piedot viņa grēkus

un pilnīgi attaisno. Atgrieztā dvēsele saprot, ka tā ir attaisnota tāpēc, ka Kristus kā tās vietnieks un galvotājs ir miris tās vietā, ir to salīdzinājis un tai piešķīris Savu taisnību" "Rev. and. Her., 1890.g.4.nov.

Kā jau norādīts, to ļaužu piedzīvojumos, kas uzvar trešā eņģeļa vēstī, mēs atrodam visus pierādījumus par taisnošanu ticībā. Šī iemesla dēļ ir pilnīgi pareizi, ka taisnošana ticībā, savā būtībā ir trešā eņģeļa vēsts.

Un šeit būtu labi pievērst uzmanību patiesībai, ka kā taisnošana ticībā, tā arī trešā eņģeļa vēsts savā būtībā ir Kristus evaņģēlijs. Tas skaidri redzams no apustuļa Pāvila liecības, kurš paskaidro, ka Kristus evaņģēlijs ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic. Jo tanī atklājas Dieva taisnība no ticības uz ticību." Rom.1,16.17.

Šeit minētās patiesības ir šādas:

1. Evaņģēlijs ir Dieva spēka atklāsme darbībā, atbrīvojot grēciniekus no grēkiem un iedēstot tajos Dieva taisnību.
2. Bet tas tiek darīts vienīgi tiem, kuri tic.
3. Tā ir taisnošana ticībā.
4. Un šis mērķis ir abām vēstīm — kā vēstij par taisnošanu ticībā, tā arī trešā eņģeļa vēstij.

Kāda tad ir tā svarīgākā mācība, kas jāiegūst no mūsu aplūkotās liecības? Kāds brīdinājums tajā izskan? Ievērosim sekojošo:

Taisnošanai ticībā vajadzētu būt visu to piedzīvojumam, kas pieņem trešā eņģeļa vēsti.

Tiem pašiem vajadzētu pazīt Kristu, un Kristum vajadzētu atklāties viņos. No personīgiem piedzīvojumiem tiem vajadzētu zināt, kas ir atdzimšana. Viņiem vajadzētu būt pilnīgi pārliecinātiem, ka tie ir piedzimuši no jauna, no augšienes, un ka tie ir pārgājuši no nāves dzīvībā. Viņiem vajadzētu zināt, ka to vaina ir dzēsta, ka likums tos vairs nenotiesā un ka tādā, veidā tie ir sagatavoti parādīties Kristum soģa krēsla priekšā. Uzvarošiem piedzīvojumiem vajadzētu tiem liecināt, ka tie ir satvēruši Kristus ticību un ka tā tos tur un ka šī ticība tos dara spējīgus turēt Dieva baušļus.

Ja nav šī piedzīvojuma. tad nav arī trešā eņģeļa vēsts patiesā, dzīvinošā, glābjošā spēka. Bez šī piedzīvojuma ticīgajam būs tikai vēsts teorija, dogmas, formas un rosība. Tā izrādīsies esam liktenīga, briesmīga kļūda. Teorija, dogmas, pat vissirsnīgākā rosība vēsts izplatīšanā nevar glābt no grēka, ne arī sagatavot sirdi sastapt Dievu tiesā.

Mēs esam brīdināti, ka draud briesmas pielaist šo liktenīgo kļūdu. Formālisms - bauslībā esošās atzīšanas un patiesības forma bez dzīva piedzīvojuma Kristū - ir apslēpta klints, ar kuru saduroties gājuši bojā neskaitāmi tūkstoši tā saucamo Kristus sekotāju. Tieši no šīm briesmām mēs esam nopietnu, bīdināti.

Bet šī liecība satur vairāk nekā tikai brīdinājumu. Tajā ir arī lūgums, - nopietns, sirsnīgs lūgums nākt sadraudzībā ar Kristu Jēzu, mūsu Kungu. Tajā skan aicinājums uz visaugstākajiem kristīgajiem piedzīvojumiem. Tajā ir apliecinājums, ka, taisnotiem ticībā mums būs miers ar Dievu un mēs spēsim pastāvīgi priecāties cerībā uz Dieva godību. Ir apsolījums, ka mums nebūs jākaunas par sakāvi cīņā ar grēku, tāpēc, ka ar Svēto Garu, kas mums dots, mūsu sirdīs izlieta Dieva mīlestība. (Rom.5,1-5.)

Ak, kaut mēs visi būtu tik uzmanīgi uzklaušījuši brīdinājumu un uzaicinājumu, kā to vajadzēja darīt, kad 1888.gada konferencē šī vēsts nāca pie mums gan šķietami svešā, tomēr iespaidīgā veidā! Kādas šaubas tad būtu novērstas! No kādiem maldu ceļiem, sakāvēm un zaudējumiem mēs tad būtu tikuši pasargāti! Kāda gaisma un svētība, un uzvara, un panākumi tad būtu kļuvuši mūsu daļa. Tomēr lai pateicība Viņam, Kurš mūs mīl ar mūžīgu mīlestību, ka vēl pat tagad nav par vēlu ar visu sirdi atsaukties kā uz brīdinājumu, tā aicinājumu un saņemt sagādātās lietās svētības.

III. Daļa

Pārdomas par temata „Taisnība ticībā” darbības spēku.

"Mazā atslēga var atvērt ļoti sarežģītu slēdzi un ļoti lielas durvis, un šīs durvis var vest milzīgā celtnē ar neizmērojamiem bagātības un skaistuma krājumiem. –

Pierson.

VII. Būtiska, visu aptveroša patiesība.

Otrajā daļā temats Taisnība Ticībā plaši apskatīts vēsturiskajā plāksnē, - laiks, vieta un veids, kādu Kungs izvēlējās, lai Savus ļaudis nostādītu vaigu vaigā ar šo vitālo, būtisko evaņģēlija patiesību, kas tiem dotu jaunu spēku, stiprumu un telpu tiem tik zīmīgi uzticētās trešā eņģeļa vēsts sludināšanai. Tagad mēs tematu analizēsim plašāk, kā tas ir atklāts pravieša gara rakstos.

Mineapoles Konference noslēdzās, delegātiem paliekot lielākās vai mazākās šaubās un samulsumā par dzirdēto vēsti Taisnība Ticībā. Tomēr šīs vitāli svarīgās patiesības sludināšana ar visu satraukumu, apspriešanu un radušos samulsumu nekādā ziņā nebija veltīga. Tā ierosināja jaunas domas un pamodināja pētīt (tematu) lielo tematu par taisnošanu ticībā un daudziem palīdzēja labāk, pilnīgāk novērtēt Pestītāja kā to vietnieka un galvotāja darbu.

Starp vislielākajām no visām svētībām, kas sekoja šai sanāksmei, ir bagātīgā mērā dotās pamācības, ko Kungs caur pravietes garu ir sūtījis Saviem ļaudīm par Kungu un Pestītāju Jēzu Kristu un kā ticībā iespējams dzīvot Viņa dzīvi. Šī pamācība ir patiesi apgaismojoša.

Ir vērts atzīmēt, ka kopš Mineapoles Konferences mēs caur pravieša garu esam saņēmusi sekojošus pamācību sējumus:

"Ceļš pie Kristus", 1892.g

"Domas no Svētību kalna". 1896.g.

"Laikmetu ilgas", 1898.g.

"Daba un dzīve līdzībās", 1900.g.

"Lielā Ārsta pēdās", 1905g.

"Apustuļu darbi", 1911.g.

Visiem, kas ir lasījuši šīs grāmatas, ir labi zināms, ka lielais, valdošais temats ir Kristus, — Viņa uzvaras dzīve cilvēka miesā, Viņa salīdzinošais upuris pie krusta un kā Viņš tagad mums, nabaga mirstīgiem, var tikt darītas "par gudrību, taisnību, svētu darīšanu un pestīšanu."

Blakus šīm spēcīgajām garīgajām grāmatām caur Review and Herald, kas satur visskaidrākās un visderīgākās pamācības par Tematu Taisnība Ticībā. Visas šīs pamācības ir neaptveramos vērtības draudzei. Tās izlej gaismas plūdus pār lielo atpestīšanas problēmu visos tā attīstības posmos.

Tālāk pētot tematu par taisnību ticībā, kā to izklāsta pravieša gars, ir svarīgi, lai mums būtu skaidra izpratne par tā apjomu. Tā nav mācība, ar ierobežotu mērķi vai mazu nozīmi.

Tas nav temats, ar kuru varētu iepazīties vai neiepazīties un cilvēkam klātos vienādi labi. Taisnība Ticībā savā plašākajā nozīmē ietver katru vitālu, būtisku evaņģēlija patiesību. Šis temats vispirms skar cilvēka morālo stāvokli tad kad to radīja, un pēc tam risina sekojošos jautājumus:

1. Likums, kuru pildot cilvēks var dzīvot.
2. Šī likuma pārkāpšana.
3. Sods par pārkāpšanu.
4. Atpestīšanas problēma.
5. Tēva un Dēla mīlestība, kas darīja iespējamu atpestīšanu.
6. Taisnība pieņemot vietnieku.
7. Salīdzināšanas raksturs.
8. Miesā nākšana.
9. Kristus bezgrēcīgā dzīve.
10. Aprakšana, augšāmcelšanās un atgriešanās Debesīs
12. Tēva apliecinājums par vietnieciskā upura pietiekamību.
13. Svētā Gara nākšana.
14. Jēzus kalpošana Debesu svētnīcā.
15. Kas grēciniekam jādara no savas puses, lai tiktu izglābts.
16. Ticības, nožēlas, grēku atzīšanas un paklausības raksturs.
17. Jaunpiedzimšanas, taisnošanas un svētošanās nozīme un piedzīvojums
18. Svētā Gara un Dieva Vārda nepieciešamība un uzdevums, lai cilvēku daļa kļūtu tas, kas sagādāts pie krusta.
19. Uzvara pār grēku, ko dod Kristus iemājošana.
20. Darbu loma ticīga cilvēka dzīvē.
21. Lūgšanas loma Kristus taisnības saņemšanā un saglabāšanā.
22. Kulminācijas punkts un izglābšana, Pestītājam atgriežoties.

Tas ir lielākais pestīšanas loks, kas ietverts īsajā frāzē "taisnošana ticībā". "Mazā atslēga", saka Piersons (Pierson) "var atvērt ļoti sarežģītu slēdzi un ļoti lielas durvis, un šīs durvis var vest milzīgā celtnē ar neizmērojamiem bagātības un skaistuma krājumiem." Īsā frāze "taisnība ticībā" atver durvis uz visiem neizmērojamiem

evaņģēlija bagātības un (skaistuma krājumiem) godības krājumiem Kristū Jēzū masu Kungā.

Apskatot šo punktu, ir vērts ievērot dažus pravieša gara rakstos atrodamos izteicienus, kuru nolūks iepazīstināt ar šo brīnišķīgo patiesību vai sniegt tai piemērotu ietvaru.

Tai ir dievišķas pilnvaras.

"Tagadējā vests - taisnošana ticībā ir vēsts no Dieva; tai ir dievišķas pilnvarās, jo tās auglis ir svētums." - Rev. and Her. 1889.g. 3.sept.

Dārga doma.

"Doma, ka Kristus taisnība ir piešķirta mums ne kāda nopelna dēļ no mūsu puses, bet kā brīva dāvana no Dieva, šķita dārga doma." Rev. and Her.. 1889.g.3sept.

Tās ir maigākās melodijas

"Maigākās melodijas, kas nāk no cilvēku lūpām, ir taisnošana ticībā un Kristus taisnība." Rev. and Her., 1899.g.8.aug.

Tā ir skaidra balta pērle.

"Kristus taisnībai kā skaidrai, baltai pērlei nav trūkumu, nav traipu, nav vainas. Šī taisnība var būt mūsu." Rev. and Her.,1899.g.8.aug.

Savā vistiešākajā nozīmē taisnība ticībā nav teorija tā ir piedzīvojums. būtiska pārmaina, kas notiek cilvēka sirdī, kas tic Kristum. Tā grēcinieku nostāda Dieva priekšā jaunā stāvoklī. Tā ir kristietības būtība, jo mēs lasām:

"Visu kristīgo tikumu un piedzīvojumu summa un saturs ir ticība Kristum, Dieva un Viņa sūtītā Dēla pazīšana." "Reliģija nozīmē Kristus mājšanu sirdī, un, kur Viņš ir, tur dvēselē norit, garīga darbība, un tā pastāvīgi pieaug žēlastībā, pastāvīgi tuvojas pilnībai." - Rev» and Her- , 1892.g.24.maijā.Pazaudēt no skata šo brīnišķīgo ,būtisko, visu

aptverošo patiesību nozīmē nesāņemt to, kas ir vissvarīgākais pestīšanas plānā.

VIII. Ārkārtējas ar formālismu saistītās briesmas.

Pravieša gara dotajās mācībās par brīnišķīgās patiesības "taisnība ticībā" saņemšanu, piedzīvošanu un pasludināšanu atrodam viscaur ieautus iespaidīgus brīdinājumus no lielajām briesmām, ko rada formālisms.

Taisnība ticībā nav formālisms. Tā ir tieši formālisma pretstats. Taisnība ticībā ir piedzīvojums īstenībā. Tā ietver pilnīgu dzīves pārveidošanu. Tas, kuram sākusies jauna dzīve, ir veco dziļi nožēlojis, sirsnīgi, dziļi izjusti atzinis savu vainu un atsacījies no grēka. līdz ar savu dievišķo Kungu viņš mīl taisnību un ienīst netaisnību. Un taisnotam taisnība pieskaitīta ticībā - visam ir miers ar Dievu. Viņš ir jauns radījums, vecais ir pagājis, viss ir kļuvis jauns.

Pavisam citāds ir formālisms. Tas ir galvas darbības rezultāts un skar ārējo. Tam pietiek ar reliģijas teoriju. Tas neiet dziļāk par formu un apgalvojumu. Tādēļ tas līdzinās sālij bez garšas. Tā ir reliģija bez prieka, bez mīlestības, jo tā nenes mieru, palāvību un uzvaru.

Formālisms uzdīgst un aug miesīgajā sirdī, kur tam ir sakne, tas ir viens no tiem viltīgajiem, visur izplatītajiem ļaunumiem, kurus izravēt no cilvēka sirds un iznīcināt nāca Pestītājs.

Formālisms vienmēr ir bijis patiesas briesmas draudzei. Kāds moderno laiku kristīgs rakstnieks šīs viltīgās briesmas ir aprakstījis sekojoši:

"Ārējo ceremoniju evaņģēlijs ir dārgs cilvēka sirdij. Tas var pieņemt kultūras un tikumības formu vai kalpošanas, sakramentu un draudzes kārtības formu vai negrozāmu priekšrakstu un labdarības formu.

Šīs un citas tādas lietas kļūst par mūsu elkiem un paļaušanās uz tām ieņem ticības vietu dzīvajam Kristum. Nepietiek ar to, ka kādreiz mūsu sirds acis ir redzējušas Kungu, ka ir bijis laiks, kad esam baudījusi Svētā Gara atjaunojošo spēku. Ir iespējams aizmirst, iespējams attālināties no Viņa, kurš mūs aicinājis Kristus žēlastībā. Nedaudz izmainot mūsu reliģiskās dzīves formu, var pilnīgi izsaknot tās iekšējo saturu prieku, kura avots ir Dievs, apzinīga Dieva bērnu stāvokli, sadarbību Garā.

"Ārējo formu evaņģēlijs rodas un zeļ visevaņģēliskākajā augsnē un visstingrākajās baznīcās." (Paulina). Lai arī tas tiek aizraidīts un aizliegts tik pilnīgi, kā nekad, tomēr tas prot atrast ieeju ar visvienkāršākajiem kalpošanas veidiem un visveselīgāko mācību. Pret to izveidotā Rakstu un ticības apliecinājumu aizsardzības ķēde neaizkavēs tā ienākšanu un var pat izrādīties tam par aizsegu. Nekas nav derīgs, kā saka apustulis, izņemot vienīgi nelokāmu „jaunu radījumu”. Dieva dzīvību cilvēku dvēselēs uztur Svētā Gara spēks, kas nepārtraukti tiek atjaunots, vienmēr nākot pie Tēva un Dēla. "Ko es tagad dzīvoju miesā, to dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani mīlējis un pats par mani nodevies" Tā ir īsta pareizticība. Personīgās ticības Kristum dzīvības spēks Pāvilu droši pasargāja no maldiem, gribā un prātā uzticīgu vienīgi evaņģēlijam."

G.G.Findlay, paskaidrojumi par "Vēstuli Galatiešiem"(Expositors Bible) 42.43.lpp.

Praviešu Gara brīdinājumi cīnās pret šīm briesmām to daudzajās attīstības pakāpes, ko skaidri rāda sekojošie izvilkumi:"

Formālisms sludināšanā

Liels skaits vīru ir sludinājuši Vārdu, paši tam neticot un nepaklausot tā mācībām. Viņi bija neatgriezti nesvētījušies, nesvēti. Bet, ja mēs vēlamies izturēt pārbaudi, tad dievbijība jāieauž dzīvē. Tas, kas mums vajadzīgs, ir iedvesma no Golgātas krusta. Tad Dievs atvērs mums acis, lai mēs ieraudzītu, ka, ja neesam savienoti ar Kristu, tad nevaram cerēt sekmīgi veikt kādu darbu priekš Kunga. Ja tiešām esam Dieva līdzstrādnieki, tad mums nebūs nedzīva, zinātniska reliģija, bet mūsu sirdis piepildīs dzīvs spēks, proti, Jēzus Gars."

Rev. And Her.,1893.g.31.janv.

„Daudzi sludina mūsu ticības mācības un teorijas, bet to izskaidrošana ir kā sāls bez garšas, jo Svētais Gars nestrādā caur to neticīgo kalpošanu. Viņi nav atvēruši sirdi, lai uzņemtu Kristus žēlastību, viņi nepazīst Gara darbību, tie ir kā milti bez rauga, jo visās pūlēs nav darba pamatlikuma, un tie nemanto Kristus dvēseles. Viņi nepieņem Kristus taisnību, tas ir tērps, ko viņi nevalkā, nepazīstama pilnība, neaizskarts avots."

Rev. and Her., 1892.g.29.nov.

Ir vajadzīgi sludinātāji, kas izjūt nepieciešamību būt Dieva līdzstrādniekiem, kas iziet, lai audzinātu ļaudis garīgā atzīšanā līdz pilnam Kristus augumam. Ir vajadzīgi sludinātāji, vienatnē sevi audzinās svinīgā, godbijīgā savienībā ar Dievu, lai būtu lūgšanas spēkavīri. Nedzīvā formā dievbijība izvirst un ir nepieciešams stiprināt to, kas atlicis, kas gatavs mirt.”

Rev. And Her. 1892.g.,24.maijs.

Cilvēks var teikt patīkamas, saistošas svētrunas, tomēr reliģiskajos piedzīvojumos atrasties tālu no Kristus. Viņš var tikt paaugstināts cilvēcīguma lieluma smailē un tomēr būt tāds, kas nekad nav piedzīvojis žēlastības iekšējo darbu, kas pārveido raksturu. Šādu cilvēku pievīlusi doma, ka viņš saistīts ar evaņģēlija svētajām patiesībām un tās pazīst, kaut gan tās sasniegušas tikai prātu, bet nav ienestas dvēseles iekšējā svētnīcā.” Mums ir vajadzīgs vairāk par prāta ticību patiesībai.” -

"Rev. and Her., 1899.gada 14.febr.

Ja mēs tagad varētu atstāt augstos, tradicionālos ieskatus, kas kavē mūsu iešanu uz priekšu, tad mēs dvēseļu glābšanas darbu redzētu pavisam savādākā gaismā.” - Rev. and Her.; 1890.g.6.maijā.

Ar patiesības teoriju vien nepietiek.

Mūsu mācības var būt pareizas, mēs varam neciest viltus mācību un varam nepieņemt tos, kas nav uzticīgi pamatlikumiem, mēs varam strādāt ar nenogurstošu enerģiju, bet pat tas nav pietiekoši. Nepietiek ar to, ka ticam patiesības teorijai. Šīs teorijas sludināšana neticīgajiem jūs nedara par Kristus lieciniekiem.” -Rev. and Her., 1891.g.3.febr.

"Mūsu apmierināšanās ar aukstas patiesības teorijas sludināšanu ir apgrūtinājusi mūsu darbu.” — Rev. and Her., 1891.3.febr.

"Cik daudz lielāks spēks pavadītu Vārda sludināšanu šodien, ja mazāk kavētos pie cilvēku teorijām un argumentiem un daudz vairāk pie Kristus mācībām un praktiskās dievbijības.”Rev. and Her., 1890.g.7.janv.

Vienīgais ceļš kā patiesība kļūst vērtīga dvēselei.

Patiesība dvēselei ir nevērtīga, kamēr tā nav ienesta iekšējā svētnīcā un nesvēto dvēselē Dievbijība deģenerējas, un reliģija kļūst par seklu jūtu izpausmi, ja patiesības arklis nav dziļi aris sirds neapstrādāto augsni. - Rev. and Her 1892.g.24. maijā.

"Teorētiska patiesības zināšana ir svarīga. Tomēr mūs neglābs vislielākā patiesības atzišana, mūsu atzišanai jābūt praktiskai. Patiesībai jātiek ienestai sirdī un sirds jāsvēto un jāatbrīvo no visa pasaulīguma un juteklības vispersonīgākajā dzīvē. Dvēseles templim jātiek tīrītam. Rev. and Her., 1887.g. 24.maijā.

"Vislielākā cilvēka prāta pievilšana Kristus dienās bija doma, ka piekrišana patiesībai jau dod taisnību. Visā cilvēces pieredzē ir pierādījies, ka teorētiskas patiesības zināšana ir nepietiekama dvēseles izglābšanai. Tā nenes taisnības augļus. Dedzīgu, tā sauktās teoloģiskās patiesības cienīšanu bieži pavada ienaidis pret neviltotu patiesību, kas parādās dzīvē. Vēstures vistumšākās nodaļas pilnas ar ziņojumiem par noziegumiem, ko izdarījuši fanātiski reliģijas aizstāvji. Farizeji sevi sauca par Ābrama bērniem un lielījās ar to, ka tiem ir Dieva Vārds, tomēr šīs priekšrocības tos nepasargāja no egoisma, ļaunprātības, mantkārības un viszemākās liekulības. Tie iedomājās, ka ir vislabākie ticības apliecinātāji pasaulē, bet viņu, tā sauktā, pareizā ticība noveda pie godības Kunga krustā sišanas."

Tās pašas briesmas draud vēl šodien. Daudzi pieņem par pieradītu, ka tie ir kristieši, vienkārši tāpēc, ka tie atzīst zināmas teoloģiskas dogmas. Bet praktiskajā dzīvē tie patiesību nav ieviesuši. Tie tai nav ticējuši un nav to mīļojuši, tāpēc tie arī nav saņēmuši spēku un žēlastību, kas nāk no svētdarītājas patiesības. Cilvēki var apliecināt, ka tic patiesībai, bet, ja tā nedara tos patiesīgus, laipnus, pacietīgus, lēnprātīgus un to prātu nevērš uz Debesu lietām, tad tā ir lāsts tiem, kas to apliecina un caur viņu ietekmi lāsts arī pasaulei."

"Laikmetu ilgas" , 309.310.lpp.

"Ārkārtīgi svarīgie mūžības rezultāti no mums prasa kaut ko vairāk kā iedomātu reliģiju, vārdu un formu reliģiju, kur patiesība tiek

turēta ārēja pagalmā, lai to apbrīnotu, kā mēs apbrīnojam skaistus ziedus; tie prasa kaut ko vairāk par jūtu reliģiju, kas neuzticas Dievam, kad nāk pārbaudījumi un grūtības. Svētums nepastāv apliecībā, bet krusta, pacelšanā, darot Dieva prātu." - Rev. And Her. 1908.g.21.maijā.

"Daudzi cilvēku dzīvē, kuru vārdi ir draudzes grāmatās, nav notikusi patiesa pārmaiņa. Patiesība ir turēta ārējā pagalmā. Nav bijusi patiesa atgriešanās, sirdī nav pārlicinoši strādājusi žēlastība. Viņu vēlēšanās darīt Dieva prātu ir pamatota uz pašu tieksmēm, ne uz dziļu Svētā Gara dotu pārlicību. Viņu izturēšanās nav saskaņota ar Dieva likumu. Viņi saka, ka pieņem Kristu par savu Pestītāju, bet netic, ka Viņš tiem dos spēku uzvarēt grēkus. Viņi personīgi nepazīst dzīvo Pestītāju, un to raksturi atklāj daudz vainu."

Rev. and Her., 1904.g. 7.jūl.

"Mūsu cerību pastāvīgi jāstiprina atziņai, ka Kristus ir mūsu taisnība. Nepietiekamais priekšstats, kāds daudziem bijis par Kristus augsto raksturu un kalpošanu, ir ierobežojis to reliģiskos piedzīvojumus un ļoti traucējis gūt panākumus dievišķā dzīvē. Personīgo reliģiju starp mums kā ļaudīm var salīdzināt ar ūdens līmeni bēguma laikā. Ir daudz formu, daudz mehānisku organizatorisku pasākumu, daudz vārdu reliģijas, bet mūsu reliģiskajos piedzīvojumos jāieauž kaut kas dziļāks un vērtīgāks. Tas, kas mums vajadzīgs, ir personīgos piedzīvojumos iepazīt Dievu un Viņa mīlestības spēku, tā tas atklāts Kristu. Pateicoties Kristus nopelnam, Viņa taisnībai, kas ticībā pieskaitīta mums, ir, jāsasniedz kristīga rakstura pilnība."

- Liecības", 742-744.lpp(rakstīts 1890.gadā).

Auksta, burta reliģija - bez Kristus.

"Auksta, burta reliģija nekad nevar vadīt dvēseli pie Kristus, jo tā ir reliģija bez mīlestības, bez Kristus."

- Rev. and Her. 1894.g. 20.maijā.

Glābjošā sāls ir skaidrā pirmā mīlestība, Jēzus mīlestība, ugunī pārbaudītais zelts. Ja to izslēdz no reliģiskajiem piedzīvojumiem, tad

nav arī Jēzus, nav Viņa klātbūtnes gaismas, saules mirdzuma. Kāda vērtība ir tādai reliģijai? - Tāda pat kā sālij, kas zaudējusi garšu. Tā ir reliģija bez mīlestības. Tādā gadījumā cilvēks pūlas trūkumu atvietot ar rosīgu darbību, ar dedzību, kurā nav Kristus." - Rev. and Her., 1892.g. 9.febr.

Formālā reliģijā nav glābjošās ticības.

"Augstas pretenzijas, formas un ceremonijas, lai arī cik iespaidīgas, nedara sirdi krietnu un raksturu skaidru. Patiesa mīlestība uz Dievu ir iedarbīgs pamatlikums, skaidrojošs spēks. Jūdu tauta bija ieņēmusi augstāko stāvokli, viņi bija uzcēluši lielus un augstus mūrus, lai sevi norobežotu no biedrošanās ar pagānu pasauli! Viņi sevi bija iedomājusies kā sevišķus, uzticamus ļaudis, kas bauda Dieva labvēlību. Bet Kristus parādīja, ka viņu reliģijā nav glābjošas ticības." - Rev. and Her., 1895.g.30.apr.

Ir iespējams, ka cilvēks tic, bet viņa ticība ir formāla, vienpusīga. Tāds tiks atrasts par vieglu un zaudēs mūžīgo dzīvību. Ir iespējams īstenot dzīvē dažus Bībeles priekšrakstus un tikt uzskatītam par kristieti, bet aiziet bojā tāpēc, ka nav svarīgāko īpašību, kas veido kristīgu raksturu." - Rev. and Her., 1887.g.11.janv.

"Vārda parakstīšanai zem draudzes pārlicības nav ne mazākās vērtības, ja nav patiesi pārmainījusies sirds. Cilvēki var būt draudzes locekļi un šķietami var strādāt nopietni, no gada gadā veicdami panākumu virkni, un tomēr būs neatgriezti." - Rev. and Her., 1899.g.14.febr.

Ir reliģijas forma, kas nav nekas vairāk kā patmīlība. Tā atrod prieku pasaules baudās. Tā ir apmierināta ar Kristus reliģijas aplūkošanu un neko nezina par tās glābjošo spēku. Tie, kam ir šāda reliģija, vieglprātīgi skatās uz grēku, tāpēc ka tie nepazīst Jēzu. Atrodoties šai stāvoklī, viņi pret pienākumu izturas ļoti bezrūpīgi." - Rev. and Her., 1908.g.21. maijā.

Ir sāpīgi redzēt neticību, kas mīt sirdī daudziem, kas sevi sauc par Dieva sekotājiem. Mums ir visdārgākās patiesības, kādas jebkad

mirstīgiem uzticētas, un ticībai tajos, kas saņēmuši šīs patiesības, vajadzētu atbilst to lielumam un vērtībai. Rev. and Her., 1889.g.5.martā.

"Ir daudzi, kas nevairās no ciešanām, bet dzīvē neparāda vienkāršu, dzīvu ticību. "Viņi saka, ka nezina, ko nozīmē Dievu turēt pie vārda. Viņiem ir ārēju formu un ceremoniju reliģija." Rev. and Har., 1889.g.5.marts.

"Visi, kas pieņem svētnīcas izgreznojumus, bet nav tērpti Kristus taisnībā, parādīsies paši savā kailuma kaunā." - "Liecības", V 81.lpp.

"Piecām ģeķīgajām jaunavām bija lukturi (tas nozīmē Rakstu patiesības zināšanas)! bet viņām nebija Kristus žēlastības. Dienu pēc dienas viņas izpildīja ceremoniju un ārējo pienākumu virkni, bet to kalpošana bija bez dzīvības, bez Kristus taisnības. Taisnības saule nespīdēja viņu sirdī un prātā, un tām nebija patiesības mīlestības, kas dzīvei un raksturam dod Kristus līdzību un uzrakstu. Viņu cenšanās nebija savienota ar žēlastības elļu. "Viņu reliģija bija sausa, bez īstā kodola. Tās cieši turējās pie mācību formām, bet bija pievīlušās savā kristīgajā dzīvē, pilnas ar paštaisnību, un nokavējušās mācīties Kristus skolā mācības, kas, ja tās būtu īstenotas būtu darījušas viņas gudras uz pestīšanu." - Rev. and Her", 1894.g. 27.martā.

Briesmas, paļaujoties uz cilvēcīgiem plāniem un metodēm.

Kamēr mēs esam ieslēgti paštaisnībā un paļaujoties uz ceremonijām un sastingušiem, nelokāmiem likumiem, mēs nevaram darīt darbu šim laikam.
Rev. and Her., 1890 .g.6 .maijā.

"Ārējo formu ievērošana nekad neapmierinās cilvēka dvēseles lielo vajadzību. Ar Kristus apliecināšanu vien nepietiek, lai kādu sagatavotu izturēt tiesas pārbaudi. Rev. and Her., 1887.g.25.janv.

"Neaizmirsīsim, ka pieaugot rosmei un veicamajā darbā gūstot sekmes, draud briesmas paļauties uz cilvēcīgiem plāniem un

metodēm. Parādīsies tieksme mazāk lūgt un mazāk ticēt. Rev. and Her. 1893.g.4.jūlijā.

"Garīgas lietas nav saprastas. Ārēja un mehāniska darbība ir paaugstināti kā spēks, kamēr patiesa krietnuma, cēlas dievbijības tikumiem un sirds svētumam piešķirta otrās šķiras nozīme.

Tam, ko vajadzētu izvirzīt priekšplānā, ir dota pēdējā, mazāk svarīga vieta. Rev.& Her. 1894.g. 27.febr.

"Kad gavēšana un lūgšanas notiek paštaisnā garā, tad tās Dievam ir riebīgas. Svinīgo pielūgšanai veltīta sanāksme, reliģisku ceremoniju virkne, ārēja pazemība, iespaidīgs upuris, viss liecina pasaulei, ka šo lietu darītājs sevi uzskata par taisnu. Šīs lietas pievērš uzmanību stingro pienākumu pildītājam, sakot šim cilvēkam ir tiesības uz Debesīm! Bet tas viss ir krāpšana. Darbi nenopirks ieeju Debesīs. Ticība Kristum ir iedarbīgais spēks, kas ticīgajā rada pareizu garu un motīvus, un no tā, kurš lūkojas uz Jēzu, savas ticības iesācēju un pabeidzēju, izplūdīs viss labums un uz Debesīm vērsts prāta noskaņojums.

Rev. and Her., 1894.g.20.martā.

"Ir daudzi, kas, liekas, iedomājas, ka, lai tiktu izglābts, pietiek ar ārējām ceremonijām, bet formālisms, stingra piedalīšanās reliģiskā kalpošanā nesniedz Dieva mieru, kas pārspēj saprašānu. Vienīgi Jēzus spēj dod mums mieru." - Rev. and Her. 1890.g. 18 .novembrī .

"Tie, kas ikdienas nav guvuši pieredzi Dieva lietās, nerīkosies gudri. Viņiem var būt burta reliģija, dievbijības forma, var likties, ka draudzē ir gaisma, viss mehānismā, daudz cilvēcīgu izgudrojumu, - var šķietami darboties labi un tomēr draudze var būt tikpat lielā mēra bez Dieva žēlastības, cik sausi bija Gilbosas kalni bez rasas un lietus."

Rev. & Her. ,1893.g.31.janv.

IX. Lielā patiesība pazaudēta no redzes loka.

Liekas neticami, ka daudzi, kas sevi atzina par dievbijīgiem un kam bija uzticēta debesu pēdējā vēsts mirstošajai pasaulei, varēja pazaudēt no redzes loka tādu būtisku, visu aptverošu patiesību par pieskaitītu taisnību - taisnošanu ticībā, bet ir skaidri pateikts, ka tā tiešām bija. "Daudzi, kas apliecinājuši ticību trešā eņģeļa vēstij, ir pazaudējuši no redzes loka mācību par taisnošanu ticībā." - Rev, and Her, 1889.g.13.aug.

"Nav pat viens no simta, kas saprastu, ko viņam nozīmē Bībeles patiesība par šo tematu (taisnošana ticībā), kas ir tik nepieciešama mūsu tagadējai un mūžīgajai labklājībai." Rev. and Her., 1889.gada 3.sept.

"Pēdējos divdesmit gados viltīgs, nesvēts iespaids ir vadījis cilvēkus lūkoties uz cilvēkiem, saistīties ar cilvēkiem, neievērojot savu Debesu Vadoni. Daudzi ir novērsušies no Kristus. Viņi nav vērtējuši un cienījuši To, kurš sacījis: "Redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." Darīsim visu, kas ir mūsu spēkos, lai izpirktu pagātņi. -Rev. and Her., 1904.g.18.febr.

Ja no 1904.gada atņemam 20 gadus, tad, redzes lokā nāk vēsts par Taisnību Ticībā, kas atskanēja 1888.gadā ar sagatavojošām vēstīm, kas to tieši ievadīja. Ko sakāt jūs, darba biedri? Vai mēs nedarīsim visu, kas ir mūsu spēkos, lai izpirktu pagātņi? Ir iespējams, ka atgriezdamies no svētkiem, esam atstājuši Jēzu aizmugurē, un mums kļūst nepieciešami Viņu ar sāpēm meklēt, kā to darīja Jāzeps un Marija, ceļojumā no Jeruzalemes uz mājām. Mums ir sacīts, ka - "Iemesls mūsu sludinātāju mazajiem panākumiem ir savienības trūkums ar Dievu, lielāko daļu sludinātāju no Dieva šķir vienas dienas gājums. "Liecības", 1,454,lpp.

Tas ir personīgs jautājums. Apstāsimies un apsvērsim. Vai vienmēr manā, dzīvē pie manis ir dzīvais Pestītājs? Vai varbūt Viņš ir

dienas gājuma attālumā un mana dzīve un darbs ir atmiņu rezultāts par Viņa klātbūtni?

Praviešu gara sūtītais pārbaudošais brīdinājums par lielu daudzumu Septītās Dienas Adventistu, kas no redzes loka pazaudējuši mācību par taisnošanu ticībā, bija rakstīts 1889.gadā. Kādu pārmaiņu, laiks ir nesis mūsu ļaudīs, kas tad nesatvēra vai nesaprata šo dārgo patiesību, neviens nespēj pateikt, bet mēs zinām, ka katram, kas šai laikā tic trešā eņģeļa vēstij, skaidri jāsaprot mācība par taisnošanu ticībā un no personīgās pieredzes labi jāpazīst šis lielais Dieva darbs.

Ko nozīmē pazaudēt no redzes loka tādu patiesību.

Pazaudēt no redzes loka šo dārgo patiesību par taisnību ticībā nozīmē izlaist no acīm evaņģēlija augstāko mērķi, kas nesīs nelaimi katram, neskatoties uz to, cik labi domājošs un nopietns viņš būtu mācībās, ceremonijās, darbībā un visā pārējā, kas saistās ar reliģiju. Kunga kalpone ir skaidri brīdinājusi: "Kamēr Dieva ļaužu piedzīvojumos nebūs ienests „dievišķais spēks” tikmēr prātu savaldzinās nepareizas teorijas un maldīgas idejas, no daudzu piedzīvojumiem tiks izstumts Kristus un Viņa taisnība un to ticība būs bez spēka un dzīvības. Tie ik dienas negūs dzīvus piedzīvojumus par Dieva mīlestību sirdī un, ja viņi dedzīgi nenožēlos, tad tie atradīsies starp tiem, kas attēloti ar laodeķiešiem, kas tiks izspļauti no Dieva mutes."

Rev. and. Her., 1889.gada 3.sept.

Līdz nožēlojamai pakāpei Dieva ļaudis ir nokavējuši ienest savos piedzīvojumos dievišķo spēku, un tagad ir redzamas pravietotās sekas.

1. Prātu savaldzinājušas nepareizas un maldīgas idejas.
2. No daudzu piedzīvojumiem ir izstumts Kristus un Viņa taisnība.
3. Daudzu ticība ir bez spēka un dzīvības.
4. Nav dzīvu, ik dienas gūtu piedzīvojumu par Dieva mīlestību sirdī.

Vēl vairāk, mums ir sacīts, ka Dieva lieta ir daudz zaudējusi, nokavējot iegūt dzīvu piedzīvojumu par dievišķu spēku, - taisnību ticībā.

"Dieva ļaudis ir daudz zaudējuši, nesaglabājot patiesības vienkāršību, kāda tā ir Jēzū. Vienkāršība ir izspiesta, un tās vietu ieņēmušas formas un ceremonijas un dzīvas rosības cikls mehāniskā darbā. Lepnuma un remdenības dēļ tie, kas saucas par Dieva ļaudīm, ir kļuvuši Viņa acīs noziedzīgi. Lielīga pašapmierinātība un bezrūpīga paštaisnība ir nomaskējusi un apslēpusi dvēseles nabadzību un kailumu, bet Dievam visas lietas ir atklātas un zināmas," Rev. and Her., 1894.g.7.aug.

Tādā veidā ir attīstījusies plaši izplatīta un liktenīga piekrāpšanās: "Kas tad rada to cilvēku, kas jūtas bagāti un pāri pārēm bagāti, bet patiesībā ir nožēlojamā stāvoklī un kaili? Tas ir Kristus taisnības trakums. Paši savā taisnībā tie ir attēloti kā apgērbti ar netīrām skrandām, un tomēr šai stāvoklī viņi sev glaimo, ka ir apgērbti ar Kristus taisnību. Vai var būt vēl lielāka piekrāpšanās?"

Rev. and Her., 1894.g.7.aug.

Mārtiņš Lutērs baidījās, ka šī lielā patiesība varētu tikt padarīta neskaidra.

Bailes, ka mācība par taisnošanu ticībā, kas bija tik dārga viņa sirdij un pamats lielajai reformācijai — varētu tikt pazaudēta no redzes loka, liekas, ir bijušas valdošās Lutera prātā, kad viņš pārdomāja nākotnes notikumus, kas risināsies pasaulē. Mēs lasām: "Ja kādreiz zaudēs priekšstatu par taisnošanu, tad līdz ar to ir pazaudēta, visa patiesā kristīgā mācība.

Tam kas nomaldās no "kristieša taisnības" noteikti jākrīt "bauslības taisnībā" tas nozīmē, ka, ja viņš ir pazaudējis Kristu, tad viņš paļausies uz saviem paša darbiem." Jo ja mēs neievērojam taisnošanas mācību, tad to pilnīgi pazaudējam. Tāpēc ir sevišķi svarīgi, lai mēs galvenokārt un par visām lietām pastāvīgi mācām un atkārtojam šo patiesību. "Jā, lai gan mēs to zinām un labi saprotam, tomēr nav neviena, kas to pilnīgi satvertu vai tai ticētu ar savu sirdi." "Tāpēc es bīstos, ka šī mācība pēc mūsu nāves atkal var tikt padarīta neskaidra un aptumšota. Jo pasaulei jāpiepildās ar briesmīgu tumsu un maldiem, pirms nāk beidzamā diena." -"Lutērs par vēstuli Galatiešiem", 136, 148, 149. 402.lpp.

Kā Dievs aicināja Luteru no sešpadsmitā gadsimta pusnakts tumsas un ielika viņa rokās šo patiesības lāpu, "Taisnais dzīvos no Ticības," tā Dievs grib, lai Viņam vienmēr būtu karognesēji, kas aizstāvētu šo pestīšanas būtisko pamatu savienībā ar "Tagadējo Patiesību" pēdējās evaņģēlija vēsts pasludināšanas dažādajos posmos visā pasaulē. Tāpēc šodien ir īstais laiks šai vitālajai patiesībai veltīt visnopietnāko, visrūpīgāko uzmanību. To, kā grēcinieks var tikt pārveidots par svēto, vajadzētu saprast tikpat skaidri, kā mēs esam mācīti saprast, kā Ādams, bezgrēcīgs cilvēks, kļuva grēcinieks. Taisnošanai ticībā mūsu prātā vajadzētu būt tikpat skaidrai kā mācībai par bauslību, Sabatu, Kunga nākšanu un katru citu Rakstos atklātu mācību. Bet daudzi nav to tā sapratuši un tāpēc, ka tā nav augstu cienīta, ne praktiski īstenota, šie cilvēki nav to atklājuši savā sludināšanas darbā. Šo trūkumu atzina un skaidri norādīja. 1889.gadā, jo mēs lasām:

"Sludinātāji nav parādījuši Kristu Viņa pilnībā ne ļaudīm draudzē, ne jaunajos laukos, un ļaudīm nav saprātīgas ticības. Viņi nav pamācīti tā, kā to vajadzēja pamācīt, ka Kristus tiem ir gan pestīšana, gan taisnība.

Rev. and Her. 1889.g.3.sept.

Sludinātāju pienākums iepazīstināt ar vēsti par taisnošanu ticībā.

Sekojošie izvilkumi sniedz ļoti jauku un piemērotu padomu sludinātājiem un citiem evaņģēlija darbiniekiem, tai pašā laikā nepārprotami parādot skumjo patiesību, ka daudzi Jēzu, kas ir visa centrs, nobīdījuši otrā vietā, kamēr teorijām un pierādījumu pamatojumiem dota pirmā vieta. Kāda liktenīga kļūda !

"Patiesības darba strādniekiem vajadzētu sludināt Kristus taisnību, nekā jaunu gaismu, bet kā dārgu gaismu, kas uz laiku pazaudēta no ļaužu redzes loka. Mums jāpieņem Kristus kā mūsu Personīgs Pestītājs, un Viņš mums pieskaitīs Dieva taisnību Kristū."

- Rev. and Her., 1894.g. 20.martā.

Nepieļaujiet, ka teoriju pētīšana jūsu prātu novērstu no vissvarīgākā temata — Kristus taisnības. Neiedomājieties, ka ceremoniju izpildīšana, ārēja formu ievērošana jūs darīs par Debesu mantiniekiem. Mums vajag prātu pastāvīgi saistīt pie mērķa, kura dēļ

mēs strādājam, jo tagad ir Kunga sagatavošanās diena, un mums vajadzētu savu sirdi nodot Dievam, lai Svētais Gars varētu to mīkstināt un klusināt." - Rev. and Her., 1892. gada 5.aprīlī.

"Lielo pievilksanas centru, Jēzu 'Kristu, nevajag atstāt ārpus trešā eņģeļa vēsts. Daudzi, kas iesaistījusies šai laikā darāmajā darbā, Kristu ir atstājuši otrā vietā un teorijām un pierādījumu pamatojumiem ierādījuši pirmo vietu."

-Rev. and Her, 1894.g.20.martā.

"Kristus miesā nākšanas noslēpums, ziņojums par Viņa ciešanām, Viņa krustā sišana, Viņa augšāmcelšanās un atgriešanās Debesīs atklāj visai cilvēcei Dieva brīnišķīgo mīlestību. Tas sniedz patiesības spēku." - Rev. and Her., 1895.g.16.jūnijā.

"Man ir rādīts, ka mazajām draudzēm tik ļoti trūkst garīgās barības, ka tās ir gatavas mirt, un Dievs jums saka: "Uzmosties un stiprini tos, kas taisās mirt, jo Es neatrodu tavus darbus pilnīgus Dieva priekšā."

- Rev. and Her., 1890. gada 4. martā.

"Es zinu, ka mūsu draudzes mirst pamācību trūkuma dēļ par taisnību ticībā Kristum un citām radniecīgām patiesībām." -Evaņģēlija kalpi", 301.lpp.

"Temats, kas saista grēcinieka sirdi ir Kristus un Viņa krustā sišana. Pie Golgātas krusta Jēzus atklājas pasaulei ne nesarūdināmā mīlestībā. Parādiet Viņu tādu izsalkušajiem ļaužu pulkiem un Viņa mīlestības gaisma mantos cilvēkus no tumsas gaismai, no pārkāpumiem — paklausībai un patiesam svētumam. Skats uz Jēzu pie Golgātas krusta tā kā nekas cits pamodina sirdsapziņu saprast grēka riebīgo dabu. Rev.and Her. 1892.g. 22.nov.

"Kristus krustā sists - runājiet par to, lūdziet par to, dziediet par to, un tas salauzīs un mantos sirdis. Sastingušas, formālas frāzes, vienīgi loģisku pierādāmu tematu sludināšana dod maz labuma. Ja darbinieku sirdīs būs kausējošā Dieva mīlestība, tad tie pie kuriem viņi strādā to izjutīs un atzīs. Dvēseles slāpst pēc dzīvības ūdens. Neļaujiet

tām aiziet no jums tukšām. Atklājiet tām Kristus mīlestību. Vadiet tās pie Jēzus, un, Viņš tām dos dzīvības maizi un pestīšanas ūdeni."

- Rev. and Her., 1903. gada 2.jūnijā.

Ļoti piemērota šīs nodaļas noslēgšanai ir sekojošā nepārspējamā liecība, kas satur pravieša gara vēsts smagumpunktu un sniedz atrisinājumu mūsu pētījumu līnijā.

"Ja caur Kristus žēlastību Viņa ļaudis kļūs par jauniem traukiem, tad Viņš tos piepildīs ar jauno vīnu. Dievs dos papildus gaismu, un vecas patiesības tiks atdzīvinātas un ievietotas patiesības ietvarā, un, kur vien strādnieki ies, tur tie uzvarēs. Kā Kristus sūtņiem viņiem jāiedziļinās Rakstos, jāmeklē patiesības, kas paslēptas zem maldu gružiem. Un katrs saņemtais gaismas stars ir jāsniedz citiem. Tad valdīs viena intrese, viens temats pacelsies pāri visiem citiem, —

KRISTUS MŪSU TAISNĪBA

- Rev. and Her., Extra, 1890.g. 23.decembrī.

X. Ir nodrošināta pilnīga atjaunošana.

Kad grēcinieks pa taisnības durvīm ieiet jaunajā dzīvē Kristū Jēzu, tad viņš atrod, ka viņam ne tikai piedota baušļu pārkāpšana, bet arī nodrošināta pilnīga atjaunošana. Vēl vairāk, Kristū ir nodrošināta visa atjaunotā uzturēšana. Viņš iesāk jaunu un augstāku dzīvi, saskaņā, ar sekojošo norādījumu un apliecinājumu:

"Mums jāsavienojas ar Kristu. Mūsu rīcībā ir spēka avots, un mēs nedrīkstam palikt tumšajā, aukstajā neticības alā, kurā saule, neiespīd, vai arī mēs neuztversim taisnības Saules spožos stūrus."

— Rev. and Her., 1893.g. 24. Janvārī

Mums jāpaceļas pāri saltajai atmosfērai, kurā mēs līdz šim esam dzīvojuši un ar kuru sātans grib apņemt mūsu dvēseles, un jāieelpo svētā Debesu atmosfēra."

- Rev. and Her., 1890.g.6.maijā.

Tas, kā notiek atpestīšana un atjaunošana, skaidri izteikts sekojošā inspirētās spalvas uzrakstītajā skaistajā liecībā:

"Caur Kristu cilvēkam nodrošināta atjaunošana, kā arī salīdzināšana. Golgātas krusts ir uzcēlis tiltu pār bezdibeni, ko radīja grēks. Jēzus ir samaksājis pilnīgu atpirkšanas maksu, lai grēciniekam varētu tikt piedots, tai pašā laikā saglabājot baušļu taisnību.

Visi, kas tic, ka Kristus ir salīdzinošais upuris, var nākt un saņemt piedošanu par saviem grēkiem, jo Kristus nopelns ir atvēris satiksmi starp Dievu un cilvēku.

Dievs var mani pieņemt par Savu bērnu, un es drīkstu Viņu piesaukt un Viņā priecāties kā savā mīļotajā tēvā.

Savas cerības uz Debesīm mums jākoncentrē vienīgi Kristū, tāpēc, ka. Viņš ir mūsu vietnieks un galvotājs.

Mēs esam pārkāpuši Dieva baušļus, un ar bauslības darbiem neviena miesa netop taisnota. Vislabākās pūles, kādas ir cilvēka paša spēkos, ir nevērtīgas, sastopoties ar svēto, taisno likumu, ko tas ir pārkāpis, bet ticība Kristum viņš var atsaukties uz Dieva Dēla taisnību kā visas prasības apmierinošu.

Kristus izpildīja baušļu prasības savā cilvēcīgajā dabā.

Viņš grēcinieka vietā nesa bauslības lāstu, izpirka tā vainu, lai neviens, kas Viņam tic, neaizietu bojā, bet dabūtu mūžīgu dzīvošanu.

Īsta ticība saņem Kristus taisnību, un grēcinieks tiek darīts par uzvarētāju līdz ar Kristu, jo viņš ir darīts par dievišķās dabas dalībnieku un tādā veidā ir savienota dievišķība ar cilvēcību.

Tas, kas cenšas sasniegt Debesis, ar saviem paša spēkiem turot baušļus, mēģina neiespējamo.

Cilvēks nevar tikt glābts bez paklausības, bet viņa darbi nevar būt nākuši no viņa paša; Kristum vajag strādāt viņā, tā kā viņš grib un dara Dieva labo prātu.

- Rev. and Her., 1890g.l.jūlijā.

Rūpīgi no jauna pārskatīsim šo vēsti, kas cilvēka prātam atver mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus evaņģēlija diženākās patiesības:

1. Grēciniekam nodrošināta pilnīga atjaunošana. Kristus salīdzinošais upuris pie krusta ne tikai darīja iespējamu mūsu salīdzināšanu ar Dievu, bet arī katram grēciniekam, kas izvēlas saņemt piedāvāto, dod iespēju tikt paceltam Ādama godības pilnajā stāvoklī, kādā tas bija pirms grēkošanas.

2. Pār lielo grēka radīto bezdibeni, kas mūs tik tālu atšķir no Dieva un Debesīm, Golgātas krusts ir uzcēlis tiltu. Kāds iemesls slavai un pielūgšanai!

3. Ir atrisināta lielā problēma, kā piedot grēciniekam un tai pašā laikā saglabāt Dieva svētā likuma taisnību. Kristus kļuva mūsu vietnieks. Viņš ieņēma mūsu vietu un tādā veidā mūs izpirka no soda un nāves.

4. Ar Savu salīdzinošo upuri Kristus atvēra satiksmi starp Dievu un nabaga, grēcīgu, pazudušu cilvēku, tā kā mēs tagad varam nākt pie Viņa un saņemt piedošanu, šķīstīšanu un glābšanu no visiem grēkiem.

5. Tāpēc, ka vienīgi Kristus kļuva mūsu vietnieks un galvotājs, visas mūsu cerības koncentrējas Viņā. Nav cita vārda, nav cita ceļa.

6. Tāpēc, ka cilvēks ir pārkāpis baušļus, neviena miesa nekad nevar tikt taisnota ar bauslības darbiem. Bet, ticot Kristum, cilvēks var atsaukties uz Kristus taisnību kā tādu, kas apmierina visas prasības.

7. Ticībā saņemot Kristus taisnību, mēs tiekam darīti par uzvarētājiem līdz ar Kristu un tādā veidā kļūstam par dievišķās dabas dalībniekiem.

8. Cenšoties sasniegt Debesis ar bauslības darbiem, mēs mēģinām pilnīgi neiespējamo.

9. Lai gan mēs nevaram tikt glābti bez bauslības darbiem, šī paklausība nevar būt mūsu pašu. Tai jābūt Kristus paklausībai, kas strādā mūsos un caur mums, kā rezultātā mēs gribam un darām viņa labo prātu.

Pieskaitīta, pēc tam piešķirta taisnība

Sekojošā liecība, pilnīgi izskaidro, kā izprotams jēdziens "taisnība ticībā*"

Taisnība, ar ko mēs esam taisnoti, ir pieskaitīta. Taisnība, ar ko mēs esam svētoti, ir piešķirta. Pirmā mums dod tiesības uz debesīm, otrā dara, mūs derīgus debesīm. Rev. and Her. 1895.g.4.jūnijā.

Pieskaitīta taisnība, kas cilvēku atbrīvo no vainas, ir pamats, uz kura tiek dāvināta piešķirtā taisnība, kas svēto dzīves gājumu un dara, mūs derīgus Debesīm. Lai saprastu kā darbojas šie dzīvie pamatlikumi, mēs citējam sekojošas liecības:

"Kristus ir kļuvis mūsu upuris un drošība. Viņš ir kļuvis priekš mums par grēku, lai mēs kļūtu Dieva taisnība Viņā. Ticot Viņa Vārdam, Viņš mums piešķir Savu taisnību, un tā kļūst dzīvs pamatlikums mūsu dzīvē." – Rev. and Her., 1892.g.12.jūlijā.

Nekāda nožēla, kas nepanāk labošanu nav īsta. Kristus taisnība nav mētēlis, ar ko apsegt neizaudzētus un neatstātus grēkus, tas ir dzīvības pamatlikums, kas pārveido raksturu un pārvalda izturēšanos. Svētums nozīmē - visu Dievam, tas ir pilnīga sirds un dzīves nodošana. Debesu pamatlikumiem." - "Laikmetu ilgā". 555-lpp.

"Kristus mums pieskaita Savu bezgrēcīgo raksturu un mūs stāda Tēva priekšā Savā paša skaidrībā. Ir daudzi, kas domā, ka ir neiespējami izglābties no grēka, varas, bet apsolījums dots, ka mēs

varam tikt piepildīti ar visu Dieva taisnību. Mēs tēmējam par zemu. Mērķis ir daudz augstāk."

- Rev. and Her., 1892.g.12. jūlijā.

"Jēzus ir mūsu lielais Augstais Priesteris Debesīs. Un ko Viņš dara? Viņš aizlūdz par Saviem ļaudīm, kas Viņam tic, un tos salīdzina. Ar Viņa pieskaitīto taisnību Dievs tos pieņem kā tādus, kas apliecina pasaulei, ka tie atzīst padevību Dievam, turot visus Viņa baušļus." - Rev. and Her. 1893.g.22.augustā.

"Kristus reliģija ir atjaunojošs spēks, kas pārveido visu būtni, paceļot cilvēku pāri katram pazemojošam netikumam, domas un ilgas virzot uz Dievu un Debesīm. Savienots ar bezgalīgo, cilvēks ir darīts par Dievišķas dabas dalībnieku. Ļaunuma bultas viņu neietekmē, jo ir ietērpts Kristus taisnības bruņās. - "Padomi skolotājiem". 51-52.lpp.

"Kad dvēsele nododas Kristum, jauns spēks pārvalda jauno sirdi. Notiek pārmaiņa, kādu cilvēks pats sevi nekad nevar izdarīt. Tas ir pārdabisks darbs, kas ienes pārdabīgu elementu cilvēka dabā. Dvēsele, kas nodevusies Kristum, kļūst par Viņa cietoksni, kuru Viņi uztur dumpīgā pasaulē, un Viņš ir paredzējis, lai tur netiktu atzīta nekāda cita autoritāte, ka vienīgi Viņa. Dvēseli, ko tādā veidā pārvalda Debesu spēki, sātana uzbrukumi nepārspēj. Bet, ja mēs nepaļaujamies Kristus pārvaldīšanai, tad mūs pārvarēs ļaunais. Mums neizbēgami jātieks pakļautiem vai nu vienai vai otrai no abām lielajām varām, kas cīnās par pasaules virsvaldību.

Lai nokļūtu tumsas valsts varā, mums nemaz nav jāizvēlas tīši tai kalpot. Mums tikai jānokavē sabiedroties ar gaismas valsti. Ja mēs nesadarbojamies ar Debesu spēkiem, sātans ieņems sirdi un padarīs to par savu mājas vietu. Vienīgā aizsardzība pret ļaunumu ir Kristus iemājošana sirdī, ticot Viņa taisnībai. Nonākot dzīvā savienībā ar Dievu, mēs nekad nespēsim atvairīt patmīlības, savu iegribu apmierināšanas un kārdinājumu uz grēku nesvētās ietekmes. Mēs varam atstāt daudzus sliktus ieradumus, varam uz laiku šķirties no sātana sabiedrības, bet bez vitālas sadraudzības ar Dievu, pakļaujoties Viņam ik mirkli, mēs tiksīm pārvērsti. Nepazīstot Kristu personīgi, pastāvīgi neuzturot sadraudzību ar Viņu, mēs esam atkarīgi no

ienaidnieka žēlastības un beidzot būs spiesti izpildīt viņa pavēles."
"Laikmetu ilgas",323.324

Iemājošās taisnības ārējais pierādījums

Par taisnību iekšpusē liecina taisnība ārpusē. Tas, kurš ir taisns iekšienē, nav cietsirdīgs un nelīdzjūtīgs, bet dienu pēc dienas viņš pieaug Kristus līdzībā, iedams no spēka uz spēku. Tas, kurš ir patiesības svētots, būs pašsavaldīgs un sekos Kristus pēdās, līdz žēlastība pāries godībā." - Rev. and Her., 1895.g. 4.jūnijā.

"Kad mēs pieņemam Kristu, tad sekos labi darbi kā auglīgs pierādījums, ka atrodamies dzīvības ceļā, ka Kristus ir mūsu ceļš un ka mēs ejam īsto taku, kas ved uz Debesīm." -Rev. and Her., 1890.g.4.nov.

"Kad būs ietērpti Kristus taisnībā, tad grēks neliksies patīkams, jo Kristus darbosies ar mums. Mēs varam kļūdīties, bet mēs ienīdēsim grēku, kas bija iemesls Dieva Dēla ciešanām.." - Rev. and Her., 1890g. 18.martā.

"Ja Kristus valda sirdī, tad tā būs tik iejūtīga un mīlestības pilna uz Dievu un cilvēkiem, ka tajā nebūs vietas īgnumam, kļūdu meklēšanas un sacensības garām. Kristus reliģija sirdī tās īpašniekam dos pilnīgu uzvaru pār šīm kaislībām, kas tiecas pārvaldīt cilvēku.'
- "Liecības", 610.lpp.

"Kad cilvēks ir atgriezts pie Dieva, tad ir radīta jauna morāla gaume un viņš mīl lietas, kuras mīl Dievs jo viņa dzīve ar nemainīgu apsolījumu zelta ķēdi ir saistīta ar Jēzus dzīvi. Viņa sirds ilgojas un tiecas pēc Dieva. Viņa lūgšana ir: "Atdari manas acis, ka es ieraugu Tavas bauslības brīnumus." Nemainīgajā mērauklā viņš redz Glābēja raksturu un zina, ka, lai gan ir grēkojis, tomēr ir glābts, ne savos grēkos, bet no saviem grēkiem, jo Jēzus ir Dieva Jērs, kas nes pasaules grēkus. -Rev. and Her., 1892.g.21»jūnijā.

Tas ir skaidrs, ka cilvēks nevar tikt glābts bez paklausības, bet viņa darbiem nevajadzētu būt nākušiem no viņa paša. Kristus vajadzētu strādāt viņā, tā, ka viņš gribētu un darītu Dieva labo prātu. Kristus kļūst ne tikai par mūsu ticības "iesācēju", bet arī "pabeidzēju". "Tuvojoties laika noslēgumam, ļaunuma straume arvien spēcīgāk raus cilvēkus pretī pazušanai. Droši mēs varam būt vienīgi tad, ja stingri turamies pie Jēzus rokas, pastāvīgi skatīdamies uz mūsu ticības Iesācēju un Pabeidzēju. Viņš ir mūsu varenais palīgs."

- Rev and Her., 1890.gada 7. oktobrī.

Neaptraipītās taisnības drēbes.

Kaut gan Kristus taisnība ir brīvi piedāvāta un grēciniekam, nodrošināta pilnīga atjaunošana, tomēr mums ir sacīts, ka daži nepieņem Kristus taisnību tas ir tērps, kuru tie nevalkā, nepazīstama pilnība, neaizskarts avots. Kā gan var pielaist tādu kļūdu - neatzīt un nepieņemt šo vislielāko no visām dāvanām ja tikai tie, kas ir tērpti Viņa taisnības drēbēs, būs spējīgi pastāvēt Viņa godības priekšā, kad Viņš parādīsies ar spēku un lielu godību."

- Rev. and Her., 1908.g.9.jūl.

"Kristus Savā kronēšanas dienā neatzīs par Savējo nevienu, kam būs kāds traips, grumba vai tamlīdzīga vaina. Bet Saviem uzticīgiem Viņš sniegs neiznīcīgas godības vainagus. Tie, kas nevēlās, ka Viņš pār tiem valda, redzēs Viņu, atpestīto pulka apņemtu, kurā ikviens nesīs zīmi **"KUNGS - MŪSU TAISNĪBA."**

- Rev. and Her., 1904. g.24.nov.

XI Patiesības „Taisnība ticībā” ieaušana dzīvē.

Apskatot, kā praktiski notiek taisnošana ticībā, ir lietderīgi ievērot trešo jautājumu un noteikto atbildi, kas par šo tematu atrodami sekojošajā liecībā.

"Kas ir, taisnošana ticībā? Tas ir Dieva darbs. Dievs noliek pīšļos un padara cilvēka vietā to, ko viņš pats priekš sevis nespēj veikt. Kad cilvēki ierauga savu pašaniecīgumu, tad tie ir sagatavoti, lai tiktu apgērbti ar Kristus taisnību."

Rev. and Her. 1902.g.16.sept.

Šis taisnošanas jeb taisnības pieskaitīšanas piedzīvojums ir katra cilvēka personīga lieta starp dvēseli un Dievu. To nevar saņemt ar pilnvaru vai caur vietnieku. Uz šo piedzīvojumu ir tikai vienas durvis, — Ticības durvis.

"Ticība ir Dieva atzīts nosacījums, uz kura pamata Viņš apsola grēciniekam piedot ne tāpēc, ka ticība pati par sevi būtu vērtība, kas nopelna pestīšanu, bet tāpēc, ka ticība spēj satvert Kristus nopelnu, zāles, kas sagādātas pret grēku."

- Rev. and Her., 1890.g.4.nov.

"Kad būsim ietērpti Kristus taisnībā, tad grēks neliksies patīkams, jo Kristus darbosies ar mums. Durvis ir atvērtas, un neviens cilvēks nevar tās aizvērt, ne arī augstākās, ne zemākās varas, vienīgi jūs paši varat aizslēgt savas sirds durvis, tā kā Kungs nevar jūs sasniegt.

- Rev. and Her., 1890.g.18.martā.

Tieši blakus šīm ticības durvīm visas taisnības ienaidnieks ir nolīcis citas durvis, plašākas un acīs krītošākas, - darbu durvis. Pa šīm durvīm daudzi svētceļnieki, kas nolēmuši doties uz Debesu Kanānu, neapzināti nostājas uz takas, kas beidzas pazušanā, un agrāk vai vēlāk atrod, ka skaistās paštaisnības drēbes kļuvušas par "netīrām skrandām", kas pilnīgi nederīgas, lai tajās stātos Ķēniņa priekšā. Par šo šķiru ir sacīts: "Daudzi pazaudē pareizo ceļu, domājot, ka viņiem

jārāpjas uz Debesīm, ka viņiem kaut kas jādara, lai izpelnītos Dieva labvēlību. Viņi cenšas darīt sevi labākus vienīgi ar savām pūlēm. Tas nekad viņiem nebūs iespējams. Kristus ir sagatavojis ceļu, mirdams kā mūsu upuris, dzīvodams kā mūsu piemērs, kļūdams mūsu lielais Augstais Priesteris. Viņš paskaidro: "Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība." Ja mēs ar pašu pūlēm spētu iet kaut vienu soli uz priekšu pa kāpnēm, tad Kristus vārdi nebūtu patiesi

-Rev. and Her., 1890.g.4.nov.

"Ir daudzi, kuri, liekas, jūt, ka tiem pašiem priekš sevis darāms liels darbs, pirms tie var nākt pie Kristus pēc Viņa pestīšanas. Liekas, ka tie domā, ka Jēzus tiem tuvosies pašā pēdējā cīņā un sniegs palīdzību, noslēdzot viņu dzīves darbu. Liekas, ka viņiem ir grūti saprast, ka Kristus ir pilnīgs Pestītājs un spējīgs glābt līdz pēdējam visus, kas caur Viņu nāk pie Dieva. Viņi pazaudē no skata patiesību, ka Kristus Pats ir "ceļš, patiesība un dzīvība."

- Rev. and Her., 1899.g. 5.martā.

Lai Kungs mums visiem palīdz ieiet pa pareizajām durvīm un tikt piepildītiem ar Kristus taisnību! Jo katrā dvēselē ir jātiek padarītam Dieva darbam, kas "sastāv no cilvēka godības nolikšanas pīšļos un tā padarīšanas cilvēka labā, ko viņš pats prieks sevis nespēj veikt."

Bezcerīgā stāvokļa izpratne

Bet vispirms, lai kļūtu par šī piedzīvojuma līdzdalībnieku, cilvēkam jāizprot savs bezcerīgais stāvoklis un tas notiek caur Kristus žēlastības piešķiršanu.

"Bez Kristus žēlastības grēcinieks ir bezcerīgā stāvoklī priekš viņa neko nav iespējams darīt, bet caur dievišķu žēlastību cilvēkam tiek piešķirts pārdabisks spēks, kas darbojas prātā, sirdī un raksturā. Pateicoties piešķirtajai Kristus žēlastībai, grēks tiek saskatīts tā nīstamajā dabā un beidzot izdzīts no dvēseles tempļa, tā ir žēlastība, ka mēs esam vesti sadraudzībā ar Kristu, lai ar Viņu savienotos pestīšanas darbā." -

-Rev. and Her.,1890.g.4.nov.

"Bez Kristus žēlastības grēcinieks"" ir bezcerīgā stāvoklī priekš viņa neko nav iespējams darīt. "Tas nozīmē, ka grēcinieks pats sevi nevar atbrīvot. Ne arī kāds cits grēcinieks var viņam palīdzēt likums, kuru viņš pārkāpis, nevar viņu nožēlot, ne arī atstāt viņa grēku neievērotu, šai pasaulē nav atrodams nekas, kas varētu izglābt. Bet caur dievišķu žēlastību cilvēkam tiek piešķirts pārdabisks spēks, kas darbojas, prātā, sirdī un raksturā. Cik apgaismojošs un pārlicinošs šis vārds ir grēciniekam! Dievišķā žēlastība, Dieva lielā žēlastība un līdzjūtība ir gādājusi, lai bezcerībā esošais grēcinieks saņemtu pārdabisku spēku.

Bet kas ir "pārdabisks spēks? Tas ir spēks, kas tālu pārsniedz visu, kas mājo cilvēkā. Tas ir pārāks par visu, kam cilvēks var pieķerties šai pasaulē. Tas ir "visa vara Debesīs un virs zemes," kas, kā Kristus paskaidroja, bija Viņam dota. Tā pārdabiskā vara, caur kuru notika visi Viņa brīnumi, Viņam kalpojot virs zemes.

Lai izprastu šo "pārdabisko spēku", ir vērts pārdomāt sekojošo Dr.Filipa Šaffa (Philipjs Schaff) paskaidrojumu:

"Visi Viņa (Kristus) brīnumi ir tikai Viņa personas dabīgie apliecinātāji, un tāpēc tie veikti tikpat viegli, kā mēs izpildām savus parastos ikdienas darbus. Paturēsim prātā, ka pārdabiskais un brīnumainais Kristū nebija aizgūta dāvana vai gadījuma rakstura izpausme. Iekšējs spēks mājāja Viņa personā un izplūda no Viņa, tā, ka pat Viņa drēbju vīļu aizskaršana ticībā, kas ir savienojošā saite starp Viņu un dvēseli, deva dziedināšanu."

— "Kristus persona", 76.77.lpp

Tas ir tas pats pārdabiskais spēks, ko Kristus piešķir cilvēkam un kas darbojas prātā, sirdī un raksturā. Tagad ievērojiet brīnišķīgo iznākumu, kas aprakstīts sekojošā pravieša gara citātos "Pateicoties piešķirtajai Kristus žēlastībai, grēks tiek saskatīts tā nīstamajā dabā un beidzot izdzīts no dvēseles tempļa. Tā ir žēlastība, ka mēs esam vesti sadraudzībā ar Kristu, lai ar Viņu savienotos pestīšanas darbā." Tā mēs redzam, ka, pateicoties Kristus žēlastībai, cilvēkam piešķirtais pārdabiskais spēks darbojas viņa prātā un sirdī, atklājot tam grēka ļauno dabu un ierosinot atļaut šo ļaunumu izdzīt no dvēseles tempļa.

Grēcinieka piekrišana un izvēle.

Bet šis brīnišķīgais darbs, ko Kristus pārdabiskais spēks veic sirdī nenotiek bez grēcinieka piekrišanas un vēlēšanās. Ievērojiet sekojošo:

"Ticība ir nosacījums, lai Dievs izpildītu apsolījumu grēciniekiem piedot; ne tāpēc, ka ticība būtu kāds tikums, kas nopelnītu pestīšanu, bet tāpēc, ka ticība spēj satvert Kristus nopelnu, pret grēku sagādāto dziedināšanas līdzekli. Ticība grēcinieku pārkāpumu un neuzticības vietā spēj uzrādīt Kristus pilnīgo paklausību. Kad grēcinieks tic, ka Kristus ir viņa personīgais Pestītājs, tad Dievs, saskaņā ar Saviem uzticamajiem apsolījumiem, piedod viņa grēkus un to pilnīgi taisno. Nožēlojošā dvēsele atzīst, ka tā taisnota tāpēc, ka Kristus, kas kā tās vietnieks un galvotājs miris tās vietā, ir tās salīdzināšana un taisnība."
- Rev. and Her.1890.g.4.novembrī.

Lielajā pārveidošanas darbā, kas grēciniekus pārvērš svētajos, mūsu daļa ir ticības vingrināšana. Bet mums jāatceras, ka mūsu ticība nav tikums, "kas nopelnītu pestīšanu". Tas nozīmē, ka ne ticībā pašā, ne tās vingrināšanā nav spēka. Viss spēks ir Kristū. Viņā ir grēkam sagādātais dziedināšanas līdzeklis. Ticība ir darbība, ar ko pazudinātais, bezpalīdzīgais, notiesātais grēcinieks, satver dziedināšanas līdzekli. Ticība grēcinieka pārkāpumu un neuzticības vietā spēj uzrādīt Kristus pilnīgo paklausību. Tā tiešām ir dižena doma! Tā ir brīnišķīgā pestīšanas zinātne, kas svētos iepriecinās visā mūžībā, tomēr tik vienkārša, ka visvājākais un visnecienīgākais spēj saprast visu tās nozīmi un pilnību.

Ar darbiem pavadīta dzīva ticība.

Ieiešana pa ticības durvīm pieskaitītas un piešķirtas taisnības pilnībā ietver sevī vairāk kā tikai prāta piekrišanu sagādātajai izglābšanai. Tā ir eja, ko veido dzīva ticība, "kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli." Lai ieietu pa šiem vārtiem, jāpakļaujas noteiktām prasībām:

1. Ir jāizbeidz piekopt visi zināmie grēki un vairs ilgāk nedrīkst nevērīgi izturēties pret zināmu pienākumu.

"Bet, lai gan Dievs var palikt taisns un tomēr Kristus nopelnā taisnot grēcinieku, tomēr neviens cilvēks nevar apsegt savu dvēseli ar Kristus taisnības drēbēm, kamēr vēl piekopj zināmus grēkus vai nevērīgi izturas pret zināmiem pienākumiem. Pirms var notikt taisnošana, Dievs prasa pilnīgu sirds nodošanu; un, lai cilvēks saglabātu, taisnošanu, nepieciešama nepārtraukta paklausība dzīvas ticības spēkā, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli." — Rev. and Her., 1890.g.4.novembrī.

2. Labprātība maksāt — visu atstāt. "Kristus taisnībai kā skaidrai baltai pārlei nav trūkumu, nav traipa, nav vainas. Šī taisnība var būt mūsu. Ar Viņa asinīm pirtā pestīšana ir nenovērtējams dārgums, ļoti vērtīga pārle. To iespējams meklēt un atrast...» Līdzībā ir attēlots, ka tirgotājs pārdod visu, kas Viņam ir, lai savā īpašumā iegūtu vienu sevišķi vērtīgu pārli. Tas skaisti aino cilvēkus, kuri patiesību vērtē tik augstu, ka atdod visu, kas viņiem ir, lai tikai iemantotu to."

- Rev. and Her., 1899.g. 8. augustā.

3. Nepareizu ieradumu pilnīga atstāšana. "Ir daži, kas pastāvīgi meklē skaisto pārli. Bet viņi pilnīgi neatstāj savus nepareizos ieradumus. Tie nemirst sev, lai viņos varētu dzīvot Kristus. Tāpēc viņi neatrod dārgo pārli."

- Rev. and Her., 1899.g.8.augustā.

4. Gribas spēka sadarbošanās ar Dievu. Kungs nedomā, ka cilvēka spēkam vajadzētu būt paralizētam, bet, sadarbojoties ar Dievu cilvēka spēks var būt iedarbīgs uz labu. Dieva plānā nav, ka mūsu gribai vajadzētu tikt iznīcinātai, jo tieši caur to mums jāveic darbs, kas mums saskaņā ar Viņa plānu jādara kā mājās, tā ārpus mājām."

- Rev. and Her., 1892.gada 1. novembrī.

Cik sirsnīgi un nopietni mums vajadzētu paklausīt šai skaidrajai pamācībai un pilnībā piedzīvot, ka mums tiek pieskaitīta taisnība un mēs tiekam darīti taisni, taisnoti un svētoti, ticot Kristum! Cik dziļi un asi mums vajadzētu izjust savu bezcerīgo stāvokli, ka mēs paši nekā nespējam darīt savā labā! Mēs varam tikt glābti vienīgi caur Dieva žēlastību. Kā mums vajadzētu sargāt lielo patiesību, ka, pateicoties dievišķajai žēlastībai, mums var tikt piešķirts pārdabisks spēks. Mums

vajadzētu pilnībā novērtēt apsolījumu, ka grēks visā tā ļaunumā var tikt izdzīts no dvēseles tempļa. Mums vajadzētu saprast, ka mūsu daļa šai lielajā pārveidošanas darbā, ir izvēlēties un ticībā piekrist pilnīgi padoties nosacījumiem. Un katru dienu, kas nāk un iet, mums vajadzētu atzīstot savus pārkāpumus un grēkus, pazemīgi atsaukties uz Kristus nopelnu, viņa pilnīgo paklausību. Un darot, mums vajadzētu saprast, ka mūsu taisnošana notiek caur Kristu kā mūsu vietnieku un galvotāju, ka Viņš ir miris mūsu dēļ un ir mūsu salīdzināšana un taisnība.

Ja no mūsu puses šī pamācība ir patiesi un no visas sirds ievērota, tad Dievs mūsu dzīvē dos apsolītos augļus un "tad nu mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar Dievu." Rom.5.1.

Mēs baudīsim pestīšanas prieku un ik dienas apzināsimies, ka tiešām ir iespējams uzvarēt, ka mūsu ticība uzvar pasauli. Neapstāsimies, kamēr nesam pilnīgi iegājuši pa ticības durvīm šai svētītajā piedzīvojumā, saņemot piedošanu, taisnošanu, Kristus taisnību un mieru.

Pielikums

Papildus dārgakmeni.

"Kristieši ir Kristus dārgakmeni. Tiem spoži jāspīd priekš Viņa, izplatot Viņa piemīlības gaismu. To mirdzums atkarīgs no saņemtās slīpēšanas un spodrināšanas. Viņi var izvēlēties atļaut sevi slīpēt vai palikt neslīpēti. Bet katram, kuru pasludinās cienīgu ieņemt vietu Kunga templī, jāpakļaujas slīpēšanas procesam. Bez slīpēšanas, kuru Kungs dod, tie nevar starot vairāk gaismas kā parasts olis."

"Dievišķais Strādnieks nevērtīgam materiālam neveltīs daudz laika. "Vienīgi vērtīgos dārgakmeņus Viņš slīpē pēc Savas pils līdzības, nogriežot visas grumbuļainās šķautnes. Šis process ir smags un nogurdinošs, tas ievaino cilvēka lepnumu. Kristus dziļi skar piedzīvojumu, ko cilvēks savā neapmierinātība uzskatīja par pilnīgu, un atņem no rakstura sevis paaugstināšanu. Viņš nogriež lielo, ārējo un, liekot akmeni pie slīpēšanas rata, to cieši piespiež, lai varētu nogludināt visu raupjo. Pēc tam, turot dārgakmeni pret gaismu, Meistars tajā redz savu attēlu, un Viņš paziņo, ka tas ir cienīgs ieņemt vietu Viņa dārgumu krātuvē." —

Rev. and Her», 1907.g.19.decembrī

Domu dārgakmeni.

Kristus - katra pareiza ierosinājuma avots.

"Dievs grēciniekam parāda Kristu, un, kad tas redz Dieva Dēla skaidrību, tad grēka raksturs tam vairs nav nezināms. Ticot Kristus darbam un spēkam, sirdī tiek radīts naidis pret grēku un sātanu. Tie, kuriem Dievs piedod, vispirms tiek vadīti uz nožēlošanu."

- Rev. and Her., 1890.g. 1.aprīlī.

Kristus velk grēcinieku pie Sevis.

"Kristus mīlestības atklāsme pie krusta pievelk grēcinieku un mīkstina sirdi, ietekmē prātu un dvēselē izraisa nožēlu."

- Rev and Her., 1890.g. 1.aprīlī.

"Kristus pastāvīgi velk cilvēkus pie Sevis, kamēr sātans ar katru iedomājamo viltību čakli cenšas cilvēkus atraut no viņu Glābēja."

- Rev. and Her., 1890.g. 1.apr.

"Kad Kristus cilvēkus velk lūkoties uz Viņa krustu, uzskatīt Viņu, kuru caurdūruši cilvēku grēki, sirdsapziņā atmostas baušļi. Viņiem atklājas pašu dzīves ļaunums, dvēselē dziļi iesakņojies grēks. Tie sāk kaut ko saprast no Kristus taisnības un izsaucas: "Kas ir grēks, ka tā upuru atpirkšana ir prasījusi tādu upuri? Vai visa šī mīlestībai visas šīs ciešanas, visa šī pazemošanās bija vajadzīga, lai mēs nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību?" - "Ceļš pie Kristus" 31.1pp.

Kristus dod nožēlu.

"Nožēla ir tikpat lielā mērā Kristus dāvana kā piedošana, un tā nav atrodama sirdī, kurā nav strādājis Jēzus. Ja Kristus Gars neatmodina sirdsapziņu, tad mēs nevaram nožēlot, tāpat kā mums nevar tikt piedots bez Kristus."

- Rev. and Her., 1890.g. 1.aprīlī.

Kristus - spēka avots.

"Kristus ir katra pareiza ierosinājuma avots. Viņš ir Vienīgais, kas miesīgā sirdī spēj pamodināt naidu pret grēku. Viņš ir mūsu spēka avots, ja mēs vēlamies tikt glābti. Neviena dvēsele nevar nožēlot bez Kristus žēlastības."

- Rev. and Her., 1890g.1.apr.

Kristus - taisnības iemiesojums.

„Dieva taisnība ir iemiesota Kristū. Mēs saņemam taisnību uzņemot Viņu.”

- „Domas no Svētību kalna” 34.lpp

Kristus - Debesu tirgotājs.

„Jēzus iet no durvīm uz durvīm, apstājas katras dvēseles tempļa priekšā un atklāti apliecina: „Es stāvu pie durvīm un kļaudzinu.” Kā

debesu tirgotājs Viņš atver savu dārgumu mantu namu un sauc: "Pērc no Manis zeltu, kas ugunī dedzināts, lai tu topi bagāts, un baltas drēbes, lai tu topi apgērbts un lai tava kailuma kauns nenāk redzams." Zelts, ko Viņš piedāvā ir bez piemaisījuma, dārgāks par Ovira zeltu, jo tas ir ticība un mīlestība. Baltas drēbes, kuras valkāt Viņš uzaicina dvēseli, ir Viņa paša taisnības tērps, un svaidāmā eļļa, kas dvēselei aklumā un tumsā sniegs garīgu redzi, tā kā tā var atšķirt Dieva Gara darbību no ienaidnieka gara. Atdari savas durvis, saka lielais Tirgotājs, garīgo bagātību īpašnieks, un noslēdz darījumu ar Mani. Tas esmu Es, tavš Pestītājs, kas tev dod padomu pirkt no Manis."

- Rev.and Her., 1894.g.7.aug.

„Kungs klausina pie tavas sirds durvīm, vēlēdamies ieiet, lai varētu tavai dvēselei sniegt garīgas bagātības. Viņš grib svaidīt aklās acis, lai tās Dieva likumā varētu ieraudzīt Viņa svēto raksturu un saprast Kristus mīlestību, kas tiešām ir ugunī pārbaudīts zelts.”

- Rev.and Her., 1890.g.25.feb.

Taisnības sakne.

„Taisnības sakne ir dievbijībā. Neviens cilvēks nevar savu līdzcilvēku priekšā pastāvīgi dzīvot skaidru, spēka pilnu dzīvi, ja viņa dzīvība nav ar Kristu apslēpta Dievā. Jo vairāk jādarbojas starp cilvēkiem, jo ciešākai jābūt sirds savienībai ar Debesīm.”

- „Lielā Ārsta pēdās”, 136lpp.

„Taisnības sakne ir dievbijībā. Neviena cilvēcīga būtne nav taisna, ja tai nav attiecības ar Dievu un dzīvas savienības ar Viņu. Kā lauka puķei ir sakne augsnē, kā tai nepieciešams saņemt gaisu, rasu, lietūs gāzes un saules gaismu, tā mums jāsaņem no Dieva tas, kas kalpo dvēseles dzīvībai. Vienīgi tad kļūsim Viņa dabas dalībnieki, ja saņemsim spēku paklausīt Viņa baušļiem. Neviens cilvēks, ne augsts, ne zems, ne piedzīvojumiem bagāts, ne nepieredzējis, nevar savu līdzcilvēku priekšā pastāvīgi dzīvot skaidru, spēka pilnu dzīvi, ja viņa dzīvība nav ar Kristu apslēpta Dievā. Jo vairāk jādarbojas starp cilvēkiem, jo ciešākai vajadzētu būt sirds savienībai ar Dievu.”

- "Liecības" 194.lpp.

Dievišķās žēlastības darba ārējā izpausme.

Tāpēc, ka viņam (cilvēkam) nepieciešams dievišķs atbalsts, cilvēka darbība kļūst nevajadzīga. No cilvēka puses prasa ticību, jo ticība darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli. Viņš katram cilvēkam ir devis savu darbu, un katrs patiess strādnieks izlej pasaules gaismu, tāpēc, ka tas ir savienots ar Dievu un Kristu un Debesu eņģeļiem cēlajā pazudušo glābšanas darbā. Dievišķā sadraudzība to dara arvien gudrāku strādāt Dieva darbu. Dievišķās žēlastības darbības rezultāts atklājas ticīga cilvēka garīgā izaugsmē.

- Rev. and Her., 1892.g.1.novembrī.

Pretinde formālismam.

Taisnība, ko Kristus mācīja, ir sirds un dzīves saskaņošana ar Dieva atklāto gribu. Grēcīgi cilvēki var kļūt taisni tikai tad, kad tiem ir ticība Dievam un tie uztur dzīvu savienību ar Viņu. Tad patiesa dievbijība pacels un darīs cēlas domas un dzīvi. Tad reliģijas ārējās formas saskan ar kristieša iekšējo skaidrību. Tad ceremonijas, ko prasa kalpošana Dievam, nav nenožīmīgi rituāli kā tos izpildīja liekulīgie farizeji»"

- "Laikmetu Ilgas" 310.lpp.

Ārpus cilvēka esošs spēks.

"Lai gūtu uzvaru katrā ienaidnieka uzņēmšanās gadījumā, mums jāsatver spēks, kas ir ārpus mums pašiem. Mums jāuztur pastāvīga, dzīva satiksme ar Kristu, kam ir spēks dot uzvaru ikvienai dvēselei, kas grib stāvēt ticībā un pazemībā."

- Rev. and Her., 1908.g.9.jūlijā.

"Cilvēkam nepieciešams spēks, kas atrodas ārpus viņa un pāri viņam, lai tiktu atjaunots Dieva līdzībā."

- Rev. and Her., 1892.g.1.nov.

Šis spēks ir Kristus.

"Ticība pieķeras Kristus spēkam." - Rev. and Her., 1892.g.l.nov.

Iedrošinājums mazdūšīgajiem.

"Visi, kas izjūt savas dvēseles dziļo nabadzību, kas saprot, ka viņos pašos nav nekā laba, var atrast taisnību un spēku, raugoties uz Jēzu. Viņš jūs lūdz mainīt savu nabadzību pret Viņa žēlastības bagātību. Neskatoties uz to, kādi bijuši jūsu pagātnes piedzīvojumi, cik drosmi atņemoši ir jūsu tagadējie apstākļi, ja vien jūs nāksiet pie Jēzus tieši tādi, kādi jūs esiet, vāji, bezpalīdzīgi un izmisuši, tad mūsu līdzjūtīgais Pestītājs ies jums tālu pretī un jūs apskaus ar savām mīlošajām rokām un ietērs Savā taisnībā."

- "Domas no Svētību Kalna." 21.1pp.

Laicīgās intereses paklautas.

"Lai paklausītu ielūgumam uz evaņģēlija mielastu, viņiem savas laicīgas intereses jāpakļauj vienam mērķim— uzņemt Kristu un Viņa taisnību. Dievs cilvēka dēļ nodeva visu, un Viņš prasa, lai cilvēks kalpošanu Dievam stādītu pāri visiem laicīgiem un savtīgiem apsvērumiem. Dievs nevar pieņemt dalītu sirdi. Sirds, kuru piepilda laicīgas tieksmes, nevar nodoties Dievam."

- "Daba un dzīve līdzībās", 223.lpp.

"Mēs nedrīkstam iesaistīties nekādā darbā, nekādā pasākumā, nedrīkstam meklēt izpriecās, kas kavētu Viņa taisnības izaugsmi mūsu raksturā un dzīvē. Ko vien mēs darām, tas jādara no sirds, kā Kungam."

— "Domas no svētību Kalna", 148.lpp.

Temati, kas jāpēta šajā laikā.

Kristus vidutāja darbs.

"Ļaudis, kas saka, ka tiem ir lielāka gaisma nekā visiem citiem ļaudīm virs zemes, nav pētījuši un sapratuši Kristus vidutāja darbu, cildenas un svētos atpestīšanas noslēpumus. Ja Jēzus personīgi būtu virs zemes, Viņš lielu skaitu no tiem, kas apgalvo, ka tic tagadējai patiesībai, uzrunātu ar vārdiem, ar kādiem Viņš griezās pie farizejiem: "Jūs alojaties, nepazīdami ne Rakstus, ne Dieva spēku."

- Rev. and Her., 1890. 4.februārī.

Pestīšanas plāns .

"Tuvojoties laika noslēgumam, mums vajadzētu nodoties pestīšanas plāna pētīšanai, lai mēs spētu izprast cik augstu Jehova vērtējis cilvēka pestīšanu."

- Rev. and Her., 1890.gada 7. oktobrī.

Ticība.

"Ir vecas, tomēr vēl vienmēr jaunas patiesības, kas pievienojamas mūsu zināšanu bagātībām. Mēs nesaprotam un nevingrinām ticību tā, kā mums to vajadzētu darīt. Kristus ir devis bagātus apsolījumus par Svētā Gara piešķiršanu savai draudzei, un tomēr cik maz šie apsolījumi ir vērtēti! Mēs neesam aicināti pielūgt Dievu un kalpot Viņam, lietojot iepriekšējos gados izmantotos līdzekļus. Tagad Dievs prasa augstāku kalpošanu kā jeb kad agrāk. Viņš prasa, lai Debesu dāvanas tiktu izlietas labāk. Viņš ir mūs tā vadījis, ka tagad mums vajadzīgas augstākas un labākas lietas nekā jebkad iepriekš."

- Rev. and Her., 1890.g.25.februārī.

Dieva baušļi un taisnība ticībā

Baušļi – spogulis

"Kad viņš (grēcinieks) dievišķajos likumos ierauga Kristus taisnību, tas izsaucas: "Kunga bauslībai ir pilnīga un atspirdzina dvēseli (angļu tulk» — "atgriezdama dvēseli"). "Kad Kristus nopelnā grēciniekam piedoti viņa pārkāpumi un, ticot Kristum, kas ir ietērpts Kristus taisnībā, tad viņš līdz ar dziesminieku saka: "Cik saldi ir Tavi vārdi manai mutei, saldāki par medu manās lūpās." Tie ir vairāk iekārojami nekā zelts un ir saldāki nekā medus un tīrs medus." Tā ir atgriešanās."

— Rev. and Her., 1892.g.21.jūnijā.

Bauslība prasa taisnību

"Bauslība prasa taisnību, un to grēcinieks ir parādā bauslībai, bet viņš ir nespējīgs to dot."

— Rev. and Her., 1890.g.4.novembrī.

"Ja raksturs nav saskaņā ar Dieva likumu, tad, neskatoties uz visu apliecināšanu ar lūpām un balsi, tie, kas sevi sauc par dievbijīgiem, nesliktus augļus." - Rev. and Her., 1901.g.7.maijā.

Vienīgā iespēja apmierināt bauslības prasības

"Cilvēkam savā cilvēcīgajā spēkā nav iespējams apmierināt Dieva, likuma prasības. Visi viņa upuri un darbi būs aptraipīti ar grēku. Dziedinošas zāles ir sagādātas Pestītājā, kurš var cilvēkam dot Sava nopelna spēku un to darīt par līdzstrādnieku lielajā pestīšanas darbā. Kristus ir taisnība, svētošana un atpestīšana tiem, kas tic Viņam un seko Viņa pēdās."

— Rev. and Her., 1890.gada 4.febr.

"Ar Savu pilnīgo paklausību Viņš katrai cilvēcīgai būtnei ir sagādājis iespēju paklausīt Dieva baušļiem. Ja mēs nododamies Kristum, tad sirds savienojas ar Viņa sirdi, griba saplūst ar Viņa gribu, prāts kļūst viens ar Viņa prātu, domas tiek pakļautas Viņam. Mēs

dzīvojam Viņa dzīvi. To nozīmē ietērpšana Viņa taisnības drēbes. Kad Kungs skatās uz mums, tad Viņš neredz no vīģes koka lapām gatavu uzvalku, ne arī grēka kailumu un kroplumu, bet Savas paša taisnības drēbes, kas ir pilnīga paklausība Jehovas likumam"

— "Daba un dzīve līdz." - 312.lpp

"Vienīgais ceļš, kurā grēcinieks var iegūt taisnību, ir ticība. Ticībā viņš var Dievam pienest Kristus nopelnu, un Kunga grēcinieka rēķinā ieraksta sava dēla paklausību. Kristus taisnība ir pieņemta cilvēku, trūkuma vietā, un Dievs pieņem, apžēlo, taisno nožēlojošo ticīgo dvēseli, izturas pret viņu tā, it kā viņa būtu taisna, un mīl to, kā Viņš mīl savu Dēlu. Tādā veidā ticību ir pieskaitīta par taisnību, un dvēsele, kurai ir piedots, iet tālāk no žēlastības uz žēlastību, no gaismas uz lielāku gaismu. Tā var gaviļējot sacīt: "Viņš mūs izglāba nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc Savai apžēlošanās, ar mazgāšanu, atdzimšanā un atjaunošanos Svētajā Garā, ko Viņš bagāti pār mums izlējis caur Jēzu Kristu, mūsu Pestītāju, lai Viņa žēlastībā taisnoti, mēs kļūtu cerētās mūžīgās dzīves mantinieki."

- Rev. and Her., 1890.gada 4.novembrī.

Kristus nodeva Savu dzīvību par upuri, ne lai iznīcinātu Dieva likumus, ne lai radītu zemāku standartu (mērauklu), bet lai uzturēta taisnību un cilvēkam dāvātu otru pārbaudes laiku. Bez Kristus spēka neviens nespēj paklausīt Dieva baušļiem. Viņš Savā miesā nesa visas cilvēces grēkus un katram ticīgam bērnam Viņš pieskaita Savu taisnību.

- Rev. and Her., 1901.gada 7.maijā.

"Bauslībai nav varas apžēlot pārkāpēju, bet tā viņam norāda uz Kristu Jēzu, kurš tam saka: Es uzņemšu tavu grēku un to nesīšu pats, ja tu Mani pieņemsi par savu vietnieku un galvotāju. Nododies Man un Es tev pieskaitīšu Savu taisnību."

— Rev. and Her., 1901.gada 7.maijā.

"Kristus nāve bija tāds arguments cilvēka labā, ko nav iespējams apstrīdēt. Likuma sodu saņēma Viņš, kurš bija līdzīgs Dievam, un cilvēks kļuva brīvs pieņemot Kristus taisnību un ar nožēlošanas pilnu

un pazemīgu dzīvi uzvarēt sātana spēku, kā bija uzvarējis Dieva Dēls. Tā Dievs ir taisns un tomēr attaisno visus, kas tic Jēzum."

— "Lielā cīņa", 502.503.lpp

Dievišķais plāns, pasludinot bauslības prasības.

"Ja mēs vēlamies, lai mums būtu trešā eņģeļa vēsts spēks un gars, tad mums vienlaikus jāsludina bauslība un evaņģēlijs, tie iet roku rokā." -

- Rev. and Her., 1889.g.3.sept.

"Daudzas svētrunas par bauslības prasībām ir bijušas bez Kristus, un šī trūkuma dēļ patiesība ir bijusi nespējīga atgriezt dvēseles."

- Rev. and Her., 1891.g. 3.febr.

"Sludinot bauslības saistošās prasības, daudzi nokavējuši parādīt Kristus bezgalīgo mīlestību. Šie, kam ir tik lielas patiesības, tik svarīgas reformas, ko sludināt ļaudīm, nav sapratuši salīdzinošā upura vērtību, kas izteic Dieva lielo mīlestību uz cilvēku. Tie, kam uzticēts sludināt evaņģēliju no reliģiskā piedzīvojuma izlaiduši mīlestību uz Jēzu un Jēzus mīlestību uz grēcinieku, un cilvēces Glābēja vietā ir paaugstinājuši paša es."

— Rev. and Her. 1891.gada 3.febr.

Atlikuma draudze nopietnās briesmās.

Apstākļi uz ko vērsta uzmanība.

Garīgā paralīze

"Visur mūsu draudzēs ir garīgi paralizēti locekļi. Viņos nav redzama garīga dzīvība." - Rev. and Her., 1892.gada 24.maijā.

Garīga miegainība

"Snaudošā draudze ir jāuzceļ, jāuzmodina no savas garīgās vienaldzības, lai izprastu svarīgos pienākumus, kas atstāti nedarīti. Ļaudis nav iegājuši svētajā vietā, kur ir iegājis Jēzus, lai salīdzinātu Savus bērnus." - Rev. and Her., 1890. gada 25. februārī.

Garīgs miegs.

"Sātans, ja vien spēs, pamudinās cilvēkus, no jauna darīt to, uz ko viņš vadījis pagātnē. Dieva un cilvēka ienaidnieks pievīla pirmo draudzi, un to rindās, kas apliecināja mīlestību uz Dievu, sākās atkrišana un šodien, ja Dieva ļaudis nepamodīsies no miega, tie, pašiem neapzinoties, kritīs par upuri sātana viltībām. Cik daudzi starp tiem, kas saka, ka tic Pestītāja drīzajai nākšanai, ir atkrituši ? Cik daudzi ir pazaudējuši savu pirmo mīlestību un tiešām atbilst Laodiķejas draudzes aprakstam, nebūdami ne auksti, ne karsti. Sātans darīs visu līdz pēdējai iespējai, lai tos paturētu vienaldzībā un apstulbinātu. Kaut Kungs atklātu ļaudīm to priekšā esošās briesmas, lai tie uzmostos no sava garīgā miega, sakārtotu savus lukturus un, Līgavainim atgriežoties no kāzām, tiktu atrasti nomodā." — Rev. and Her., 1892..gada 22.novembrī.

Garīgs aklums.

Daudzi, kas sevi sauc par kristiešiem, bezrūpīgi gaida Kunga nākšanu. Viņi nav uzvilkuši Kristus taisnības drēbes. Tie var sevi saukt par Dieva bērniem, bet viņi nav mazgāti no grēka. Tie ir savtīgi un

pašapmierināti. To piedzīvojumi ir bez Kristus. Tie nemīl Dievu pāri pār visu, ne arī savu tuvāko kā sevi pašu.

Viņiem nav pareizu uzskatu par to, kas izveido svētumu. Sevī viņi neredz trūkumus. Tie ir padarīti tik neredzīgi, ka nespēj saskatīt lepnuma un netaisnības viltīgo darbību. Viņi ir tērpti paštaisnības skrandās un ir garīgi akli. Sātans starp tiem uz Kristu ir metis savu ēnu, un viņi nevēlas pētīt Pestītāja skaidro, svēto raksturu." - Rev. and Her., 1901.g. 26.febr.

Garīgs sausums.

"Mums Vajadzīgs Svētais Gars, lai saprastu mūsu laika patiesības, bet draudzēs ir garīgs sausums, un mēs esam pieraduši viegli apmierināties ar savu stāvokli Dieva priekšā" - Rev. and Her., 1890.g. 25.febr.

Draudzes mirst.

"Mūsu draudzes mirst pamācību trūkuma dēļ par tematu taisnība ticībā Kristum un tam radniecīgām patiesībām." ~ "Evaņģēlija kalpi"., 301.lpp.

Briesmas pielaist drausmīgu kļūdu.

Ja esam pašapmierināti un domājam, ka varam iet, kā mums patīk, un tomēr cerēt, ka beidzot būsīm pareizajā pusē, tad atradīsim, ka esam izdarījuši drausmīgu kļūdu." - Rev. and Her. 1903.gada 9.jūlijā.

Vienpusīgs darbs nav pietiekošs.

"Mums jābūt iztukšotiem no paša es. Bet tas nav viss, kas ir prasīts, jo, kad mēs esam atteikušies no saviem elkiem, tad tukšā telpa ir jāpiepilda. Ja sirds ir atstāta tukša un tukšums nav piepildīts, tad tāda cilvēka stāvoklis būs līdzīgs tam, kura nams bija "tukšs, izmēsts un uzposts", bet bez iemītņieka ļaunais gars ņēma sev līdzīgi septiņus citus garus, kas vēl ļaunāki nekā viņš pats, un tie iegāja un mita tur, un šī cilvēka stāvoklis kļuva vēl ļaunāks nekā iepriekš.

Kad jūs iztukšojat sirdi no paša es, tad jums jāpieņem Kristus taisnība. Satveriet to ticībā, jo jums, lai varētu strādāt Kristus darbu, vajadzīgs Kristus prāts un gars. Ja jūs, atvērsiet sirds durvis, tad Jēzus tukšumu piepildīs ar Sava Gara dāvanu un tad jūs varēsiet būt dzīvi sludinātāji savā ģimenē, draudzē un pasaulē. - Rev. and Her, 1892.gada 23. februārī.

Ar to nepietiek, ka sirdi iztukšojam, mums vajag, lai tukšumu piepildītu Dieva mīlestība. Dvēselei jātiek apgādātai ar Dieva Gara dāvanām. Mēs varam atstāt daudzus ļaunus ieradumus un tomēr nebūt patiesi svētoti, tāpēc, ka mums nav savienības ar Dievu - Rev. and Her., 1893.g. 24.janv.

Draudzes lielā vajadzība.

"Vislielākā un spiedošākā no visām mūsu vajadzībām ir īstas dievbijības atmoda mūsu vidū. To meklēt vajadzētu būt mūsu pirmajam darbam, nopietni jācenšas iegūt Kunga svētību, ne tāpēc, ka Dievs negribētu izliet pār mums Savu svētību, bet tāpēc, ka mēs neesam sagatavojusies to saņemt. Mūsu Debesu tēvs ir labprātīgāks dot Savu Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz, nekā laicīgi vecāki dod savas dāvanas saviem bērniem. Bet mūsu darbs ir ar atzišanos, pazemošanos, nožēlu un nopietnu lūgšanu izpildīt nosacījumus, ar kādiem Dievs ir apsolījis mums dāvināt Savu svētību.

Atmodu iespējams sagaidīt vienīgi kā, atbildi uz lūgšanu. Kamēr ļaudis ir tik tukši no Dieva Svētā Gara, tie nespēj novērtēt Vārda sludināšanu, bet, kad Gara spēks skar viņu sirdis, tad uzrunas nepaliks bez iespaida. Dieva Vārda mācību vadīti, Viņa Gara darbībai atklājoties veselīgā apdomībā, tie, kas apmeklēs mūsu sapulces, gūs dārgus piedzīvojumus un, atgriezdamies mājās, būs sagatavoti izplatīt veselīgu iespaidu."

Vecie karognesēji zināja, ko nozīmē cīnīties ar Dievu lūgšanā un priecāties par Viņa Gara izliešanos. Bet tie aiziet no darbības skatuves, un kas nāks ieņemt viņu vietas? Kā ir ar augošo paaudzi? Vai tie ir atgriezušies pie Dieva? Vai mēs aptveram darbu, kas notiek Debesu svētnīcā, vai varbūt mēs gaidām, lai kāds nepārvarams spēks piespiestu draudzi uzmosties? Vai mēs ceram redzēt atmodinātu visu draudzi? Tāds laiks nekad nenāks.

Draudzē ir personas, kas nav atgriezušās un kas nepievienosies nopietnā, uzvarošā lūšanā. Mums jāstājas darbā personīgi. Mums vajag vairāk lūgt un mazāk runāt. Netaisnība vairojas, un ļaudis jāmāca nesamierināties ar dievbijīgs formu bez gara un spēka. Ja mēs esam nodarbināti paši ar savas sirds pārbaudi, noliekot savus grēkus un noliekot savas ļaunās tieksmes, tad mūsu dvēseles nepaaugstināsies iedomībā, mēs neuzticēsimies sev, pastāvīgi izjūtot, ka mūsu derīgums nāk tikai no Dieva.

Briesmas mums draud daudz vairāk no iekšienes nekā no ārienes. Draudzē pašā ir daudz lielāki šķēršļi spēkam un sekmēm nekā tas, ko rada pasaule. Neticīgajiem ir tiesības sagaidīt, ka tie, kas apliecinās, ka tur Dieva baušļus un Jēzus ticību, darīs vairāk nekā jebkurā cita ļaužu šķira, ar savu saskanīgo dzīvi, savu dievbijīgo pie mēru un savu darbīgo iespaidu veicinot un godājot lietu, ko viņi pārstāv.

Bet cik bieži tie, kas sevi sauc par patiesības aizstāvjiem, ir izrādījušies par vislielāko šķērslī tās augšupejai! Uzticība, kurai ļauta vaļa, izteiktās šaubas, sevī glabātā tumsa iedrošina ļaunos eņģeļus tiem tuvoties un atver durvis sātana viltīgo plānu īstenošanai. Dvēseļu ienaidniekam nav atļauts lasīt cilvēku domas, bet viņam ir vērīgs skats, un viņš iegaumē vārdus, viņš ņem vērā rīcību un savas kārdināšanas prasmīgi piemēro to gadījumiem, kas sevi pakļauj viņa varai. Ja mēs pūlētos apspiest grēcīgas domas un jūtas, neizpaužot tās vārdos vai rīcībā, tad sātans tiktu uzvarēts, jo viņš savas mānošās kārdināšanas nespētu piemērot gadījumam. Bet cik bieži pašsavadīšanās trūkuma dēļ tie, kas saucas kristieši, atver durvis dvēseļu ienaidniekam! Pelšanās un pat rūgti strīdi, kas apkaunotu pasaulīgu sabiedrību, ir parasta parādība draudzēs, tāpēc, ka tik maz cenšas savaldīt nepareizās jūtas un apspiest katru vārdu, kuru sātans varētu izlietot sev par labu tiklīdz rodas jūtu atsvešināšanās, šī lieta tiek izklāstīta sātana priekšā, un viņam tiek dota izdevība lietot savu čūskai līdzīgo gudrību un veiklību, šķeļot un postot draudzi. Ikviena ķilda rada lielu zaudējumu. Abu pušu personīgie draugi nostājas blakus saviem mīļiem, un tādā veidā plaisa tiek paplašināta. Sadalījies nams nevar pastāvēt. Tiek radīti un pavairoti apvainojumi un pretsūdzības. Sātans un viņa eņģeļi rosīgi strādā, lai ievāktu ražu no tādā veidā izsētas sēklas. Pasaules cilvēki skatās un ņirdzīgi izsaucas: "Redziet, kā šie kristieši viens otru nīst! Ja tāda ir reliģija, tad

mēs to negribam." Un viņi ļoti apmierināti uzlūko sevi un savu nerelīģozo raksturu, tādā veidā viņi nocietinās, lai nenožēlotu, un sātans līksmo par saviem panākumiem.

Liels pievīlētājs ir sagatavojis savas viltības katrai dvēselei, kas nav apbruņojusies pārbaudījumiem un ko nesargā pastāvīga lūgšana un dzīva ticība. Kā sludinātājiem, tā kristiešiem mums jāstrādā, lai no ceļa noņemtu piedauzīšanas akmeņus. Mums jānovēro katrs šķērsli. Atzīsim un atstāsim katru grēku, lai tiktu sagatavots ceļš Kungam un Viņš varētu ienākt mūsu sanāksmēs un piešķirt Savu bagāto žēlastību. Ir jāuzvar pasaule, miesa un velns. Mēs nevaram sagatavot ceļu, iegūstot pasaules draudzību, kas ir ienaidis pret Dievu, bet ar Viņa palīdzību mēs varam lauzt tās pavedinošo iespaidu pār sevi un citiem. Mēs nevaram personīgi vai kā vienība sevi nodrošināt pret nežēlīgā un apņēmīgā ienaidnieka pastāvīgām kārdināšanām, bet Jēzus spēkā mēs spējam tam pretoties. No katra draudzes locekļa uz pasauli var spīdēt nepārtraukta gaisma, tā kā cilvēki netiktu pamodināti jautāt: Ko šie cilvēki dara vairāk nekā citi? Var atrauties un ir jāatraujas no piemērošanās pasaulei, no visa, kas liekas ļauns, lai nebūtu nekāda iemesla pretrunām. Mēs nevaram izbēgt no pārmetumiem, tie nāks, bet mums vajadzētu būt ļoti uzmanīgiem, lai mūs nepeltu par mūsu pašu grēkiem un neprātu, bet gan Kristus dēļ.

Sātans ne no kā tik ļoti nebīstas kā no tā, ka Dieva ļaudis notīrīs ceļu, atņemot katru šķērsli, kas liedz Kungam izliet Savu Garu pār pagurušo draudzi un neatgriezto sapulci. Ja sātānam atļautu iet viņa paredzēto ceļu, tad līdz laika noslēgumam nekad vairs nebūtu ne lielas, ne mazas atmodas. Bet mums viņa viltīgie plāni nav nezināmi. Viņa varai ir iespējams pretoties. Kad būs sagatavots ceļš Dieva Garam, tad nāks svētība. Sātans nevar traucēt svētību pārpilnības nonākšanu uz Dieva ļaudīm, tā, pat kā viņš nespēj aizvērt debesu logus, lai lietus nelītu virs zemes. Ļauni cilvēki un velni nespēj kavēt Dieva darbu vai nepieļaut viņa klātbūtni Viņa ļaužu sanāksmēs, ja tie ar klusinātu, sagrauztu sirdi nožēlos un atzīs savus grēkus un ticībā pieprasīs Viņa apsolījumus. Katra kārdināšana, katrs naidīgs iespaids, atklāts vai slepens, var tikt sekmīgi atsists, "ne caur spēku, ne caur varu, bet caur Manu Garu, saka Kungs Cebaots."

Mēs dzīvojam lielajā salīdzināšanas dienā, kad mūsu grēkiem, tos atzīstot un nožēlojot, ir pirms mums pašiem jānonāk tiesā. Tagad Dievs no Saviem kalpiem nepieņem garlaicīgu, nedzīvu liecību. Šāda

liecība nebūtu tagadējā patiesība. Vēstij šai laikā jābūt barībai īstā laikā, kas pabarotu Dieva draudzi. Bet sātans ir centies pakāpeniski nolaupīt šai vēstij spēku, lai ļaudis nebūtu sagatavoti pastāvēt Kunga dienā.

1844.gadā mūsu Lielais, Augstais Priesteris iegāja Debesu svētnīcas vissvētākajā vietā, lai iesāktu izmeklēšanas tiesas darbu. Dieva priekšā tiek izskatītas mirušo taisno lietas. Kad šis darbs būs pabeigts, pasludinās tiesas spriedumu dzīvajiem. Cik dārgi, cik svarīgi ir šie svinīgie mirkļi! Katram no mums ir neizšķirta lieta Debesu pagalmos. Mēs tiekam tiesāti personīgi atbilstoši miesā darītajiem darbiem. Ēnas kalpošanā, kad salīdzināšanas darbu veica augstais priesteris zemes svētnīcas vissvētākajā vietā, ļaudīm tika piekodināts mērdēt savas dvēseles Dieva priekšā un atzīt savus grēkus, lai tie varētu tikt salīdzināti un izdzēsti. Vai šai īstajā salīdzināšanas dienā, kad Kristus Debesu svētnīcā aizlūdz par saviem ļaudīm un par ikkatru lietu tiek pasludināts galīgs, neatsaucams spriedums, no mums tiek prasīts mazāk?

Kāds ir mūsu stāvoklis šai bīstamajā un svinīgajā laikā? Ak, vai, kāds lepnums valda draudzē, kāda liekulība, kāda krāpšana, kāda mīlestībā uz drēbēm, vieglprātību un izpriešām. Kāda kāre pēc virskundzības! Visi šie grēki ir aptumšojuši prātu, tā, ka mūžīgās lietas nav saskatītas. Vai mēs nepētīsim Rakstus, lai zinātu, kur mēs tagad stāvam šīs pasaules vēsturē? Vai mēs nekļūsim gudri saprast darbu, kas šai laikā tiek darīts priekš mums, un stāvoklī, kādu mums kā grēciniekiem vajadzētu ieņemt, kamēr turpinās šis salīdzināšanas darbs? Ja mēs kaut cik vērtējam savu dvēseļu glābšanu, tad mums izšķiroši jāmaina sava nostāja. Mums ar patiesu nožēlu jāmeklē Kungs. Mums ar dziļi sagrauztu dvēseli jāatzīst savi grēki, lai tie varētu tikt izdzēsti.

Mēs nedrīkstam vēl ilgāk palikt uz apburtās zemes. Mēs ātri tuvojamies mūsu pārbaudes laika noslēgumam, lai katra dvēsele jautā: Kāds ir mans stāvoklis Dieva priekšā? Mēs nezinām cik drīz Kristus lūpas nosauks mūsu vārdus un mūsu lietas tiks galīgi izlemtas. Kāds, ak, kāds būs šis spriedums? Vai mēs tiksim pieskaitīti taisnajiem vai ļaunajiem?

Lai draudze ceļas un Dieva priekšā nožēlo savu atkrišanu. Lai sargi uzmostas un dod bazūnei skaidru skaņu. Tas ir noteikts brīdinājums, kas mums jāsludina. Dievs pavēl saviem kalpiem: "Sauc

pilnā kaklā, netaupi, pacel savu balsi, ka bazūni un pasludini maniem ļaudīm viņu pārkāpumus un Jēkaba namam viņa grēkus!" Ir jāiegūst ļaužu uzmanība, ja neesam sasnieguši šo mērķi tad, visas pūles ir veltīgas, tad kaut arī eņģelis nonāktu no Debesīm un runātu uz tiem, viņa vārdiem nebūtu lielāks iespaids kā uz vārdiem, ko viņš runātu miruša cilvēka aukstajās, neko nedzirdošajās ausīs. Draudzei jāuzmostas, lai strādātu. Dieva Gars nekad nevar nākt, pirms draudze nav sagatavojusi ceļu. "Vajadzētu nopietni pārbaudīt sirdi. Vajadzētu nopietni neatlaidīgi lūgt un ticībā prasīt Dieva apsolījumus. Nav vajadzīga miesas ietērpšana maisā, kā to darīja senatnē, bet gan dziļa dvēseles pazemošana. Mums nav nekā, par ko sevi slavēt un paaugstināt. Mums jāpazemojas zem Dieva varenās rokas. Viņš parādīsies, lai iepriecinātu un svētītu patiesos meklētājus. Mūsu priekšā ir darbs, vai mēs tajā piedalīsimies? Mums jāstrādā ātri, mums nepārtraukti jāiet uz priekšu. Mums jāsaņem uz Kunga lielo dienu. Mums nav laika, ko drīkstētu pazaudēt, nav laika, to izlietot savtīgiem mērķiem. Pasaule ir jābrīdina. Ko mēs katrs personīgi darām, lai nestu gaismu citiem? Dievs katram cilvēkam ir atstājis savu darbu, katram ir veicama sava daļa, un mēs nevaram šo darbu pamest novārtā, neapdraudot savas dvēseles.

Ak, mani brāļi, vai jūs apbēdināsiet Svēto Garu un liksiet Tam aiziet? Vai jūs neielaidīsiet svētību nesošo Pestītāju, tāpēc, ka neesat sagatavojušies uz viņa klātbūtni? Vai jūs ļausiet dvēselēm pazust, bez patiesības atzīšanas, tāpēc, ka par daudz mīlat savas ērtības un negribat no tām atsacīties, lai nestu nastu, ko Jēzus nesa jūsu dēļ? Lai uzmostamies no miega. "Esiet skaidrā prātā, esiet modrīgi! Jūsu pretinieks velns staigā apkārt kā rūkdams lauva un meklē, ko tas varētu aprīt." - Rev. and Her. 1887.g.22.martā.

Aicinājums uz garīgu atmodu un reformu.

"Bet Man pret tevi ir tas, ka tu esi atlaidies no savas pirmās mīlestības. Tad nu pārdomā, no kā tu esi atkritis: atgriezies un dari pirmos darbus. Bet ja nē, tad Es nākšu pie tevis un nostumšu tavu lukturi no tās vietas, ja tu neatgriezīsies."

Es esmu pamācīta sacīt, ka šie vārdi attiecināmi uz Septītās Dienas Adventistu draudzēm to pašreizējā stāvoklī. Pazaudēta ir mīlestība uz Dievu, un tas nozīmē, ka trūkst mīlestības vienam pret otru. Es, es, es

tiek sargāts un cīnās pēc virskundzības. Cik ilgi tas turpināsies? Ja no jauna neatgriezīsies, tad drīz būs tāds dievbijības trūkums, ka draudze līdzināsies neauglīgajam vīģes kokam. Draudzei ir dota liela gaisma. Tai ir pārpilnībā bijušas izdevības nest daudz augļu, bet ir ienākusi savtība, un Dievs saka: "Es, izstumšu tavu lukturi no tās vietas, ja tu neatgriezīsies."

Jēzus uzlūkoja ārēji krāšņo, neauglīgo vīģes koku un skumji, ar nepatiku pasludināja spriedumu. Un zem apvainotā Dieva lāsta vīģes koks nokalta. Lai Dievs palīdz Saviem ļaudīm izlietot šo mācību sev par labu, kamēr vēl ir laiks.

Tieši pirms atgriešanās Debesīs Kristus sacīja saviem mācekļiem: "Man ir dota visa vara Debesīs un virs zemes. Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla to Svētā Gara vārdā; tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam. Dieva ļaudis šodien neizpilda šo uzdevumu, tā kā tiem to vajadzētu darīt. Savtība tiem neatļauj šos vārdus uzņemt to svinīgajā nozīmē.

Liekas, ka daudzās sirdīs gandrīz nav pat garīgas dzīvības vēsmas. Tas mani ļoti apbēdina. Baidos, ka nav uzturēta uzbrūkoša cīņa pret pasauli, miesu un velnu. Vai mēs apsveiksim pusmirušu, kristīgumu, savtīgu, alkatīgu pasaules garu, daloties tā bezdievībā un uzsmaidot tā viltībai? Nē, Dieva žēlastības spēkā būsīm nelokāmi patiesības pamatlikumos, līdz galam palikdami stingri sākotnējā uzticībā. Mums jābūt nevis kūtriem darbā, bet gan dedzīgiem garā, kalpojot Kungam. Viens ir mūsu Kungs, proti Kristus. Mums jāskatās uz Viņu. Viņā mums jāsaņem gudrība. Viņa, žēlastības spēkā mums jāsaņem mūsu godīgums, stāvot Dieva priekšā padevībā un nožēlošanā un pārstāvot Viņu pasaulei. Mūsu draudzes ir prasījušas, lai sludinātāji tām saka svētrunas. Locekļi Svētā Gara vietā ir paļāvušies uz svinīgām runām, kas atskan no kanceles. Viņiem piešķirtās garīgās dāvanas nevērtētas un nelietotas, ir samazinājušās un kļuvušas nespēcīgas. Ja sludinātāji iziet jaunus laukus, locekļi būtu spiesti nest atbildības un viņu spējas, tās lietojot, pieaugtu.

Dievs pret sludinātājiem un ļaudīm vērs smagu apsūdzību par to garīgo vājumu, sacīdams "Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts! Tā kā tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, Es tevi izspļaušu no Savas mutes. Tu saki: Es esmu bagāts bagātīgi, un man nav nekāda trūkuma, bet tu nezini, ka tu esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un

kails. Es tev dodu padomu: pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē karsētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos un tavs kailuma kauns neatklātos, un acu zāles tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs."

Dievs aicina uz garīgu atmodu un garīgu reformu. Ja tas nenotiks, tad tie, kas ir remdeni, kļūs Kungam arvien pretīgāki, līdz Viņš atsacīsies tos atzīt par Saviem bērniem.

Atmodai un reformācijai jānotiek, darbojoties svētajam Garam.

Atmoda un reformācija ir divas dažādas lietas. Atmoda nozīmē garīgas dzīves atjaunošanu, prāta un sirds spēku atdzīvošanos augšāmcelšanos no garīgas nāves. Reformācija nozīmē pārkārtošanu, uzskatu un teoriju, ieradumu un rīcības maiņu. Reformācija nenesīs labo taisnības augli, ja tā nav savienota ar gara atmodu. Atmodai un reformācijai jādara tām norādītais darbs, un, darot šo darbu, tām pilnīgi jāsaplūst.

"Jūs nepiederat sev pašiem jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu godiniet Dievu savā miesā un savā garā, kas pieder Dievam." "Tāpat lai jūsu gaisma spīd laužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir Debesīs." Kristus par kritušo cilvēci nodeva Savu dzīvību, mums atstādams piemēru, kā lai sekojam Viņa pēdās. Tas, kas to dara, dzirdēs atzinības vārdus "Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps ieej sava Kunga priekšā."

Kunga Vārds nekad neapspiež rosmi. Tas pavairo cilvēka derīgumu, vadot viņa darbību pareizajā virzienā. Kungs cilvēku neatstāj bez mērķa, kas jācenšas sasniegt. Viņš tā priekšā liek nemirstīgu mantojumu un tam dod izdaiļojošu patiesību, lai tas varētu iet uz priekšu pa drošu un neapšaubāmu taku, dzenoties pēc tā, kas ir cienīgs, lai tam veltītu visaugstākās spējas, — mūžīgās dzīvības vainagu.

Cilvēks, arvien vairāk iepazīstot Kungu, pieaug spēkā. Pūloties sasniegt visaugstāko standartu, Bībele ir kā gaisma, kas vada viņa soļus mājup. Šai vārdā viņš atrod, ka tas līdz ar Kristu ir mūžīgo bagātību mantinieks. Ceļvedis viņam norāda uz Debesu neizmērojamām bagātībām, tālāk iepazīstoties ar Kungu, viņš sev nodrošina laimi, kas nekad nebeidzas. Dienu pēc dienas viņa alga ir Dieva miers, un ticībā viņš skata mājas, ko mūžīgi apspīd saule, kas brīvas no bēdām un vilšanās. Dievs vada viņu soļus un to sargā no krišanas.

Dievs mīl Savu draudzi. Kviešiem ir piejaukušās nezāles, bet Kungs savējos pazīst. "Te ir maz Sārdos tādu, kas nav aptraipījuši savas drēbes, viņi staigās ar Mani baltās drēbēs, jo viņi ir tā cienīgi. Kas uzvar, tas būs ģērbts baltās drēbēs, un viņa vārdu neizdzēsīšu no dzīvības grāmatas, viņa vardu Es apliecināšu Mana Tēva un Viņa eņģeļu priekšā. Kam ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm." Vai Kristus padoms draudzes neietekmēs? Kāpēc jūs, kas zināt patiesību, klibojat starp diviem uzskatiem? "Ja Kungs ir Dievs, tad sekojiet Viņam, bet, ja baāls ir Dievs, tad sekojiet tam" Kristus sekotājiem nav tiesību būt neitrāliem. "Vairāk cerību ir no atklāta ienaidnieka nekā no tā, kas ir neitrāls.

Lai draudze atsaucas pravieša vārdiem: "Celies, topi apgaismota, tava gaisma nāk, un Kunga godība uzlec pār tevi. Jo, redzi, tumsība aplāj zemi un krēslība ļaudis, bet pār tevi uzlēks Kungs, un Viņa godība pār tevi rādīsies."

Dieva ļaudis ir pazaudējuši savu pirmo mīlestību. Viņiem tagad jānožēlo un nesatricināmi jāiet uz priekšu pa svētuma taku. Dieva nodomi skar katru dzīvības fāzi. Tie ir nemainīgi, mūžīgi; un noteiktajā laikā tie tiks piepildīti. Kādu laiku var likties, ka visa vara ir sātana rokās, bet mēs paļaujamies uz Dievu. Kad mēs tuvojamies Viņam, tad Viņš tuvojas mums un strādā ar varenu spēku, piepildot Savus žēlastības pilnos nodomus.

Dievs norāj Savus ļaudis to grēku dēļ, lai tos pazemotu un ierosinātu meklēt Viņa vaigu. Kad tie reformēsies un to sirdis atdzīvosies Dieva mīlestībā, tad uz to lūgšanām nāks Viņa mīlestību apliecinošas atbildes. Viņš tos stiprinās reformācijas darbā, paceļot priekš tiem karogu pret ienaidnieku. Pār tiem dusēs Viņa bagātās svētības, un tie spožos staros atstaros Debesu gaismu. Tad daudz ļaužu, kas nav no viņu ticības, redzēdami, ka Dievs ir ar Saviem ļaudīm, savienosies ar tiem, kalpojot Glābējam." - Rev. and Her., 1902.g. 25.februāri.

Reformējoša kustība.

Dievs aicina tos, kas ir labprātīgi ļauties Svētā Gara pārvaldībai, vadīt pilnīgu reformācijas darbu. Es redzu mūsu priekšā krīzi, un Kungs sauc savus strādniekus stāties ierindā. Tagad katrai dvēselei vajadzētu Dievam svētīties dziļāk un patiesāk kā iepriekšējos gados.

Ainas, ko nesen redzēju nakts atklāsmē, mani dziļi iespaidojušas. Likās, ka daudzās vietās attīstījās liela kustība— atmodas darbs. Mūsu ļaudis, atsaucoties Kunga aicinājumam, ieslēdzās cīnītāju rindās. Mani brāļi, -Kungs runā ar mums. Vai mēs Viņa balsi neņemsim vērā? Vai mēs nesakārtosim savus lukturus un nerīkosimies līdzīgi cilvēkiem, kas gaida sava Kunga nākšanu? Šis laiks prasa, lai nestu gaismu, lai strādātu. - "Liecības sludinātājiem un evaņģēlija strādniekiem", 514'.515.1pp.

"Ir pienācis laiks pilnīgam reformas darbam. Kad iesāksies šī reforma, tad katru kristieti vadīs lūgšanas gars un no draudzes tiks izraidīts nesaskaņu un strīdus gars. Kas līdz tam nebūs dzīvojis kristīgā sadraudzībā, tie cieši tuvosies viens otram. Viena locekļa pareiza rīcība visās lietās liks citiem locekļiem pievienoties viņa lūgšanām pēc Svētā Gara izliešanās. Nebūs nekāda sajukuma, jo viss notiks saskaņā ar Gara prātu. Tiks noārdīti žogi, kas šķir ticīgo no ticīgā, un Dieva kalpi runās vienas un tās pašas lietas. Kungs sadarbosies ar Saviem kalpiem. Visi pareizi lūgs Kristus lūgšanu, kuru Viņš mācīja saviem kalpiem. "Lai nāk Tava valstība, Tavs prāts lai notiek kā Debesīs, tā arī virs zemes." Mat.6,10. - "Liecības", VIII,251.Ipp.

"Nakts klusumā man rādīja lielu reformācijas kustībai Dievļaužu vidū. Daudzi slavēja Dievu. Slimie tika dziedināti, un notika vēl citi brīnumi. Tāpēc ka pirms lielās Vasarsvētku dienas dzīvs bija aizlaišanas gars. Redzēju simtus un tūkstošus apmeklējam ģimenes un atveram tām Dieva Vārdu. Svētā Gara spēks pārlicināja sirdis, un bija izjūtams patiesas atgriešanās gars. Uz visām pusēm atvērās durvis patiesības sludināšanai. Pasauli, likās, bija skāris Debesu iespaids. Patiesie un pazemīgie Dieva ļaudis saņēma lielas svētības. Es dzirdēju pateicības un slavas balsis, un likās, ka norisinājās tāda pat reformācija, kādu mēs redzējām 1844.gadā." - "Liecības" IX, 126.Ipp.

Pēdējo dienu briesmas un priekšrocības.

”Pirmkristiešu draudzei cerība par Kristus nākšanu bija svētlaimīgā cerība, un apustulis viņus attēloja, kā tādus, kas gaida Dieva Dēla nākšanu no Debesīm un mīl Viņa atspīdēšanu. Kamēr atklātie Kristus sekotāji glabāja šo cerību, viņi bija gaisma pasaulei. Bet sātans negribēja, lai tie būtu pasaules gaisma. Sātans strādāja, lai pirmajā draudzē izraisītu atkrišanu un šī mērķa sasniegšanai tika ievestas mācības, kas draudzi saraudzēja ar neticību Kristum un Viņa nākšanai. Dieva un cilvēka ienaidnieks meta savu velnišķo ēnu pār ticīgo teku un aptumšoja to cerības zvaigzni, proti, viņu ticību lielā Dieva un mūsu Pestītāja Jēzus Kristus krāšņajai atpestīšanai. Cerība, kas reiz viņiem bija tik dārga, pazaudēja savu pievilcību, jo sātana iedvestie maldinošie priekšstati gandrīz pilnīgi izdzēsa pestīšanas gaismu, ko satur krustā sistā un augšāmcēlušā Pestītāja nopelns, un cilvēki tika vadīti meklēt salīdzināšanu ar saviem pašu darbiem, ar gavēšanu un grēku izpirkšanu, un naudas maksāšanu draudzei. Tādā veidā meklēt attaisnošanu dabīgajai sirdij bija daudz patīkamāk, nekā censties to iegūt nožēlojot un ticot, uzticoties un paklausot patiesībai.

Atkrišanas laikmetos tumsa klāja zemi un bieza tumsa sedza ļaudis, bet reformācija uzmodināja zemes iedzīvotājus no to nāvei līdzīgā miega, un daudzi novērsās no savas niecības un māņticības, no priesteriem un grēku izpirkšanas, lai kalpotu dzīvajam Dievam un Viņa Svētajā Vārdā meklētu patiesību kā apslēptu mantu. Viņi iesāka čakli strādāt patiesības raktuvē, aizvācot cilvēku uzskatu gružus, kas bija apklājuši gaismas dārgakmeņus. Bet tiklīdz iesākās reformācijas darbs, sātans vēl apņēmīgāk un dedzīgāk centās saistīt cilvēku prātu māņticībā un naidos.

Sātans, ja vien spēs, pamudinās cilvēkus no jauna darīt to, uz ko viņš tos vadīja pagātnē. Dieva un cilvēku ienaidnieks pievīla pirmo draudzi, un to rindās, kas apliecināja mīlestību uz Dievu, sākās atkrišana un šodien, ja Dieva ļaudis nepamodīsies no miega, tie, pašiem neapzinoties, kritīs par upuri sātana viltībām. Cik daudzi starp tiem, kas saka, ka tic Pestītāja drīzajai nākšanai, ir atkrituši, cik daudzi ir pazaudējuši savu pirmo mīlestību un tiešām atbilst Laodiķejas draudzes aprakstam, nebūtu ne auksti, ne karsti.

Sātans darīs visu līdz pēdējai iespējai, lai tos paturētu vienaldzībā un apstulbumā. Kaut Kungs atklātu ļaudīm to priekšā esošās briesmas, lai tie uzmostos no sava garīgā miega, sakārtotu savus lukturus un, Līgavainim atgriežoties no kāzām, tiktu atrasti nomodā.

Dienas, kurās mēs dzīvojam, ir bagātas. notikumiem un pilnas briesmu. Ap mums sabiezē zīmes, kas norāda uz gala tuvošanos, un nāks netikumi, kas būs daudz briesmīgāka rakstura nekā visi, kādus pasaule jebkad pieredzējusi.

Lai ikviens, kurš saka, ka tic Kunga drīzajai atnākšanai, studē Rakstus kā nekad agrāk, jo sātans ir apņēmis izmēģināt katru iespējamo viltību, lai dvēseles turētu tumsā un aptumšotu prātu, tā, ka netiktu saskatītas briesmas, kas draud laikā, kurā mēs dzīvojam. Lai katrs ticīgais, nopietni lūdzot, ņem savu Bībeli, tā, ka Svētais Gars varētu to apgaismot, kas ir patiesība, un tas labāk iepazītu Dievu un Jēzu Kristu, kuru Viņš ir sūtījis. Meklējiet patiesību kā apslēptu mantu un lieciet ienaidniekam vilties.

Pārbaudes laiks ir tieši mūsu priekšā, jo trešā eņģeļa skaļais sauciens ir jau iesācies ar atklāsmi par Kristus taisnību, grēkus piedodošo Pestītāju. Tā ir tā eņģeļa gaismas iesākums, kura godība piepildīs visu zemi.

Katra, kas saņēmis brīdinājuma vēsti, uzdevums ir paaugstināt Jēzu, sludināt Viņu pasaulei, kā Viņš atklāts ēnā, simbolos, kā parādīti praviešu atklāsmēs, kā atklāts Viņa mācekļiem dotajās mācībās un cilvēku labā darītajos lieliskajos brīnumdarbos. Pētiet Rakstus, jo tie ir, kas liecina par Viņu.

Ja jūs vēlaties pastāvēt bēdu laikā, tad jums jāpazīst Kristus un jāpieņem Viņa taisnības dāvana, ko Viņš pieskaita nožēlojošam grēciniekam. Cilvēcīga gudrība nevar izdomāt pestīšanas plānu. Cilvēcīga filozofija ir tukša, cilvēka visaugstāko spēju augļi, atšķirti no dievišķā Mācītāja lielā plāna, ir bezvērtīgi. Cilvēkam nepalīdz nekāds gods, visa cilvēcīgā palīdzība un godība guļ pīšļos, jo patiesība, kāda tā ir Jēzū, ir vienīgais līdzeklis, kas der cilvēka glābšanai. Cilvēkam dota priekšrocība piekerties Kristum, un tad savienojas dievišķais un cilvēcīgais un cilvēka darbībai jābalstās vienīgi uz šo savienību, jo tādā veidā Dieva Gars aizskar dvēseli, atdzīvinot dvēseles spēkus, un cilvēks kļūst par jaunu radījumu Kristū Jēzu.

Temats, kas saista grēcinieka sirdi, ir Kristus un Viņa krustā sišana. Pie Golgātas krusta Jēzus atklājās pasaulei nesalīdzināmā mīlestībā.

Parādiet Viņu tādu izsalkušajiem ļaužu pulkiem, un Viņa mīlestības gaisma mantos cilvēkus no tumsas gaismai, no pārkāpumiem - paklausībai un patiesam svētumam. Skats uz Jēzu pie Golgātas krusta tā kā nekas cits pamodina sirdsapziņu saprast grēka riebīgo dabu. Grēks bija tas, kas izsauca Dieva mīļā Dēla nāvi, un grēks ir likuma pārkāpšana. Viņam uzlika mūsu visu netaisnību. Tad grēcinieks pakļaujas likumam, atzīstot, ka tas ir labs, jo viņš saprot, ka tas notiesā viņa ļaunos darbus, tai pat laikā paaugstinot Dieva nesalīdzināmo mīlestību, kas sagādā pestīšanu, pieskaitot Kristus taisnību, kurš nezināja grēku un kura mutē nav atrasta viltība.

Patiesība ir iedarbīga, un paklausība tās spēkam prātu pārmaina Jēzus līdzībā. Tā ir patiesība, kāda tā ir Jēzū, kas atdzīvina sirdsapziņu un pārveido prātu, ja to sirdī pavada Svētais Gars. Ir daudzi, kuri tāpēc, ka tiem nav garīgu uztveres spēju, ņem vērā kailo burtu un atrod, ka, Dieva Gara nepavadīts, tas neatdzīvina dvēseli un nesvēto sirdi. Cilvēks var būt spējīgs citēt gan no Vecās, gan no Jaunās Derības, var pazīt Dieva Vārda pavēles un apsolījumus, bet, ja Svētais Gars neieraksta patiesību sirdī, apgaismojot prātu ar dievišķu gaismu, neviena dvēsele nekritīs uz Klints un netiks salauzta jo tas ir dievišķais spēks, kas dvēseli savieno ar Dievu. Bez gaismas, ko sniedz Dieva Gars, mēs nespēsīm patiesību atšķirt no maldiem un kritīsim par upuri sātana meistarīgajām kārdināšanām un krāpšanām, ar ko sātans piemeklēs pasauli.

Mēs esam tuvu cīņas noslēgumam starp Gaismas Lielkungu un tumsas valdnieku, un drīz ienaidnieks ar savu viltību pārbaudīs mūsu ticību, cik tā vērtīga. Sātans darīs brīnumus zvēra priekšā un pievils "zemes iedzīvotājus ar brīnuma zīmēm, ko darīt zvēra priekšā viņam ir dots." Bet, lai gan tumsas valdnieks darbosies, lai apņemtu zemi ar tumsu un ļaudis ar biezu tumsu, Kungs parādīs Savu pārveidojošo spēku.

Svētā Gara darbs ir neizmērojami liels. No šī avota Dieva strādniekam nāk spēks un prasme un Svētais Gars ir Iepriecinātājs, it kā personīga Kristus klātbūtne dvēselei. Tas, kurš lūkojas uz Kristu vienkāršā, bērnišķīgā ticībā, ar Svētā Gara starpniecību tiek darīts par dievišķās dabas dalībnieku. Dieva Gara vadīts, kristietis var zināt, ka tas ir darīts pilnīgs Viņā, kurš ir visu lietu galva. Kā Kristu pagodināja Vasarsvētku dienā, tā Viņš atkal tiks pagodināts evaņģēlija

noslēdzošajā darbā, kad Viņš sagatavos ļaudis izturēt izšķirošo pārbaudi lielās cīņas pēdējā posmā.

Kad zemi apgaismos Dieva godība, tad mēs redzēsīm darbu, kas līdzināsies tam, ko darīja ar Svēto Garu piepildītie mācekļi, sludinot augšāmcēlušā Pestītāja spēku. Debesu gaisma iespīdēs to aptumšotajā prātā, kuri bija Kristus ienaidnieka pievilti, un noraidīja nepareizo priekšstatu par Kristu, jo, Svētā Gara ietekmēti, tie tagad redzēja Viņu esam paaugstinātu par Lielkungu un Pestītāju, kas Izraēli vada uz nožēlošanu un piedod grēkus. Tie redzēja Viņu, Debesu godības apņemtu, turam Savās rokās bezgalīgas bagātības, lai tās dāvātu cilvēkiem, kas atgriežas no sacelšanās. Kad apustuļi parādīja Tēva Vienpiedzimušā godību, tas iedūra sirdī trīstūkstoš dvēselēm, un šie cilvēki sevi ieraudzīja tādus, kādi tie bija, grēcīgus un aptraipītus, un Kristu kā savu Pestītāju un Glābēju. Kristus bija paaugstināts, Kristus bija pagodināts, Svētā Gara spēkam dusot pār cilvēkiem. Ticības acīm šie ticīgie redzēja Viņu kā tādu, kas pazemojies, kas cietis un miris, lai tie nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību. Uzlūkojot Viņa neaptraipīto taisnību, tie saskatīja savu pašu kroplumu un netīrumu un tika piepildīti ar bijību un pielūgsmes pilnām jūtām pret Viņu, kurš to dēļ upurēja Savu dzīvību. Tie pazemoja savas dvēseles pīšļos, nožēloja savus ļaunos darbus un pagodināja Dievu par Viņa pestīšanu.

Svētā Gara dotā atklāsme par Kristu ļāva izprast Viņa spēku un varenību, un tie ticībā izstiepa savas rokas uz Viņu, sacīdami: "Es ticu!" Tā bija agrā lietus laikā, bet vēlāis lietus būs daudz bagātāks. Cilvēku Pestītājs tiks pagodināts, un zemi apgaismos Viņa taisnības staru spožais mirdzums. Viņš ir gaismas avots, un gaisma pa atvērtajiem vārtiem ir spīdējusi uz Dieva ļaudīm, lai tie varētu paaugstināt Viņu, Viņa godības raksturā to priekšā, kas sēž tumsībā. Kristus nav ticis pasludināts savienībā ar bauslību kā uzticīgs un žēlsirdīgs Augstais Priesteris, kas visās lietās ir kārdināts tāpat kā mēs, tomēr bez grēka. Viņš nav paaugstināts grēcinieku priekšā kā dievišķais upuris tikai gadījuma pēc un vienaldzīgi ir aplūkots Viņa darbs kā upuris, aizvietotājs un drošība, bet tieši to grēciniekam vajaga zināt, kas ir Kristus Savā pilnībā kā grēkus piedodošs Pestītājs, kas jāredz grēciniekam! jo Kristus nesalīdzināmā mīlestība ar Svētā Gara starpniecību pārlicinās un atgriezīs nocietinājušos sirdi.

Dievišķais iespaids ir garšu dodošā sāls kristietībā. Daudzi sludina mūsu ticības mācības un teorijas, bet to izskaidrošana ir kā

sāls bez garšas; jo Svētais Gars nestrādā caur to neticīgo kalpošanu. Visi nav atvēruši savu sirdi, lai uzņemtu Kristus žēlastību, viņi nepazīst Gara darbību, tie ir kā milti bez rauga, jo visās to pūlēs nav darba pamatlikuma, un tie nemanto Kristum dvēseles. Tie nepieņem Kristus taisnību, tas ir tērps, ko viņi nevalkā, nepazīstama pilnība, neaizskarts avots.

Ak, kaut Kristus salīdzinošais darbs tiktu rūpīgi pētīts! Ak, kaut visi rūpīgi un ar lūgšanām pētītu Dieva Vārdu, ne lai sagatavotos cīnīties par mācības apstrīdētajiem punktiem, bet ilgojoties piepildīt savas izsalkušās dvēseles un savas slāpes dzesēt pie dzīvības avota. Tad kad mēs pētām Rakstus ar pazemīgu sirdi, izjūtam savu vājumu un necienīgumu, Jēzus atklājas mūsu dvēselēm tā, ka mēs saprotam, cik Viņš mums nepieciešams un dārgs. Kad kļūsim dievišķās dabas dalībnieki, tad ar riebumu skatīsimies, kā esam paaugstinājuši savu es, un tas, ko esam lolojuši kā gudrību, izrādīsies esam atkritumi un nieki. Tie, kas sevi izglītojuši par diskutētājiem, kas sevi uzskatījuši par asprātīgiem, vērtīgiem cilvēkiem, uzlūkos savu darbu ar skumjām un kaunu un atzīs, ka viņu upurēšana ir bijusi tikpat bezvērtīga kā Kaina upuris, jo tajā nav bijis Kristus taisnība.

Ak, kaut mēs kā tauta pazemotu savas sirdis Dieva priekšā un no Viņa lūgtos Svētā Sara dāvanas! Ja mēs Kungam tuvosimies dvēseles pazemībā un sagrauztībā, tad Viņš atbildēs uz mūsu lūgšanām, jo Viņš saka, ka Viņš ir labprātīgāks mums dot Svēto Garu, nekā vecāki ir noskaņoti dod labas dāvanas saviem bērniem. Tad Kristus tiktu pagodināts, un mēs Viņa miesā pazītu pilnīgu Dievību. Jo Kristus ir sacījis par Iepriecinātāju: "Tas Mani cels godā, jo Viņš ņems no tā, kas ir Mans, un jums to darīs zināmu." Tas priekš mums ir vissvarīgākais. "Šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un To, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu."

- Rev. and Her., 1892.gada 22. un 29.novembrī.